ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΒ'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΜΑΙΟΥ 1964 | ΤΕΥΧΟΣ 264ον

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΔΡΑΜΑΤΑ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΙΣΑΓΟΜΕΝΩΝ ΕΝΤΟΣ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

3. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ὀφείλουσιν οἱ ἀποτελοῦντες τὸ προσωπικὸν τῶν παιδικῶν Ἱδρυμάτων, ἐὰν θέλωσι νὰ ἐπιδράσωσιν ἰσχυρῶς καὶ εὐνοϊκῶς ἐπὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν νέων ἀνθρώπων, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ συναισθανθῶσιν οἱ ἴδιοι, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἐμπνεύσωσιν οἱ ἴδιοι εἰς τὴν ψυχὴν τῶν παιδίων καὶ ἐφήβων κατὰ σειρὰν ἐκτίμησιν, ἐμπιστοσύνην καὶ ἀγάπην.

Θὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ ρίψωμεν βλέμμα καὶ εἰς τὰ τρία ταῦτα χαρακτηριστικὰ σημεῖα([1]):

4. Καὶ ἐν πρώτοις ἀναφορικῶς πρὸς τὴν «ἐκτίμησιν». Ἡ προσέλκυσις τῆς ἐκτιμήσεως ἐκ μέρους τῶν τροφίμων ἤρτηται ἐκ τῆς προσωπικῆς ἀξίας καὶ τῆς προσωπικῆς ἱκανότητος τοῦ ἐργαζομένου. Ἐὰν ὁ ἐργαζόμενος στερῆται τοῦ δώρου τῆς ἱκανότητος ὡς προσωπικότης, «παρὰ πᾶσαν φιλικὴν συντροφιὰν μὲ τὰ παιδιά», νὰ ἐμπνέῃ ταυτοχρόνως τὸ προσῆκον σέβας εἰς αὐτὰ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῇ ἀπὸ οἱωνδήποτε ἐκ μέρους των ἀναιδειῶν καὶ θρασυτήτων, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν εἶναι καλὸς παιδαγωγός. Ἄλλως τε ἐν τῇ πράξει εἶναι γνωστὸν ὅτι συνήθως ἐντὸς τῶν διαφόρων Ἱδρυμάτων ὑποβάλλουσι τὰς περισσοτέρας καταγγελίας καὶ τὰ περισσότερα παράπονα ἐναντίον τῶν τροφίμων κατὰ κανόνα ἀκριβῶς ἐκεῖνοι οἱ ὑπάλληλοι, οἱ ὁποῖοι ἀπολαμβάνουσι τῆς ὀλιγωτέρας ἐκτιμήσεως ἐκ μέρους τῶν τελευταίων. Ὁ δὲ ἱκανὸς παιδαγωγὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην σκληρῶν διώξεων καὶ μέτρων, ἵνα ἐμπνεύσῃ τὴν θερμὴν ἐκτίμησιν.

5. Πλήν, ὡς ἤδη ἐλέχθη, μόνη ἡ τοιαύτη ἐκτίμησις δὲν ἐπαρκεῖ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ παιδαγωγικοῦ ἔργου. Ἔχει καθῆκον ἐκ παραλλήλου ὁ ἱκανὸς παιδαγωγὸς νὰ ἐμπνεύσῃ ταυτοχρόνως καὶ «ἐμπιστοσύνην» εἰς τὰς παιδικὰς ψυχάς. Ὅσοι δὲ τυχὸν ἦλθον εἰς ἐπαφὴν μετὰ παιδίων ἐντὸς Ἱδρυμάτων, θὰ ἔχωσιν ἐπαρκῶς ἀντιληφθῆ, μετὰ πόσης μεγίστης δυσκολίας κερδίζεται ἡ τοιαύτη ἐμπιστοσύνη. Πάντως πάρα πολλοὶ ἀποτυγχάνουσι, διότι οἱ ἴδιοι εἶναι δύσπιστοι καὶ περιχαρακωμένοι ἐν τῷ ἑαυτῷ των. Ἄρα οὔτε τὴν ἰδικήν των ἐμπιστοσύνην δύναται νὰ χαρίσωσιν εἰς τοὺς ἄλλους, ἀλλ' οὐδὲ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἄλλων δύνανται νὰ κερδίσωσιν.

---

1. Ἐπὶ τῶν σημείων τούτων εὐρέως λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἐπιλέκτου διδασκάλου μου καθηγητοῦ τῆς Παιδαγωγικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀμβούργου Curt Bondy «Pädagogische Probleme im Jugendstrafvollzug. Mannheim. Berlin und Leipzig. 1925.» σ. 30 ἑπ.

6. Ἐν τέλει δέον νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι διὰ μίαν ἐπιρροὴν πλαστικὴν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ παιδαγωγουμένου τροφίμου εἶναι ἀνάγκη ἐπίσης νὰ δημιουργηθῇ σύνδεσμος «ἀγάπης» μεταξὺ παιδαγωγούντων καὶ παιδαγωγουμένων. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην δὲν νοοῦμεν ἁπλῆν «συμπόνιαν», ἀλλ' ἕνα τελείως προσωπικὸν δεσμὸν ἀνθρώπου πρὸς συνάνθρωπον. Διότι κατὰ τοιοῦτον τρόπον πλέον ἡ διαπαιδαγώγησις δὲν θὰ ἐμφανίζηται ὡς καταναγκασμός, ἀλλ' ὡς ἀρωγὴ πρὸς αὐτοδιαπαιδαγώγησιν. Ἐπ εὐκαιρίᾳ παρατηροῦμεν καὶ ὡρισμένον περίεργον, τὸ ὁποῖον συναντᾶται πολλάκις ἐντὸς διαφόρων παιδικῶν Ἱδρυμάτων. Δηλονότι ὅτι ἔνιοι ἐργαζόμενοι ἐντὸς τούτων καταπιέζουσι τὸν ἑαυτόν των, ἵνα μὴ ἐκδηλώσωσι συναισθήματα ἀγάπης ἀπέναντι τῶν νεαρῶν τροφίμων, φοβούμενοι ὅτι τοιουτοτρόπως θὰ ἀπολέσωσιν ἀφ' ἑνὸς τὸ κῦρος των καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι θὰ παρασυρθῶσι παρὰ τῶν παιδαγωγουμένων, ἀντὶ νὰ παρασύρωσιν αὐτούς. Εἶναι ἡ μνημονευθεῖσα βορειοαμερικανικὴ ἀντίληψις, ἡ διδάσκουσα ὅτι ὁ ἱκανὸς παιδαγωγὸς ὀφείλει νὰ ἐργάζηται ὡς ἄλλος ψυχρός, ἄκαμπτος χειρουργὸς ἰατρός. Τοιουτοτρόπως ὅμως οἱ οὕτω σκεπτόμενοι καὶ οὕτω συμπεριφερόμενοι ὑπάλληλοι ἁπλῶς ἀποστεροῦνται ἑνὸς ἰσχυροτάτου παιδαγωγικοῦ μέσου, δημιουργοῦσι δὲ ταυτοχρόνως ἀσυνέτως καὶ ἠθικὰς καὶ ψυχικὰς δυστυχίας εἰς τὰ παιδία, τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ ἀναπτύσσεται ὑγιῶς μόνον ἐντὸς ἀτμοσφαίρας ἀγάπης.

Ὅσον μεγαλυτέρα εἶναι ἡ ἀγάπη, τόσον μεγαλυτέρα εἶναι ἡ ψυχικὴ ὑγεία, ὅσον μικροτέρα εἶναι ἡ ἀγάπη, τόσον μικροτέρα εἶναι ἡ ψυχικὴ ὑγεία. Τὸ πολὺ ἢ ὀλίγον, τὸ μικρὸν ἢ μέγα τῆς ἀγάπης ρυθμίζει τὸ πολὺ ἢ ὀλίγον τῆς ψυχικῆς ὑγείας. Εἶναι τὸ πόρισμα τῆς Ἀτομικῆς Ψυχολογίας τοῦ ἀειμνήστου ψυχιατροῦ Alfred Adler, καθ' ὃ μέτρον τῆς ψυχικῆς ὑγείας καὶ τῆς καθόλου ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀγάπη[1].

7. Ἐν συνεχείᾳ καὶ ἀπὸ συναφοῦς ἀπόψεως ὀφείλομεν μετὰ δυνάμεως νὰ ὑπογραμμίσωμεν καὶ ὅτι οἱ ἀποτελοῦντες τὸ προσωπικὸν τῶν παιδικῶν Ἱδρυμάτων ἐπιτακτικὸν ἔχουσι καθῆκον νὰ ἔχωσι τὴν δύσκολον, ἀλλὰ πάντως ἀναγκαίαν δύναμιν νὰ καταργήσωσι τὴν ἐν πολλοῖς ὑφισταμένην ὑπὸ λανθάνουσαν μορφὴν «ψυχολογίαν τῆς ἀποστάσεως» ἀπὸ τῶν ἀνατρεφομένων παιδίων, διότι τυχὸν ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὰ λαϊκὰ στρώματα ἢ προέρχονται ἐκ χωρίων ἢ εἶναι κατωτάτης μορφώσεως ἢ διότι παρεστράτησαν κ.ο.κ. Ὁμιλοῦμεν τοιουτοτρόπως, διότι ἔχομεν πλουσίαν πεῖραν ἐκ τῆς κατοχῆς τῶν τραγικῶν ἐτῶν 1941 καὶ ἐφεξῆς, ὁπότε ἐλάβομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἔλθωμεν εἰς ἐπαφὴν μετὰ χιλιάδων παιδίων περιθαλπομένων ἐντὸς παιδικῶν Ἱδρυμάτων, ἐγκαταλελειμμένων. Ὑποστηρίζομεν δὲ τὴν ἀνωτέρω ἀντίληψιν, διότι πᾶσα τοιαύτη ἀπόστασις μεταξὺ προσωπικοῦ καὶ παιδίων ἀνατρέπει τὴν προσπάθειαν πρὸς δημιουργίαν ψυχικῆς ἐπαφῆς, ἡ ὁποία ὅμως εἶναι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὴν παιδαγωγικὴν ἐπιτυχίαν.

Ὅπωσοῦν ἡ ὅλη παιδαγωγικὴ ἐργασία δύναται νὰ ὑποβοηθηθῇ ἐν τῷ παιδικῷ Ἱδρύματι, ἐὰν χαρισθῇ εἰς αὐτὸ πνοὴ οἰκογενειακῆς καὶ παιδαγωγικῆς κοινωνίας. Καὶ τὸ μὲν οἰκογενειακὸν πνεῦμα θὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν τρόφιμον τὴν ἀτομικὴν μεταχείρισιν, τὸ δὲ κοινωνικὸν πνεῦμα θὰ προαγάγῃ τὴν διαμόρφωσιν πολυτίμων κοινωνικῶν συναισθημάτων καὶ ἱκανότητος προσαρμογῆς. Τοιουτοτρόπως δ' ὁ ἀνήλικος θὰ διαπλασθῇ εἰς ὑπεύθυνον προσωπικότητα, προσανατολιζομένην πρὸς τὰς πολιτιστικὰς ἀξίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐπὶ τῆς γῆς.

8. Συγκινούμεθα δ' ὡς Ἕλληνες βλέποντες ὅτι ἤδη ὁ τυφλὸς ποιητὴς Ὅμηρος διέγνωσε τὴν ὑπεροχὴν τοῦ «ἀξιώματος τῆς πατρικῆς ἀγάπης» ἔναντι τοῦ «ἀξιώματος τῆς ἀποστάσεως, τῆς αὐθεντίας καὶ τῆς βίας.». Τοῦτο δ' ἀναφορικῶς πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἰθάκης, ὅστις ἐκυβέρνα οὐχὶ διὰ τῆς μάστιγος,

1. «Χαριλάου Γκιτάκου. Οἰκογενειακὴ εἰρήνη. Περιοδικὸν «Ἀτομικὴ Ψυχολογία». Τόμος Γ'. Ἀθῆναι 1934.».

ἀλλ' ὡς «πρᾶος πατήρ». («... Ὀδυσσῆος θείοιο λαῶν, οἵσιν ἄνασσε, π α τ ὴ ρ δ' ὡ ς ἤ π ι ο ς ἦ ε ν», Ὀδύσσεια Ε 11-12).

§ 7. Ψυχικὴ προσέγγισις μετὰ τῆς ἀλγούσης παιδικῆς ψυχῆς.

1. Ἄνθρωποι τῆς καλωσύνης, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὅσοι ἐργάζεσθε ἐντὸς παιδικῶν Ἱδρυμάτων, οἱανδήποτε θέσιν καὶ ἐὰν κατέχητε καὶ οἱουδήποτε βαθμοῦ, συναισθανθῆτε τὸ ἵδρυμά Σας ὡς ἰδικόν Σας καὶ ἀφοσιωθῆτε εἰς αὐτό! Καὶ ἀφοσιωθῆτε εἰς τὰ «παιδιὰ Σας»! Ὁ παλμὸς τῆς καλωσύνης Σας, ἂς Σᾶς καλέσῃ νὰ ἔλθητε πλησίον εἰς τὰς ἠθικὰς δυστυχίας τῶν νέων ἀνθρώπων, ἵνα γίνητε ἀρωγοὶ εἰς τὰς κρισίμους ταύτας φάσεις τῆς ζωῆς των. Καὶ βοηθήσατε αὐτούς, ὅπως ἀνεύρωσι τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθοῦς κατ' ἀρετὴν ζωῆς. Ἀποβλέψατε εἰς τὸ ἔργον Σας ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μας! Καὶ περιβάλετε μετ' ἀγνῆς στοργῆς τὰ «πονεμένα αὐτὰ παιδάκια, τὰ παιδάκια Σας»!

Ἡ τοιαύτη ψυχικὴ προσέγγισις τῶν ψυχῶν Σας μετὰ τῶν παιδικῶν ψυχῶν ἀναβιβάζει τὸ ἔργον Σας εἰς θεῖον λειτούργημα. Διότι ἀναμένομεν ἐκ τῆς συναντήσεως ταύτης νὰ ἀναδυθῇ ἐκ τῆς ἠθικῆς νόσου τῆς ψυχῆς ὁ νέος ἄνθρωπος, ἀνανεωμένος, μὲ νέας ἠθικὰς δυνάμεις καὶ νέους ὑγιεῖς προσανατολισμούς, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐγγυῶνται ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ἠθικὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ ζωῇ.

Συνάντησις, ἡ ὁποία ἔχει ὡς βάθρον τὴν Ἀγάπην καὶ ἔχει δραματικὸν μεγαλεῖον.

2. Καὶ κατὰ τὴν συνάντησιν ταύτην ἂς ὁμιλήσῃ ἡ ἰδική Σας ψυχὴ πρὸς τὴν παιδικὴν ὑπ' αὐτὸ τὸ νόημα:

— Παιδιά μου, μὴ πικραίνεσθε! Ἐὰν εὑρίσκωνται μερικοὶ ἄνθρωποι μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν ἀνάγωγοι, ἀνοικτίρμονες, ἀγροῖκοι, δὲν πρέπει νὰ νομίσετε ὅτι τοιαύτη εἶναι ἡ κοινωνία τῶν συνανθρώπων ἐν τῷ συνόλῳ της. Ἡ ὑγιὴς κοινωνία, τὸ ἐκλεκτὸν μέρος τῆς κοινωνίας, εἶναι μαζί Σας.

Καὶ ὁ Χριστὸς Σᾶς ἀγαπᾷ! Μ' αὐτούς, ποὺ περιφρονοῦσαν, ἔκαμε ὁ Χριστός μας τὴν πιὸ γλυκειὰ συντροφιά. Γιὰ Σᾶς σταυρώθηκε ἕνας Θεός. Γίνετε τίμια καὶ ἠθικά. Μὴ παρασύρεσθε ἀπὸ αὐτά, ποὺ βλέπετε ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ἀναγώγους. Κρατᾶτε καλὰ τὸν ἑαυτόν Σας μακρυὰ ἀπὸ τὸ μῖσος καὶ τὸ μόλυσμα τοῦ κακοῦ!»([1]).

§ 8. Ἐ π ί λ ο γ ο ς.

Τελευτῶν, ἐπιθυμῶ νὰ ἀφιερώσω τὰ ἀνωτέρω, οἱονεὶ ὡς πνευματικὸν μνημόσυνον, εἰς τὴν ἀφαρπαγεῖσαν([2]), ἀπὸ τῆς γηίνης ζωῆς ἀγαπητὴν εἰς τοὺς πάσχοντας, Πριγκίπισσάν μας Ἑλένην τοῦ Νικολάου, ἀείμνηστον Μεγάλην Ἡρωίδα τῆς καλωσύνης. Δὲν δύναμαι νὰ ἀποκρύψω τὴν ἀπέραντον λύπην τῆς οἰκογενείας μου. Ἡ ὁποία οἰκογένειά μου εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ προσφέρῃ τὰς ἀσθενεῖς της δυνάμεις([3]) εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς καλωσύνης ἐν τῷ Ἁγίῳ Ἱδρύματι τῆς «Λινοθήκης Νοσοκομείων», τὸ ὁποῖον ἦτο ἔργον πίστεως καὶ ἐλπίδος καὶ ἀγάπης τῆς ἀλησμονήτου Πριγκιπίσσης μας.

Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ προσωπικῶς ἀναπολῶ μετ' εὐλαβείας τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὴν εὐλογημένην, καθ' ἣν ἡ Μεγάλη Φιλάνθρωπος ἐπεσκέφθη τὴν παιδικήν μου πόλιν τῆς Νέας Σμύρνης κατὰ τὴν τραγικὴν ἐποχὴν τῆς κατοχῆς καὶ τὴν ὁποίαν ἔκτοτε τόσον ἠγάπησε καὶ τόσον ποικιλοτρόπως ὑπεστήριξε.

Ι. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ

1. «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περιοδ. «Φωνὴ Κυρίου». 20 Ἰανουαρίου 1955». Ὅρα καὶ «Ἰωάννου Κωνστ. Παπαζαχαρίου. Τὰ δικαστήρια ἀνηλίκων καὶ ἡ συμπαράστασις τῆς κοινωνίας. Ἀθῆναι. 1955.».

2. Μάρτιος 1957.

3. Οἱ γονεῖς μου Κωνσταντῖνος καὶ Σμαράγδα Παπαζαχαρίου καὶ ἡ ἀδελφή μου Ἀντιγόνη, ἐθελόντρια νοσοκόμος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ, ΕΓΚΛΗΜΑ Ἢ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ;

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΣΤΑΚΟΥ**

Ἡ παράξενη αὐτὴ ἱστορία ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισι ἑνὸς νεαροῦ, τοῦ 17χρονου Πέτρου Σταυροπούλου, γυιοῦ ἑνὸς μεγαλομπακάλη τῆς τότε ἐποχῆς στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Ἰθάκης καὶ Πατησίων. Ἦταν τὸ μεγαλύτερό του παιδὶ καὶ ὁ μοσχοαναθρεμμένος τῆς μητέρας του, ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τοῦ χαλάσῃ κανένα χατήρι, ἐνῶ ὁ πατέρας του, γιὰ νὰ τοῦ διορθώσῃ λίγο τὸν χαρακτῆρα του, τοῦ ἔκανε τὸν αὐστηρό. Ἴσως τὸν περισσότερο αὐστηρὸ ἀπὸ ὅ,τι χρειαζόταν. Ἡ οἰκογένεια Σταυροπούλου ἔμενε τότε σ' ἕνα σπίτι στὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Θράκης καὶ Πάρνηθος, ὅπως λεγόταν τότε ἡ σημερινὴ ὁδὸς Ἰωάννου Δροσοπούλου.

Πρωὶ-πρωὶ ἐκείνη τὴν Δευτέρα, 13 Ἰουλίου 1925, ὁ μπακάλης Σταυρόπουλος πῆγε στὸ Ζ' Τμῆμα Χωροφυλακῆς, ποὺ ἦταν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων, ἀνάμεσα στὴν πλατεῖα Ἀγάμων καὶ στὴν στάσι Καλλιφρονᾶ, παρουσιάστηκε στὸν ἀστυνόμο, ὑπομοίραρχο Μανουσέλη, καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἦλθα νὰ σᾶς πῶ ὅτι χάθηκε τὸ μεγάλο μου παιδί, ὁ Πέτρος μου. Δὲν φάνηκε στὸ σπίτι γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Καὶ εἴμαστε ἀνήσυχοι πολὺ ἐγὼ καὶ ἡ γυναίκα μου. Θέλω νὰ καταγγείλω τὴν ἐξαφάνισί του, μήπως μπορέσει νὰ τὸν βρῇ ἡ Ἀστυνομία.

—Ἀπὸ πότε χάθηκε τὸ παιδί σας κ. Σταυρόπουλε; τὸν ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

—Ἀπὸ χθὲς τὸ μεσημέρι. Μὰ τὰ ἴχνη του χάθηκαν ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ.

— Πόσο χρονῶν εἶναι ὁ γυιό σας ;

— Δέκα ἑπτὰ πρὸς τὰ δεκαοκτώ . . .

— Μὰ δὲν θέλει ρώτημα. Μὲ κάποιο ποδόγυρο θἄμπλεξε καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἦλθε. Ἐγὼ θὰ κρατήσω σημείωσι μὲ τὰ χαρακτηριστικά του καὶ σεῖς πάλι, ἂν βρεθῇ ἢ ἂν μάθετε ὅτι ἔκλεψε καμμιὰ κοπέλλα καὶ ἔφυγε μαζί της, νὰ μᾶς εἰδοποιήσετε. Ὄχι νὰ τὸ κάνετε ὅπως τὸ κάνουν ὅλοι ποὺ μᾶς ἀναστατώνουν μὲ τὶς ἐξαφανίσεις ἰδικῶν των προσώπων ποὺ καταγγέλλουν καὶ ὕστερα δὲν μᾶς εἰδοποιοῦν τὴν ἄλλη μέρα ποὺ ἔρχονται, ἐνῶ ἐμεῖς ψάχνουμε ἄσκοπα μέρες, ἑβδομάδες καὶ καμμιὰ φορὰ καὶ μῆνες.

— Νὰ μείνετε ἥσυχος καὶ θὰ σᾶς εἰδοποιήσω. Ἀλλά, ξέρετε ἀνησυχῶ. Ἀνησυχῶ πολὺ γιατὶ ἦταν ἄτακτος καὶ ζωηρός. Μάλιστα λίγες μέρες πρὶν τσακωθήκαμε, γι' αὐτὸ καὶ τὸν μάλωσα πολύ. Τὸν ἔκανε δυὸ παράδες. Τὸν ὕβρισα καὶ τὸν εἶπα ἀφιλότιμο. Καὶ ἐπειδὴ εἶναι πολὺ φιλότιμο παιδί, φοβᾶμαι μήπως ἔκανε καμμιὰ κουταμάρα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὰ χαράματα ὁ μπακάλης εἶχε πιάσει πόστο στὸ Τμῆμα, περιμένοντας τὸν ἀστυνόμο γιὰ νὰ τοῦ πῇ μόλις τὸν εἶδε ὅτι ὁ γυιός του δὲν εἶχε δώσει σημεῖα ζωῆς.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, τοῦ εἶπε καὶ πάλι ὁ ὑπομοίραρχος. Ποὺ θὰ πάῃ; Θὰ ξαναλθῃ. Θὰ γλεντάῃ κἄπου μὲ καμμιὰ μικρούλα καὶ θὰ παρουσιασθῇ . . .

— Εὔχομαι νὰ εἶναι ὅπως τὰ λέτε, τοῦ εἶπεν ὁ Σταυρόπουλος. Ἀλλά, ξέρετε ἀνησυχῶ. Ἀνησυχῶ πολύ, γιατὶ κρυφὰ καὶ πρὶν φύγῃ μοῦ ἔκλεψε ἀπὸ τὸ σπίτι τὸ πιστόλι μου. Ἕνα «μπράουνικ». Καὶ φοβᾶμαι μήπως αὐτοκτόνησε, ἐπειδὴ τὸν εἶχα μαλώσει καὶ τὸν εἶχα προσβάλει.

— Πότε τὸν μαλώσατε ;

— Τὴν περασμένη Τρίτη. Σήμερα ὀκτὼ μέρες δηλαδή.

— Καὶ θὰ ἐξαφανιζόταν τὴν Κυριακὴ παίρνοντας τὸ πιστόλι μαζί του; Δηλαδὴ σὲ πέντε μέρες ἀπὸ τὸ μάλωμα; Κάτι ἄλλο πρέπει νὰ συμβαίνῃ. Ἔννοια σας. Θὰ κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε γιὰ νὰ βρεθῇ. Θὰ ἐπιληφθῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ γυιοῦ σας κ. Σταυρόπουλε.

Καὶ πραγματικὰ ὅταν ἄκουσε γιὰ τὴν κλοπὴ τοῦ πιστολιοῦ τοῦ πατέρα του ἀπὸ τὸν ἐξαφανισθέντα γυιό, ὁ ὑπομοίραρχος ἀνησύχησε καὶ ὁ νοῦς του ἐπῆγε ἀμέσως στὴν αὐτοκτονία. Αὐτὸ τὸ παιδάριο φαίνεται ὅτι τὸ βάσταγε μέσα του καὶ πῆγε κάπου καὶ θὰ τίναξε τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα. Μὰ ποῦ ὅμως; Αὐτὰ σκεπτόταν ὁ Μανουσέλης καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἔκανε ἀναφορὰ στὴ Διεύθυνσι γιὰ νὰ εἰδοποιηθοῦν γιὰ τὴν ἐξαφάνισι καὶ τὴν ὑπεξαίρεσι τοῦ πιστολιοῦ ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ Τμήματα τῆς Ἀθήνας καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὥστε νὰ γίνουν ἔρευνες μήπως καὶ βρισκόταν ὁ Πέτρος Σταυρόπουλος ἢ τὸ πτῶμα του, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἔβγαζε περιπόλους πρωὶ καὶ ἀπόγευμα ἀπὸ τὸ Τμῆμα γιὰ νὰ ψάξουν ὅλη τὴν ἀχανῆ περιφέρεια, ἀπὸ τὰ Πατήσια ὡς τὰ Τουρκοβούνια καὶ τὸ Πεδίο τοῦ Ἄρεως, ποὺ ὑπήγετο στὸ Ζ' Τμῆμα. Οἱ ἡμέρες ὅμως περνοῦσαν καὶ ὁ Πέτρος Σταυρόπουλος δὲν εἶχε δώσει κανένα σημεῖο ζωῆς . . .

Ἐν τῶ μεταξὺ ἀπὸ τὴν προανάκρισι ποὺ εἶχε κάνει ὁ Μανουσέλης εἶχε βγάλει τὰ ἑξῆς: Ὁ μικρὸς ἦταν πραγματικὰ ἄτακτος καὶ ζωηρὸς καὶ ὁ πατέρας του γιὰ νὰ τὸν στρώση καὶ στὸ χαρακτῆρα καὶ στὴ δουλειά, μιὰ καὶ τὸν προώριζε γιὰ νὰ τὸν διαδεχθῆ στὸ ἐπάγγελμα, τὸν εἶχε πάρει σὰν ὑπάλληλο στὸ μαγαζί, ἀφοῦ ἔβγαλε τὸ Γυμνάσιο. Δὲν τοῦ ἔδινε ὅμως μισθὸ καὶ λεπτὰ στὰ χέρια, ἀλλὰ τοῦ ἔδινε κάτι τὸ ἐλάχιστο γιὰ χαρτζηλίκι. Ὁ Πέτρος τὸ ἔφερε πολὺ βαρειὰ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ κάθε τόσο τσακωνόταν μὲ τὸν πατέρα του. Τὴν παραμονὴ τῆς ἐξαφανίσεώς του εἶχε πάει στὴν ὁδὸ Κάνιγγος, στὴν ὀδοντιατρικὴ κλινικὴ τοῦ Πανεπιστημίου, ὅπου ἐπήγαινε καὶ ἔκανε θεραπεία γιὰ κάτι χαλασμένα δόντια, γιὰ νὰ δῆ ἂν ἦσαν ἕτοιμες οἱ κορῶνες του. Ἡ ἀδελφὴ νοσοκόμος ὅμως τοῦ εἶπε ὅτι τὰ δόντια του θὰ ἦσαν ἕτοιμα τὴν Τρίτη καὶ τότε αὐτός, παίρνοντας ἕνα ὕφος σοβαρό, τῆς εἶπε:

— Πολὺ ἀργά, δυστυχῶς. Ξέρετε γιατί; Γιατὶ αὔριο μονομαχῶ.

Ἡ νοσοκόμος ἔμεινε κατάπληκτη ὕστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴν κατηγορηματικὴ δήλωσι τοῦ νεαροῦ, ὅτι τὴν ἄλλη μέρα μονομαχοῦσε, καὶ ξέροντας ὅτι εἶχε ἀπὸ κάμποσα χρόνια πρὶν ἀπαγορευθῆ ἡ μονομαχία στὴν Ἑλλάδα, ἐνόμισεν ὅτι ὁ νεαρὸς Σταυρόπουλος ἀστειευόταν. Μὰ ὅταν διάβασε ὕστερα ἀπὸ μέρες στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Πέτρου Σταυροπούλου θυμήθηκε αὐτὸ τὸ γεγονὸς καὶ πῆγε νὰ τὸ πῆ στὸν ἀστυνόμο.

Ὁ νεαρὸς Σταυρόπουλος εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι του τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς 12 Ἰουλίου τοῦ 1925. Τὸ μεσημέρι ποὺ κάθησε στὸ τραπέζι ὅλη ἡ οἰκογένεια, ζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα του λεπτὰ γιὰ νὰ πάη μὲ τὸν ἐξάδελφό του τὸν Φίλιππα στὸ Φάληρο γιὰ νὰ κάνουνε μπάνιο. Ὁ πατέρας του τοῦ ἔδωσε ἕνα εἰκοσιπεντάρικο, ποσὸν ὄχι πολὺ μεγάλο γιὰ χαρτζηλίκι ἑνὸς νέου ἐκείνη τὴν ἐποχή.

Τὴν Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα ὁ Πέτρος καθόταν στὰ «Κυβέλεια», ἕνα ζαχαροπλαστεῖο ποὺ ἦταν τότε στὸ τέρμα τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου. Ἐκεῖ τὸν βρῆκε ὁ φίλος του Γιῶργος Παληός, γυιὸς ἑνὸς συνταγματάρχου, στὸν ὁποῖον εἶπε νὰ πᾶνε μαζὶ στὸ Φάληρο γιὰ νὰ κάνουν μπάνιο. Ὁ φίλος του ὅμως θὰ πήγαινε στὸ θέατρο καὶ ἔτσι δὲν κατέβηκε στὸ Φάληρο, ὅπου εἶχε πάει ὁ Πέτρος μόνος του. Πάντως στὶς 8 τὸ βράδυ εἶχε γυρίσει καὶ ἐθεάθη νὰ κόβη βόλτες μὲ ποδήλατο στὴν ἀραιοκατοικημένη, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, Κυψέλη. Καὶ μετὰ χάθηκε σᾶν νὰ ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ τὸν κατάπιε.

Πέρασαν ἀκριβῶς δέκα μέρες ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ γυιοῦ τοῦ μπακάλη Σταυροπούλου καὶ τὸ μυστήριο δὲν εἶχε ἀκόμη διαλευκανθῆ. Οἱ ἐφημερίδες εἶχαν ἀσχοληθῆ μὲ δυὸ τρεῖς σειρὲς μονάχα γι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι, ἐφ' ὅσον δὲν εἶχε ἐξακριβωθῆ ἀκόμα τίποτε. Μὰ τὴν Τετάρτη 22 Ἰουλίου μιὰ φτωχιὰ γυναικούλα, ποὺ ἔμενε σὲ μιὰ παράγκα πάνω ἀπὸ τὸ παλιὸ Λυσσιατρεῖο τῆς ὁδοῦ Πατησίων, εἶχε χάσει τὴν κατσίκα της καὶ πῆρε κυριολεκτικῶς τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνά, κατὰ τὴν παροιμία, γιὰ νὰ τὴν βρῆ. Μὰ ξαφνικὰ ἐνῶ ἔψαχνε σὲ μιὰ κορυφὴ ἐπάνω στὰ Τουρκοβούνια τῆς ἦλθε μιὰ

δυσοσμία καὶ ψάχνοντας γιὰ νὰ βρῆ μήπως εἶχε ψοφήσει ἡ κατσίκα της βρῆκε ἕνα πτῶμα νεαροῦ ποὺ βρωμοῦσε, γιατὶ ἄρχισε νὰ σαπίζη. Ἡ Κατίνα Μαρούδη, αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τῆς γυναικούλας, κατετρόμαξε καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρὸ ἔτρεξε στὸ Ζ' Τμῆμα Χωροφυλακῆς γιὰ νὰ ἀναγγείλη τὸ μακάβριο εὕρημά της. Ἀμέσως ἔτρεξε μὲ δύναμι ὁ διοικητὴς Μασουσέλης, γιατὶ ὑποψιάσθηκε ὅτι τὸ πτῶμα θὰ ἦταν τοῦ Πέτρου Σταυροπούλου. Καὶ πραγματικὰ αὐτοῦ τοῦ δύστυχου παιδιοῦ ἦταν. Τὸ πτῶμα βρέθηκε σὲ πολὺ παράξενη στάσι. Ἦταν ξαπλωμένο ἀνάσκελα καὶ στήριζε τὸ κεφάλι του μὲ τὸ δεξί του χέρι. Τὸ ἀριστερό του ἦταν τεντωμένο ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ στὴν ἄκρη τῶν δακτύλων τοῦ χεριοῦ αὐτοῦ ἦταν τὸ κλεμμένο πιστόλι τοῦ πατέρα του, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔλλειπε μονάχα μιὰ σφαῖρα. Μετὰ τὸν ἕνα καὶ μοναχὸ αὐτὸ πυροβολισμὸ ὁ κάλυκας εἶχε ὑποστῆ ἐμπλοκὴ μέσα στὸ γεμιστῆρα καὶ δὲν εἶχε πεταχθῆ ἔξω. Στὸ πιστόλι ἐπάνω ἦταν τὸ παγιασόν, δηλαδὴ τὸ ψαθάκι ποὺ φοροῦσε ὁ Πέτρος. Τὸ πτῶμα, λόγω τοῦ μέρους ποὺ ἦταν ἐκτεθειμένο στὸν ἥλιο καὶ στὴ ζέστη, ἦταν μισοαποσυντεθειμένο καὶ ἀπὸ τὰ σκωλήκια ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ σχηματίζωνται στὶς σαπισμένες σάρκες καταλάβαινε κανένας ὅτι ὁ θάνατος εἶχε ἐπέλθει πρὶν ἀπὸ 10 μὲ 15 ἡμέρες. Ὁ Πέτρος ἔφερε ἕνα τραῦμα ἀκριβῶς ἐπάνω στὸ ἀριστερὸ μάτι μὲ σφαῖρα περιστρόφου, ἀλλ' ἀπὸ ἀπόστασι ριγμένη. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο χαλοῦσε κάπως τὰ πράγματα, γιατὶ ἡ θέσις τοῦ πτώματος ἦταν τόσο φυσικὴ ὥστε θὰ ἔλεγε κανένας μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ αὐτοκτονία. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἐξ ἀποστάσεως σφαῖρα; . .

Ὁ τότε ὑφηγητὴς τῆς Ἰατροδικαστικῆς, μακαρίτης Γρηγόρης Κάτσας, δὲν μποροῦσε ἐπακριβῶς νὰ προσδιορίση αὐτὴ τὴν ἀπόστασι, γιατὶ ἡ σῆψις εἶχε προχωρήσει πολὺ καὶ ὁ ἐγκέφαλος, γιὰ νὰ βγάλη κανεὶς συμπέρασματα ἀπὸ τὸν κῶνο τῶν ἀερίων, ἦταν σὲ ὑδαρῆ κατάστασι πιά. Μποροῦσε, ὅπως μοῦ ἔλεγε ὁ Κάτσας, νὰ ἦταν καὶ ἀπὸ δέκα ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου, μποροῦσε ὅμως καὶ ἀπὸ ἀρκετὰ μέτρα. Τί νὰ βρῆς καὶ τί συμπέρασμα νὰ βγάλης ἀπὸ ἕνα πτῶμα ποὺ εἶχε μισολυώση μέσα στὴ λαύρα τοῦ καλοκαιροῦ; Δώδεκα μέρες τὸ ἔδερνε ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ ὁ ἥλιος.

Ὁ Μανουσέλης ἔκανε ἀμέσως μιὰ προσεκτικὴ ἔρευνα καί, κοντὰ στὸ ψαθάκι τοῦ Πέτρου, βρῆκε ἕνα σημείωμα γραμμένο μὲ μολύβι ἀπὸ τὸν ἴδιο. Πολλὲς λέξεις ὅμως εἶχαν ποτίσει ἀπὸ τὰ πτωματικὰ ὑγρὰ καὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ διαβασθοῦν. Καὶ νὰ τί ἔγραφε τὸ παράξενο ἐκεῖνο σημείωμα τοῦ Πέτρου Σταυροπούλου.

«Μ' ἐσκότωσε ὁ Κ. γιατὶ μ' ἔπιασε μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του σ' ἕνα σεπαρέ. Ὑπέγραψα νὰ μονομαχήσω μὲ ὅπλο μπρόνβικ (ἐννοοῦσε προφανῶς μπράουνιγκ) τὴν 12ην Ἰουλίου ὥρα 2 μετὰ μεσονύκτιον. (Ἀκολουθοῦσαν στὸ σημείωμα μερικὲς λέξεις τελείως δυσδιάκριτοι καὶ μισοσβημένες ἀπὸ τὰ πτωματικὰ ὑγρά). Νὰ μὲ θάψετε εἰς τὸ Νεκροταφεῖον. Πέτρος».

Προφανῶς τὸ γράμμα ἔπρεπε νὰ εἶχε γραφῆ πρὶν ἀπὸ τὴ μονομαχία. Ἐγεννᾶτο ὅμως τὸ ἐρώτημα: ὁ θάνατός του ἦ μᾶλλον ὁ φόνος του ἦταν πραγματικὰ ἀποτέλεσμα μονομαχίας, ὅπως ἔγραφε τὸ σημείωμα, αὐτοκτονίας ἢ ἐγκλήματος; Γιατὶ καὶ οἱ τρεῖς ἐκδοχὲς ἀντιμετωπίσθηκαν μὲ τὶς ἴδιες πιθανότητες. Ἂν καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ ὑπόθεσις παρουσιαζόταν ὡς αὐτοκτονία καὶ ὅτι τὸ παιδαρέλι ἐκεῖνο πρὶν τινάξη τὰ μυαλά του εἶχε γράψει τὸ σημείωμα τῆς μονομαχίας ἀπὸ μιὰ ὑστεροφημία, ἂν καὶ οἱ γονεῖς του στὶς ἀρχικὲς καταθέσεις εἶχαν πῆ ὅτι ὁ Πετράκης τους ἦταν εὐφάνταστος καὶ τοῦ ἄρεσε πολὺ νὰ κάνη φάρσες, εἴχαμε ἕνα γεγονὸς ὅτι μὲ τὸ ψαθάκι του ἦταν σκεπασμένο τὸ πιστόλι του ποὺ βρέθηκε στὸ δεξὶ χέρι καὶ ὅτι τὸ τραῦμα στὸ κεφάλι ἦταν καίριο. Μποροῦσε λοιπὸν νεκρὸς πιὰ ὁ Πέτρος Σταυρόπουλος νὰ σκεπάση τὸ «μπράουνιγκ» μὲ τὸ ψαθάκι του μετὰ τὴν αὐτοκτονία του; Καὶ μὲ ποιὸ χέρι θὰ τὸ σκέπαζε, ὅταν μὲ τὸ δεξὶ στήριζε τὸ κεφάλι του ἐπάνω στὸ χῶμα καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ κρατοῦσε τὸ πιστόλι; Ἐκτὸς ἂν ὑποτεθῆ ὅτι τὸ ψαθάκι ἦταν ἀπὸ πρὶν ἀκουμπισμένο ἐπάνω στὸν κορμό του, στὸ στῆθος του, καὶ μὲ τὸ τράνταγμα ποὺ ἔκανε τὸ πτῶμα, ὅταν δέχθηκε τὴ σφαῖρα, τραντάχθηκε ἢ σπάραξε ἐπάνω στὴν ἐκπνοὴ καὶ τὸ ψαθάκι κύλισε καὶ πῆγε κατὰ σύμπτωσι ἐπάνω στὸ πιστόλι καὶ τὸ σκέπασε.

Ὁ ὑφηγητὴς καὶ ἀργότερα καθηγητὴς τῆς Ἰατροδικαστικῆς Γρηγόρης Κάτσας ἦταν κατηγορηματικός. Ὑπεστήριζεν ὅτι ἡ αὐτοκτονία ἔπρεπε νὰ ἀποκλεισθῇ ἐντελῶς γιὰ τοὺς ἑξῆς λόγους:

1) Οὐδεὶς ποτὲ ἕως τότε εἶχε αὐτοκτονήσει πυροβολώντας τὸ μάτι του. Εἶχε βάλει ὁλόκληρο φυσέκι δυναμίτιδος στὸ στόμα του καὶ εἶχε ἀποκεφαλισθῇ τινάζοντας τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε ποτὲ στὴν ἰατροδικαστική, ἔστω καὶ ἕνα παράδειγμα αὐτοκτονίας ἢ ἀποπείρας μὲ τραῦμα καὶ μάλιστα μὲ πυροβόλο ὅπλο στὸ μάτι.

2) Ἡ διεύθυνσις τοῦ βλήματος, ποὺ βρέθηκε μέσα στὸν μισολυωμένο καὶ νερουλιασμένο πιὰ ἀπὸ τὴ σῆψι ἐγκέφαλο, ἐὰν ἐλάμβανε κανεὶς ὑπ' ὄψι καὶ τὸ βέβαιο σημεῖον εἰσόδου, τὸ ἀριστερὸ μάτι, ἦταν τέτοια ὥστε ὁ πυροβολισμός, ἂν εἶχε ριχθῇ ἀπὸ τὸν Πέτρο Σταυρόπουλο, ἔπρεπε νὰ εἶχε ριφθῇ μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι. Καὶ αὐτό, κατὰ τὸν μακαρίτη τὸν Κάτσα, προϋπέθετεν ὅτι ὁ Σταυρόπουλος θὰ ἦταν ἀριστερόχειρας, ἐνῶ τὸ παιδάριο ἐκεῖνο ἦταν δεξιόχειρας.

3) Ἡ φιλονικία μὲ τὸν πατέρα του εἶχε γίνει τὴν Τρίτη, ἐνῶ ὁ Σταυρόπουλος εἶχε σκοτωθῇ τὶς πρωινὲς ὧρες τῆς ἄλλης Δευτέρας.

4) Γιατὶ τὴν Κυριακὴ τὸ ἀπομεσήμερο, πρὶν φύγη ἀπὸ τὸ σπίτι του, φρόντισε νὰ τοῦ καθαρίσουν ἕνα λεκὲ ἀπὸ τὰ ροῦχα του, ἐνῶ ἂν αὐτοκτονοῦσε δὲν θὰ τὸν ἔνοιαζε ἂν ἦταν ἢ δὲν ἦταν τὸ κουστούμι του λερωμένο.

5) Γιατὶ τὴν Κυριακὴ τὴ νύκτα εἶχε θεαθῇ νὰ τριγυρνᾶ ἀνήσυχος ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Μὲ αὐτὰ τὰ πορίσματα τῆς Ἰατροδικαστικῆς ὁ ἀστυνόμος, μὲ τὰ πτωχὰ μέσα ποὺ διέθετε, πάσχισε καὶ παιδεύθηκε πολὺ μὲ τὴν προανάκρισι, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ καμμιὰ ἄκρη. Δὲν βρῆκε τίποτε δηλαδὴ ποὺ νὰ ἐπιβεβαιώνῃ τὸ σημείωμα τῆς μονομαχίας, ποὺ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἐξεταζόμενο φαινόταν παιδαριῶδες. Γιατὶ προϋπέθετε ὅτι τὸ παιδαρέλι ἐκεῖνο τὰ εἶχε φτιάξει μὲ μιὰ παντρεμένη καὶ ὅτι ὁ ἄντρας της εἶχε πιάσει τὸ παράνομο ζευγάρι σ' ἕνα σεπαρὲ καὶ δὲν εἶχε σπάσει στὸ ξύλο τὸ παλιόπαιδο ἢ δὲν εἶχε σκοτώσει τὴν ἄπιστη, ὅπως θὰ ἔκαναν μὲ τὴν τότε νοοτροπία καὶ μὲ τὰ τότε ἤθη οἱ περισσότεροι ἄνδρες στὴ θέσι τοῦ ἀπατημένου ἀνδρός, δὲν θὰ κατήγγειλε τὸ ζευγάρι γιὰ μοιχεία γιὰ νὰ πάρη διαζύγιο, ἀλλὰ στὰ κρυφὰ θὰ καλοῦσε σὲ μονομαχία, χωρὶς μάρτυρες, ἐπάνω στὰ Τουρκοβούνια τὸν Πετράκη καὶ ἐκεῖ, ἀφοῦ τὸν ξάπλωνε νεκρό, θὰ φρόντιζε νὰ σιγυρίσῃ καλὰ-καλὰ τὸ πτῶμα του. Μὰ γίνονται αὐτὰ τὰ πράγματα; Ἢ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι θὰ παρέσυρε ἐκεῖ τὸν ἐρωμένο τῆς γυναίκας του μὲ τὸ πρόσχημα τῆς μονομαχίας καὶ τὸν εἶχε δολοφονήσει αἰφνιδιαστικά, θὰ εἶχε τὸ ἴδιο πιστόλι μὲ τὸ πιστόλι τοῦ πατέρα τοῦ Σταυρόπουλου ποὺ τὸ εἶχε κλέψει ὁ μικρὸς ὁ γυιός του καὶ ὕστερα, ἀφοῦ θὰ ἔφτιαχνε τὸ πτῶμα καὶ θὰ ἔβαζε τὸ ψαθάκι ἐπάνω στὸ πιστόλι, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἤθελε νὰ σκηνοθετήσῃ αὐτοκτονία, δὲν θὰ ἔπαιρνε καὶ δὲν θὰ ἐξηφάνιζε τὸ σημείωμα ποὺ εἶχε γράψει ὁ μακαρίτης ὁ Σταυρόπουλος ἀπὸ πρίν; Ἀλλὰ καὶ πάλιν μονομαχία χωρὶς μάρτυρες γινόταν; Ἐπίσης ὁ ἔφηβος ἐκεῖνος πῆγε νὰ μονομαχήσῃ ὄρθιος, ἔχοντας ἐπάνω στὸ στῆθος του ἀκαρφίτσωτο τὸ σημείωμα ὅτι τὸν ἐσκότωσε ὁ Κ. γιατὶ τὸν ἔπιασε μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του; Δὲν θὰ ἔπεφτε αὐτὸ τὸ σημείωμα; Κανένας, μὰ κανένας ἀπὸ τοὺς φίλους ἢ τοὺς γνωστοὺς ἢ τὰ ξαδέλφια τοῦ μακαρίτη τοῦ Πετράκη, δὲν βρέθηκε νὰ ξέρῃ τίποτε γιὰ κανένα ἄνδρα παντρεμένο μὲ νέα γυναίκα ποὺ τὸ ὄνομά του ἢ τὸ παρόνομά του νὰ ἀρχίζῃ ἀπὸ Κ. καὶ ποὺ νὰ ὑπάρχῃ σκιὰ ὑποψίας ὅτι ὁ νεαρὸς Σταυρόπουλος τὰ εἶχε φτιάξει μὲ τὴ γυναίκα του. Τοὐναντίον βγῆκε ἀπὸ τὴν προανάκρισι ὅτι ὁ Πέτρος Σταυρόπουλος εἶχε μπλέξει μὲ μιὰ νόστιμη κοπελίτσα, ὑπηρέτρια σὲ κάποιο γειτονικὸ σπίτι καὶ ἀρκετὰ ψυχικάρα σὲ ἐρωτικὲς παραχωρήσεις σ' αὐτόν. Μὰ αὐτὴ δὲν ἤξερε τίποτε, οὔτε γιὰ μονομαχία, οὔτε γιὰ αὐτοκτονία. Ἐξ ἄλλου ἡ Ἀστυνομία δὲν βρῆκε νὰ ὑπάρχῃ ἀντίζηλος, δηλαδὴ ἀντεραστής.

Τίποτε ἄλλο δὲν ἐξακριβώθηκε καὶ ἡ δικογραφία ὑπεβλήθη στὸν τότε Εἰσαγγελέα τῶν Πλημμελειοδικῶν, τὸν μακαρίτη τὸν Κιουρτσάκη. Αὐτὸς ἐχαρακτήρισε τὸ ἀδίκημα ὡς φόνο ἐκ προμελέτης καὶ ἀνέθεσε τὴν ἐνέργεια τακτικῶν ἀνακρίσεων στὸν τότε ἀνακριτὴ τοῦ 7ου τμήματος Παπαγιαννόπουλο. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν μπόρεσε νὰ βγάλη τίποτε. Μὰ ἀπολύτως τίποτε καὶ ἡ ὑπόθεσις ξεχάστηκε. Οἱ ἐφημερίδες ἐξ ἄλλου ἔπαυσαν σχεδὸν ἀπὸ τὴν τρίτη μέρα νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ὑπόθεσι αὐτή. Καὶ αὐτὸ γιατὶ ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ ρεπόρτερς εἴχαμε πεισθῆ ὅτι ὁ μακαρίτης Σταυρόπουλος στὴν πραγματικότητα δὲν ἦταν παρὰ ἕνας εὐφάνταστος καὶ ὑστερικὸς νέος ποὺ θέλησε νὰ αὐτοκτονήση, ἐπειδὴ τὸν ἐμάλωσε ὁ πατέρας του καὶ γιὰ νὰ ἀποκτήση ὑστεροφημία. Ἔκλεψε λοιπὸν τὸ «μπράουνιγκ» τοῦ μπαμπᾶ του καὶ ἐπῆγε στὰ Τουρκοβούνια, ἀφοῦ ἔγραψε τὸ ἐξωφρενικὸ ἐκεῖνο σημείωμα γιὰ τὴν δῆθεν μονομαχία του μὲ τὸν Κ., τὸν ἀνύπαρκτο ἄνδρα τῆς φανταστικῆς ἐρωμένης του. Ὕστερα ξάπλωσε κάτω, στήριξε τὸ κεφάλι του μὲ τὸ δεξί χέρι καὶ πῆρε τὸ ὅπλο μὲ τὸ ἀριστερό. Ἔβαλε τὸ ψαθάκι του ἐπάνω στὸ στῆθος του καὶ τέλος, μὲ τὸ χέρι σὲ μιὰ ἀπόστασι δέκα ὡς δεκαπέντε ἑκατοστῶν ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ἐπυροβόλησε. Ἡ σφαῖρα μπῆκε ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μάτι, ὄχι ἐξ ἐπαφῆς, καὶ ἐπέφερε τὸν ἀκαριαῖο θάνατο. Ὕστερα τὸ χέρι μὲ τὸ πιστόλι ἔπεσε ἀπάνω στὸ κορμί του μὲ κάποιο βάρος καὶ κύλισε τὸ ψαθάκι ποὺ πῆγε καὶ σκέπασε τὸ πιστόλι. Καὶ μία ἀπόδειξις τὸ ὅτι δὲν ἦταν μονομαχία ἦταν τὸ ὅτι ἂν ὁ πυροβολισμὸς εἶχε ριφθῆ ἀπὸ μακρυά, ἡ σφαῖρα θὰ εἶχε ἀποκτήσει ὅλη της τὴν ταχύτητα καὶ θὰ εἶχε περάσει καὶ ἀπὸ τὶς δύο μερὲς τὸ κρανίο κοὶ θὰ εἴχαμε διαμπερὲς καὶ ὄχι τυφλὸ τραῦμα. Καὶ τὸ εἶδος ἀκόμη τοῦ τραύματος μὲ κάνει νὰ πιστεύω στὴν αὐτοκτονία.

Ὁ εὐφάνταστος Πέτρος Σταυρόπουλος σκάρωνε πάντα φάρσες, ὅσο ἦταν ζωντανός, καὶ θέλησε νὰ κάνη καὶ μιὰ μακαβρία φάρσα μὲ τὸ θάνατό του καὶ νὰ κάνη τὶς Ἀρχὲς νὰ σπάσουν τὸ κεφάλι τους ἀναζητώντας τὸν ἄγνωστο μονομάχο καὶ δολοφόνο του. Καὶ τὰ κατάφερε μιὰ χαρὰ νὰ κάνη θόρυβο τεράστιο μὲ τὴν παράξενη καὶ ἀρρωστημένη νοοτροπία του.

ΣΠ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀξιωματικὸς τῆς Ὁλλανδικῆς Ἀστυνομίας, ἐπιθυμῶν ὅπως υἱοθετήση τέκνον εὑρισκόμενον ἤδη εἰς τὸν παιδικὸν Σταθμὸν «Η ΜΗΤΕΡΑ» παρὰ τοὺς Ἁγ. Ἀναργύρους, πρόκειται νὰ ἔλθη εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν μῆνα Αὔγουστον ἢ Σεπτέμβριον ἐ.ἔ. διὰ τρεῖς ἕως τέσσαρας ἑβδομάδας. Λόγω τῶν εἰδικῶν δυσχερειῶν, τὰς ὁποίας ἀντιμετωπίζει εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ του, παρακαλεῖ ὅπως ἔλθη εἰς ἐπαφὴν μὲ Ἕλληνα συνάδελφόν του ὑπηρετοῦντα ἐν Ἀθήναις, ὅστις θὰ δύναται νὰ τὸν βοηθήση εἰς τὰς ἀναγκαίας δι' υἱοθεσίαν διατυπώσεις. Ἐπίσης ἐὰν ὑπάρχη εὐχέρεια φιλοξενίας, ἂς μνημονευθῆ τοῦτο εἰς τὸν προμνησθέντα ἀξιωματικόν. Οὗτος ὁμιλεῖ τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν. Ἡ διεύθυνσίς του εἶναι :

MR. N. TH. SEFFINGAARNHEM, PARKSTRAAT 49, NETHERLAND

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΙ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΟΧΗ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **ΓΕΩΡΓ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

Ἡ ὥρα τῆς ὑπηρεσίας μου στὸ Τμῆμα Γενικῆς Ἀσφαλείας Πειραιῶς, ὅπου ὑπηρετοῦσα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τελείωσε καὶ παρέδωσα στὸν ἀντικαταστάτη μου. Ἐλεύθερος πλέον τράβηξα γιὰ τὸ κέντρο τῆς πόλεως, νὰ ψάξω νὰ βρῶ κανένα τρόφιμο. Ἡ πεῖνα μᾶς θέριζε. Ἔτσι ὅπως προχωροῦσα σκεπτικὸς καὶ πεινασμένος εἶδα σ' ἕνα μπαλκόνι τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ἀκριβῶς ἀπέναντι στὰ ἀνθοπωλεῖα, νὰ κυματίζη μιὰ σημαία μὲ δικέφαλο ἀετό. Ὅπως εἶδα ἦταν ἑλληνικὴ καὶ μοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Κοντοστάθηκα καὶ πλησίασα γιὰ νὰ διαβάσω τὰ γράμματα ποὺ εἶχε ἐπάνω. Ἦταν ἑλληνικὰ ἕνα Ο, ἕνα Ε, ἕνα Δ καὶ ἕνα Ε. Τί ἐσήμαιναν ἄραγε αὐτὰ τὰ ἀρχικὰ ψηφία; Ἀναγκάστηκα νὰ πλησιάσω ἀκόμα πιὸ κοντὰ γιὰ νὰ διαβάσω μιὰ μικρὴ ἐπιγραφὴ ποὺ ἦταν στὴν πόρτα τῆς εἰσόδου καὶ ἡ ὁποία μὲ καλλιτεχνικὰ μαῦρα γράμματα ἔγραφε: «Ὀργάνωσις Ἐθνικῶν Δυνάμεων Ἑλλάδος».

Ὁ τίτλος μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι καὶ προσπάθησα νὰ βγάλω κάποιο συμπέρασμα, μὰ δὲν μπόρεσα. Προχώρησα τότε πρὸς τὰ ἀνθοπωλεῖα, γιὰ νὰ ρωτήσω κάποιον ἀνθοπώλη ποὺ ἦταν φίλος μου.

— Γιὰ πές μου Θεόφιλε τί εἶναι τὰ γραφεῖα αὐτὰ ἀπέναντί σου;

Ὁ φίλος μου πρόθυμα μοῦ εἶπε:

— Εἶναι μιὰ ὀργάνωσις ἀντικομμουνιστικὴ καί, ὅπως ἔμαθα, τὴν διευθύνει κάποιος Βύρων.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ κάτι μοῦ θύμησε καὶ ρώτησα καὶ πάλι τὸ φίλο μου:

— Ποιός εἶναι αὐτὸς ὁ Βύρων;

— Εἶναι Πειραιώτης, μὰ δὲν θὰ τὸν ξέρης, γιατὶ ἔλειπε πολλὰ χρόνια στὸ ἐξωτερικό.

Δὲν ζήτησα περισσότερα πράγματα ἀπὸ τὸ φίλο μου. Τὸν χαιρέτισα καὶ ἔφυγα. Ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα στριφογύριζε στὸ μυαλό μου τὸ ὄνομα Βύρων καὶ προσπαθοῦσα νὰ θυμηθῶ ποὺ τὸ εἶχα ξανακούσει. Ἔτσι ὅπως βασάνιζα τὴ σκέψι μου, γύρισα μὲ τὴ φαντασία μου πίσω κάμποσα χρόνια καὶ τελικὰ θυμήθηκα πὼς γνώρισα στὸ ἐξωτερικὸ κάποιον Βύρωνα.

Τὸ 1928 κυνηγοῦσα στὴν Εὐρώπη κάποιον Ἕλληνα κακοποιό, τὸν Δημήτριο Νίλλα. Τὸν ἀνεκάλυψα στὴ Γαλλία κι' ἕνα βράδυ τὸν συνέλαβα σ' ἕνα καταγώγειο τῆς Μασσαλίας. Τὸ κακόφημο αὐτὸ κέντρο λεγόταν «Πατακλὰν» καὶ βρισκόταν στὴν πιὸ ἐπικίνδυνη καὶ βρώμικη συνοικία τῆς πόλεως, στὴν ὁδὸν Χὰλ Πουσὲ ἀριθ. 4. Ἐκεῖ τὶς νύκτες μαζεύονταν κάθε λογῆς σκοτεινοὶ καὶ διεφθαρμένοι ἄνθρωποι, παραστρατημένες γυναῖκες καὶ τροτέζες μὲ τοὺς ζιγκολό τους. Αὐτὸ τὸ ἄντρο τῶν κακοποιῶν διηύθυνε κάποιος Ἕλληνας τυχοδιώκτης ὁ Διονύσιος Βύρων. Ἕνα πρόσωπο σκοτεινὸ καὶ ἔκφυλο, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ συνάντησα στὴ ζωή μου. Θέλεις νὰ εἶναι ὁ Βύρων τῆς Μασσαλίας; σκέφθηκα. Αὐτὸ ὁπωσδήποτε ἔπρεπε νὰ τὸ ἐξακριβώσω. Ἀπὸ τὴν ἑπομένη ἄρχισα νὰ συχνάζω στὸ ἀνθοπωλεῖο.

Ἔτσι ὅπως καθόμαστε ἕνα πρωὶ ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνθοπωλεῖο καὶ συζητούσαμε μὲ τὸν φίλο μου εἶδα νὰ μπαίνη στὸ μαγαζί του ἕνας πενηνταπεντάρης, καλοενδεδυμένος, μετρίου ἀναστήματος κύριος.

— Δῶσε μου λίγα λουλούδια, εἶπε μὲ σοβαρὸ ὕφος στὸν ἀνθοπώλη.

Τὰ πῆρε κι' ἔφυγε βιαστικὰ χωρὶς νὰ πληρώση. Ὁ τρόπος του αὐτὸς μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι καὶ τότε τὸν πρόσεξα καλύτερα Ἡ φυσιογνωμία του ξεπετάχτηκε ζωηρὰ

μέσα ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις μου καὶ ρώτησα μὲ ἐνδιαφέρον τὸν φίλον μου μόλις ἀπομακρύνθηκε.

— Ποιός εἶναι αὐτὸς Θεόφιλε;

— Εἶναι ὁ Βύρων ποὺ σοῦ ἔλεγα προχθές.

—Ἄ, αὐτὸς εἶναι; εἶπα ἀδιάφορος, γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ δώσω στὸ φίλο μου νὰ καταλάβη πὼς ἐγὼ τὸν ἤξερα.

— Μὲ τέτοια πελατεία, ὅπως εἶδα, θὰ προκόψης Θεόφιλε, τοῦ εἶπα.

Ἐκεῖνος μὲ δυσφορία μοῦ ἔδωσε τὴν ἀπάντησι.

—Ὅπως καταλαβαίνω θέλεις νὰ πῆς γιὰ τὸν Βύρωνα ποὺ πῆρε τὰ λουλούδια καὶ δὲν πλήρωσε. Αὐτὸ συμβαίνει τακτικά.

— Πρέπει νὰ εἶναι φίλος σου γιὰ νὰ ἔχη τέτοιο θάρρος.

—Ὄχι, μοῦ ἀπάντησε, σὰν νὰ ἤθελε νὰ διαμαρτυρηθῆ. Συμβαίνει κάτι ἄλλο. Ὁ Βύρων εἶναι ἄνθρωπος τῶν Γερμανῶν. Τὸν βλέπω ν' ἀνεβοκατεβαίνη τὶς σκάλες τῆς κομαντατούρας καὶ αὐτὸ εἶναι ποὺ μὲ ἀναγκάζη νὰ κάνω αὐτὴ τὴν ἀβαρία.

Ἐν τῷ μεταξὺ διακόψαμε τὴ συζήτησι ἀπὸ φόβο, γιατὶ μπῆκε στὸ ἀνθοπωλεῖο κάποια ἀνεπιθύμητη πελάτις.

Ἦταν ἡ γνωστὴ Ρεγγίνα, μιὰ γυναίκα τοῦ δρόμου, ποὺ δούλευε φανερὰ στοὺς Γερμανούς. Ἦταν ἐπικίνδυνη γυναίκα κι' ἔπρεπε νὰ φύγω. Ἀπὸ ὅσα πρόλαβε νὰ μοῦ πῆ ὁ φίλος μου κατάλαβα πὼς ὁ Βύρων ἄλλαξε τὸ ρόλο τοῦ τυχοδιώκτου, ποὺ γνώρισα στὴ Μασσαλία τὸ 1928, καὶ ἔπαιζε τώρα τὸ ρόλο τοῦ προδότου. Ὅπως ἤρθαν τὰ πράγματα ὁ Βύρων ἔπρεπε νὰ ξεσκεπασθῆ, μὰ μοῦ ἦταν κάπως δύσκολο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, γιατὶ δὲν εἶχα τὸν τρόπο νὰ ἀξιοποιήσω ὅ,τι καὶ ἂν μάθαινα εἰς βάρος του.

Πέρασε λίγος καιρὸς ἀπὸ τότε. Ἦταν ἀρχὲς τοῦ 1952. Μιὰ μέρα μὲ κάλεσε στὸ γραφεῖο του ὁ ἀστυνόμος, μακαρίτης, Ὅμηρος Τσενόγλου. Ἀφοῦ συζητήσαμε πολλὰ γιὰ τὴν κατοχὴ καὶ τὴν σκλαβιά, μοῦ ἐπρότεινε ἂν θέλω νὰ συνεργασθῶ μαζί του στὴ κατασκοπεία καὶ νὰ λάβω μέρος στὴν Ἐθνικὴ Ἀντίστασι, στὴν ἀστυνομικὴ ὁμάδα Ο.Μ. τῆς ὁποίας ἦταν ἀρχηγός.

—Ξέρω πόσο καλὸς εἶσαι, συνέχισε ὁ ἀστυνόμος, σὲ πληροφορίες καὶ παρακολούθησι. Ἔχει βέβαια πολλὰ χτυποκάρδια καὶ κινδύνους ἡ δουλειὰ τοῦ κατασκόπου, ἀλλὰ πρέπει νὰ δουλέψουμε γιὰ ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὸν ἀγώνα μας.

Ὅταν μείναμε σύμφωνοι καὶ γράφτηκα στὴ δύναμι τῆς ὁμάδος ΟΜ, ὁ ἀστυνόμος μοῦ εἶπε νὰ ἐνδιαφερθῶ γιὰ κάποιες ὀργανώσεις ποὺ ξεφύτρωσαν στὴν Ἀθήνα καὶ Πειραιᾶ, ὅπως ἡ ΕΣΠΟ καὶ ἡ ΟΕΔΕ.

—Αὐτὲς οἱ ὀργανώσεις, συνέχισε ὁ ἀστυνόμος, παρουσιάζονται ὡς ἀντικομμουνιστικές, μὰ δὲν ξέρουμε πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ σύνθημα τί κρύβεται.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶπα στὸν ἀστυνόμο :

—Γιὰ τὴν ΟΕΔΕ ἔχω ἤδη κάτι νὰ σᾶς ἀναφέρω. Τὴν διευθύνει κάποιος Βύρων, ἕνας τυχοδιώκτης ποὺ τὸν ξεύρω ἀπὸ παλιά. Ὅπως ἔμαθα εἶναι ἄνθρωπος τῶν Γερμανῶν.

Ὁ ἀστυνόμος χαμογέλασε ἱκανοποιημένος γιὰ τὶς πρῶτες πληροφορίες ποὺ τοῦ ἔδωσα καὶ μοῦ εἶπε :

—Τὴν περίπτωσι αὐτὴ νὰ τὴν προσέξης. Εἶσαι τόσο ἔξυπνος καὶ θὰ μπορέσης νὰ βρῆς κάποιο δικό σου τρόπο νὰ μπῆς μέσα στὴν ὀργάνωσι αὐτή.

Γιὰ μένα ἡ σύστασις τοῦ ἀστυνόμου δὲν ἦταν καὶ τόσο δύσκολη. Εἶχα διαθέσιμο ἕνα δυναμικὸ πράκτορά μου, τὸν Περικλῆ, τὸν ὁποῖο θὰ ἔμπαζα στὴν ὀργάνωσι κι' ἔτσι θὰ κατάφερνα μιὰ χαρὰ νὰ ξεσκεπάσω τὸν Βύρωνα.

(Συνεχίζεται)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως **Ντὸν Χουάιτχεντ** «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ μέθοδος τοῦ ραδίου κατέστη ἀπηρχαιωμένη ὅταν οἱ πυρηνικοὶ ἀντιδραστῆρες ἄρχισαν νὰ παράγουν ραδιοϊσότοπα. Τὰ ἰσότοπα ἦσαν τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα, καταλλήλως χρησιμοποιούμενα, μποροῦσαν νὰ ἀνταποκριθοῦν στὶς ἀνάγκες τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ F.B.I. Χρήματα, βενζίνη ἢ ἄλλα διάφορα ὑλικὰ ἦσαν εὐαίσθητα στὰ ραδιοϊσότοπα καὶ ἐξηκριβώνετο ἀλάνθαστα ἐὰν ὑπῆρχε νοθεία. Τὸ ἐργαστήριο τοῦ F.B.I. βρῆκε καὶ ἄλλες μεθόδους πού ἦσαν ἁπλούστερες, ἀλλὰ ἐξ ἴσου ἀποτελεσματικὲς στὴν ἐξακρίβωσι τῶν διαφόρων ἀντικειμένων.

Τὸ F.B.I. ἔχει δικό του δίκτυο ἐπικοινωνίας, τὸ ὁποῖον ἀναμφισβητήτως καθιστᾶ τοὺς εἰδικοὺς ὑπαλλήλους τὴν πλέον εὐκίνητη καταδιωκτικὴ ὑπηρεσία τοῦ κόσμου. Πολλὰ μηχανήματα καὶ ὄργανα ἔχουν σχεδιασθῆ ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ F.B.I. καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι κατάλληλα καὶ ἀνταποκρίνωνται στὶς εἰδικὲς ἀνάγκες.

Τὸ τηλέφωνο, τὰ τηλέτυπα καὶ ἕνα δίκτυο ἀσυρμάτων συνδέει τὰ 52 ἐπαρχιακὰ γραφεῖα, τὰ ὁποῖα βρίσκονται σὲ ἄμεση ἐπαφὴ μὲ τὴν Οὐάσιγκτον. Οἱ ἀσύρματοι τῶν αὐτοκινήτων ἔχουν καθωρισμένα μήκη κυμάτων καὶ οἱ ὑπάλληλοι μποροῦν νὰ καλοῦν τὸ πλησιέστερο γραφεῖο καὶ ὕστερα, γυρίζοντας τὸν διακόπτη, νὰ συνδέωνται μὲ ἄλλους συναδέλφους των. Ἔτσι, χωρὶς νὰ βλέπῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, οἱ ὑπάλληλοι βρίσκονται σὲ ἐπαφὴ μεταξύ τους καὶ συνεργάζονται στενά, σὰν μιὰ ὁμάδα μὲ κοινὸ σκοπό.

Οἱ ἐπικοινωνίες αὐτὲς καθιστοῦν δυνατὴ τὴν οἰκονομία χρόνου καὶ ἀριθμοῦ ὑπαλλήλων. Πολλὲς φορὲς ἕνας ὑπάλληλος βλέπει τὸν ὕποπτο πού παρακολουθεῖ νὰ μπαίνῃ μέσα σ' ἕνα κτίριο πού ἔχει δέκα ἐξόδους. Χωρὶς νὰ ἔλθῃ σὲ προσωπικὴ ἐπαφή, θὰ καλέσῃ δέκα συναδέλφους του νὰ σπεύσουν πρὸς φρούρησι τῶν δέκα ἐξόδων. Ἀκόμα καὶ ὅταν ὁ ὑπάλληλος βρίσκεται ἐντὸς τοῦ κτιρίου, μπορεῖ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς παρακολουθούντας συναδέλφους του πρὸς ποίαν ἔξοδον σπεύδει ὁ παρακολουθούμενος. Ἔτσι ἡ παρακολούθησις συνεχίζεται χωρὶς νὰ διακοπῇ.

Τὸ δίκτυο τῆς ἀσυρμάτου ἐπικοινωνίας ἐσκέφθη νὰ τὸ ἐφαρμόσῃ ὁ διευθυντὴς Χοῦβερ, ὅταν τὰ γερμανικὰ βομβαρδιστικὰ σφυροκοποῦσαν τὴν Ἀγγλία, κατὰ τὴ μάχη τῆς Βρεταννίας. Οἱ ἀναφορὲς τῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν ἔλεγαν ὅτι τὸ πλέον κρίσιμο πρόβλημα γιὰ τοὺς Ἄγγλους ἦταν ἡ καταστροφὴ τῶν τηλεγραφικῶν καὶ τηλεφωνικῶν ἐπικοινωνιῶν ἀπὸ τὶς γερμανικὲς βόμβες.

Ὁ Χοῦβερ συνεζήτησε τὸ θέμα αὐτὸ μὲ τοὺς ὑπασπιστάς τους.

—Πρέπει νὰ λάβουμε τὰ ἀναγκαῖα μέτρα πρὸς ἀντιμετώπισι τοῦ προβλήματος αὐτοῦ. Καὶ οἱ δικές μας ἀκτὲς μπορεῖ νὰ γίνουν στόχος τῶν βομβαρδιστικῶν καὶ οἱ ἐπικοινωνίες νὰ βρεθοῦν σὲ κίνδυνο. Δὲν πρέπει νὰ παραμείνουμε ἀδρανεῖς σὲ μιὰ κατάστασι ἀνάγκης.

Ἔτσι ἐγκαταστάθηκαν πομποὶ ἀσυρμάτων ἐκτάκτου ἀνάγκης σὲ πολλὲς πόλεις κατὰ μῆκος τῶν ἀκτῶν. Κατασκευάσθηκαν αὐτόματοι ἐπαναληπτικοὶ σταθμοὶ σὲ στρατηγικὰ σημεῖα στὴν ὕπαιθρο, πάνω σὲ λόφους, σὲ ψηλὰ ὑδραγωγεῖα, σὲ ὑπόστεγα ἀεροπλάνων, γιὰ νὰ συλλαμβάνουν τὰ σήματα τῶν ὑπαλλήλων τοῦ F.B.I. καὶ νὰ αὐξάνουν ἔτσι τὴν ἀκτῖνα ἐπικοινωνίας. Ὅταν οἱ Ἰάπωνες ἐπετέθησαν τὴν 7 Δεκεμβρίου 1941 στὸ Πὲρλ Χάρμπορ, τὸ τηλεπικοινωνικὸ δίκτυο τοῦ F.B.I. βρισκόταν σὲ λειτουργία, προβλέποντας τὶς ἔκτακτες αὐτὲς περιπτώσεις. Τὸ δίκτυο ὑπῆρξεν ἐξαιρετικὰ πολύτιμο κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου.

Τὰ ἐπιστημονικὰ μέσα γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ ἐγκλήματος ἔχουν βελτιωθῆ πολὺ ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ὑπαλλήλους τοῦ F.B.I. Ὅλοι ξέρουν καλὰ τὴ δουλειά τους γιατὶ ἔχουν εἰδικευθῆ. Οἱ τίτλοι ποὺ κατέχουν δὲν τοὺς ἔχουν ἀπονεμηθῆ τιμῆς ἕνεκεν. Ὁ χημικός, ὁ φυσικὸς ἢ ὁ ἠλεκτρομηχανικός, ἔχουν περάσει ἀπὸ τὴν ἴδια ἐκπαίδευσι ποὺ ὑφίστανται οἱ εἰδικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ἔχουν ἀποκτήσει πραγματικὴ πεῖρα στὸν τομέα τῶν ἐρευνῶν.

Ἡ προσπάθεια τοῦ F.B.I. νὰ βρίσκη νέες μεθόδους καὶ νὰ βελτιώνη τὶς παλιές, εἶναι συνεχής. Μερικὲς φορὲς ἀνακαλύπτεται ἕνας τρόπος πολὺ ἁπλός, ἀλλὰ λίαν ἀποτελεσματικός. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις βρίσκονται σὲ δύσκολη θέσι καὶ κινδυνεύει ἡ ζωή τους ἀπὸ τὸν ἐγκληματία. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ συλληφθῆ ὁ κακοποιὸς ἀπὸ τοῦ νὰ φωνάξουν ὅτι βρίσκεται κυκλωμένος πανταχόθεν καὶ πρέπει νὰ παραδοθῆ. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ τὸ ἐργαστήριο τοῦ F.B.I. κατεσκεύασε ἕνα φορητὸ μεγάφωνο μπαταρίας, πολὺ ἰσχυρό, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἀκούεται ἀπὸ ἑκατοντάδες μέτρα μακρυά.

Ἡ ἐπιστήμη δὲν ἐξελίχθηκε σὲ ὅπλο κατὰ τοῦ ἐγκλήματος μέσα σὲ μιὰ νύχτα. Κατὰ τὴν περίοδο 1920—1930 ἡ ἐπιστήμη εἶχε ἐλαχίστη ἐφαρμογὴ ἀπὸ τὰ ὄργανα τοῦ νόμου στὴν Ἀμερική. Μερικὰ Κολλέγια καὶ Πανεπιστήμια ἔδιναν διαλέξεις σχετικὲς μὲ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπιστημονικῆς Ἀστυνομίας, γενικῶς ὅμως οἱ διάφορες ἀστυνομικὲς ὑπηρεσίες ἔδιναν πολὺ λίγη προσοχὴ καὶ δὲν ἐπίστευαν ὅτι ἡ ἐπιστήμη μποροῦσε νὰ βοηθήση ἀποτελεσματικὰ στὴν ἐπίλυσι τῶν καθημερινῶν προβλημάτων τους.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους εἰδικοὺς ὑπαλλήλους ἠσχολοῦντο μὲ τὸν τομέα τῆς γραφολογίας. «Εἰδικοὶ» ἀνελάμβαναν νὰ ἐργασθοῦν ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ μηνυτοῦ ἢ τοῦ κατηγορουμένου, εἰσπράττοντες σεβαστὲς ἀμοιβές.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους φακέλλους τοῦ ἀρχείου τοῦ F.B.I. περιέχει μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ Χοῦβερ, ποὺ δείχνει κάποιο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ ἐξακρίβωσι τῶν μαρτυρικῶν στοιχείων. Ὁ Χοῦβερ ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους του νὰ τοῦ ὑποβάλουν τὰ ὀνόματα τῶν ἀξιοπίστων εἰδικῶν γραφολόγων. Τὸ γραφεῖο τῆς Βαλτιμόρης ἔδωσε τὸ ὄνομα ἑνὸς γραφολόγου, ἐνῶ τὸ γραφεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης ἔδωσε τὰ ὀνόματα δύο. Μερικὰ ἄλλα γραφεῖα ἔδωσαν ἐπίσης ὡρισμένα ὀνόματα, ἀλλὰ στὶς περισσότερες περιοχὲς δὲν ὑπῆρχαν εἰδικοὶ γραφολόγοι.

Ἡ συσχέτισις τῆς ἐπιστήμης μὲ τὶς ἐγκληματολογικὲς ἔρευνες ἄρχισε ἀπὸ τὸ ἔτος 1929. Ἀπὸ τότε ποὺ τὸ F.B.I. ἄρχισε νὰ συγκεντρώνη μιὰ βιβλιοθήκη μὲ ἐπιστημονικὰ βιβλία, ποὺ τὸ περιεχόμενό τους περιεστρέφετο γύρω ἀπὸ τὶς ἐγκληματολογικὲς ἔρευνες, ὅπως π.χ. τὶς ἐξετάσεις τῶν διαφόρων φαρμάκων, τοῦ αἵματος ἢ τῶν τριχῶν. Τότε ἀκριβῶς μιὰ σπεῖρα γκάγκστερ τοῦ Σικάγου διέπραξε ἕνα ὁμαδικὸ φόνο πέντε ἀτόμων.

Τὸ ἔγκλημα διαπράχθηκε τὴν 14 Φεβρουαρίου 1929. Μέλη τῆς σπείρας τοῦ Ἄλ Καπόνε μεταμφιεσμένα σὲ ἀστυνομικούς, ὡδήγησαν πέντε ἄτομα μέσα σ' ἕνα γκαράζ, ὅπου τὰ ἔστησαν στὸν τοῖχο καὶ τὰ ἐξετέλεσαν μὲ μιὰ ριπὴ πολυβόλου. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀνακρίσεων ἐκ μέρους τοῦ εἰσαγγελέως ἐπὶ αἰφνιδίων θανάτων, μερικοὶ ἔνορκοι ἐρώτησαν, σὲ τί θὰ ἐξυπηρετοῦσε ἡ φύλαξις τῶν βλημάτων ποὺ βρέθηκαν μέσα στὸ γκαράζ. Ἡ Ἀστυνομία τοῦ Σικάγου τοὺς ἐξήγησε τότε ὅτι οἱ εἰδικοὶ τῆς βαλλιστικῆς ἦταν σὲ θέσι νὰ ἐξακριβώσουν ἐὰν οἱ σφαῖρες εἶχαν πυροβοληθῆ ἀπὸ ὡρισμένα ὅπλα. Ἡ Ἀστυνομία τοῦ Σικάγου δὲν διέθετε συνεργεῖο γιὰ μιὰ τέτοια ἐξέτασι. Οἱ ἐξηγήσεις αὐτὲς τῶν ἀστυνομικῶν ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον δύο ἐνόρκων βιομηχάνων, ποὺ ἀπεφάσισαν νὰ χρηματοδοτήσουν ἕνα ἐργαστήριο τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου, τὸ ὁποῖο νὰ ἐξυπηρετῆ τὶς ἀνάγκες τῆς Ἀστυνομίας τῆς περιοχῆς. Τὸ ἐργαστήριο αὐτὸ ἔγινε γνωστὸν ὡς «Πανεπιστημιακὸν ἐγκληματολογικὸν ἐργαστήριον τῶν βορειοδυτικῶν περιοχῶν».

(Συνεχίζεται)

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΜΑΦΙΑ

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἀστυνομικὴ παγίδα εἶχεν ἀπολύτως ἐπιτύχει. Ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ὁ ἀρχιφύλαξ Grosweel τῆς περιοχῆς παρηκολούθει ὑπομονητικὰ τὴν βίλλαν τοῦ Μπάρμαρα καὶ εἶχε ἐρευνήσει λεπτομερῶς τὸ παρελθὸν τοῦ ἀρχιμαφιόζου ἐκείνου. Ἂν καὶ δὲν εἶχε κανένα οὐσιῶδες στοιχεῖον νὰ τὸν συλλάβη, εἶχεν ἐν τούτοις καταλήξει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Μπάρμαρα, ποὺ μετέβη εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὸ 1920 ἀπὸ τὴν Σικελίαν, ἦτο ὁ ἰθύνων νοῦς ὅλων τῶν ἐπιχειρήσεων τῆς τοπικῆς Μαφίας καὶ ἔχαιρεν ὑψίστου σεβασμοῦ τῶν ἄλλων ἀρχηγῶν διὰ τὴν πανουργίαν καὶ τὴν ἐφευρετικότητά του. Ἦτο ἐπίσης γνώστης τοῦ προετοιμαζομένου «Μεγάλου Συνεδρίου» ὁ Γκρόσγουελ καὶ εἶχε λάβει ἐγκαίρως τὰ μέτρα του. Ὅταν λοιπὸν οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἑβδομήκοντα καὶ πλέον ἀρχηγοὺς τῆς Μαφίας εἰσῆλθον εἰς τὸν μεγάλον αὐτοκινητόδρομον, συνήντησαν τὴν ἔκπληξιν ποὺ δικαίως ἴσως ἀνέμεναν : Συνελήφθησαν ἅπαντες. Ἡ ἰδία τύχη ἀνέμενεν καὶ τοὺς ἐλαχίστους ἀρχηγοὺς ποὺ ἐγκατέλειψαν τὰ αὐτοκίνητά των καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν μέσα εἰς τὸ δάσος. Λασπωμένοι, μὲ σχισμένα τὰ ἐνδύματα καὶ γενικῶς εἰς ἀθλίαν κατάστασιν οἱ «ἐντιμότατοι» καὶ ἀφόγου ἐμφανίσεως ἐκεῖνοι ἄνδρες, συνεκεντρώθησαν ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ὡδηγήθησαν εἰς τὸ τμῆμα τῆς περιοχῆς.

Διὰ τὰς συλλήψεις ἐκείνας ὅλων τῶν ἀρχηγῶν τῆς Μαφίας, ποὺ εἶχον συγκεντρωθῆ εἰς τὸ Ἀπαλάτσιν, ἐχρειάσθη νὰ κινητοποιηθῆ ὁλόκληρον τὸ ἐπιτελεῖον καὶ ὁ τεράστιος μηχανισμὸς Ἀστυνομίας τῆς Νέας Ὑόρκης ὕστερα ἀπὸ τὰς ἀπιστεύτους ἀναφορὰς τοῦ ἀρχιφύλακος Γκρόσγουελ. Δυστυχῶς, παρὰ τὰς ἀστυνομικὰς προσπαθείας, μόνον δι' ἕνα ἐξ ἐκείνου τοῦ συρφετοῦ ἐγκληματικῶν παραγόντων ἀσυνήθους ὁλκῆς κατέστη δυνατὴ ἡ ἀπαγγελία κατηγορίας. Ὅλοι ἐπανελάμβανον κατὰ τὴν ἐξονυχιστικὴν ἀνάκρισιν τὸ στερεότυπον: «Ἤμουν περαστικὸς καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν βίλλαν νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ γέρο-Τζὼ τοῦ Μπάρμαρα . . .» Σκέψις νὰ κατηγορηθοῦν οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ διεθνοῦς ὑποκόσμου ἐπὶ ἀληθείᾳ ἀπερρίφθη, ἀφοῦ ἕκαστος ἔφερεν ἐπ' αὐτοῦ ἄνω τῶν χιλίων δολλαρίων.

Ἡ ἀμερικανικὴ Ἀστυνομία δὲν ἠδυνήθη τελικῶς νὰ ἀνεύρη ἀποδείξεις ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ Συνεδρίου τοῦ Ἀπαλάτσιν ἦτο παράνομος. Ἀφῆκεν ὡς ἐκ τούτου ἐλευθέρους τοὺς ἀρχιμαφιόζι καὶ κατέφυγεν εἰς τὸ πλέον ἐφικτὸν μέτρον: Τοὺς ἔθεσεν ὑπὸ τὰ πυρὰ τῆς συντριπτικῆς καὶ ἀδιακρίτου δημοσιότητος διὰ τοῦ τύπου καὶ παντὸς ἑτέρου μέσου. Σύσσωμος ὁ τύπος ἀπεκάλυψε τοὺς σκοτεινοὺς πλοκάμους τῆς διεθνοῦς ἐγκληματικῆς ὀργανώσεως, ἀπεκάλυψε πρόσωπα τὰ ὁποῖα οὐδεὶς ὑπωπτεύετο ὡς μετέχοντα τῆς ὑπούλου ἐκμεταλλεύσεως, μάλιστα δὲ εἰς ἀπίστευτον κλίμακα, ἔδωσε φωτογραφίας ὅλων τῶν ἐπιλέκτων στελεχῶν τῆς Μαφίας καὶ κατετόπισε τὸ κοινὸν ἐπὶ τῶν κινδύνων τοῦ πλέον φρικιαστικοῦ φαινομένου εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐγκληματικότητος. Κατεφέρθη οὕτω τὸ ἰσχυρότερον πλῆγμα κατὰ τῆς ἀμερικανικῆς

καὶ εὐρωπαϊκῆς Μαφίας, πλὴν ὄχι καὶ τὸ πράγματι θανάσιμον ὅπως μαρτυροῦν τὰ ἐπακολουθήσαντα καὶ μέχρι σήμερον γεγονότα. Τονίζομεν ὅτι εἰς πεῖσμα ὅλων ἐκείνων τῶν μέτρων τῶν ἀμερικανικῶν ἀρχῶν εὐθὺς μετὰ τὸ Συνέδριον τοῦ 'Απαλάτσιν, οἱ mafiosi ἀντέταξαν μὲ ἀξιοθαύμαστον ἐπιμονὴν τὴν περίφημον omerta καὶ δὲν ἀπεκάλυψαν τὸ παραμικρὸν ἐν σχέσει μὲ τὸ συνδικᾶτον των. Καὶ ταῦτα μέχρι σήμερον, ὅτε ὁ ἀρχιγκάγκστερ Τζόζεφ Βαλάτσι παραβαίνει, ἐκ τῶν φυλακῶν ὅπου κρατεῖται, τὸν καταχθόνιον νόμον τῆς σιωπῆς τῶν mafiosi καὶ συγκλονίζει τὸ παγκόσμιον κοινὸν διὰ τῶν ἀποκαλύψεων ποὺ θὰ ἴδωμεν κατωτέρω.

***

Εἶχε πιστευθῆ ἀπὸ πολλοὺς σοβαροὺς παράγοντας τῆς 'Αμερικῆς ὅτι ἡ Μαφία, μετὰ τὰ ὅσα ἐπηκολούθησαν τὸ «Συνέδριον τοῦ 'Απαλάτσιν» θὰ ἐκάμπτετο καὶ ὁπωσδήποτε θὰ διελύετο ἐντὸς ἐλαχίστων ἐτῶν. Δυστυχῶς διὰ τὸ ἔννομον κοινόν, τὸ πλῆθος τῶν γεγονότων εὐθὺς μετὰ τὸ 1957 καὶ μέχρι σήμερον διέψευσεν πολλὰς ἀπὸ τὰς προβλέψεις ἐκείνας καὶ ἐδραίωσε τὴν φήμην τῆς Μαφίας ὡς ἑνὸς καρκινώματος ποὺ μόνον ἕνα θαῦμα θὰ ἐξηφάνιζεν ὁλοσχερῶς. Τὸ «θαῦμα» αὐτὸ φαίνεται νὰ λαμβάνῃ ὑπόστασιν καὶ νὰ προοιωνίζεται ἡ πραγματοποίησίς του σήμερον, ὅτε αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ ἀρχιγκάγκστερ Τζόζεφ Βαλάτσι, ἐν συνδυασμῷ μὲ ὅσα ἡ Δικαιοσύνη καὶ αἱ 'Αστυνομίαι τῶν Η.Π.Α. κατέχουν ἀπὸ τὸν ἀδυσώπητον ἀγῶνα ἐναντίον τῆς Μαφίας, ὁδηγοῦν εἰς τὸ νὰ καταφερθῆ τὸ τελευταῖον καὶ χαριστικὸν πλῆγμα διὰ ριζικωτάτων μέτρων.

'Αληθὲς εἶναι ὅτι τὰ μετὰ τὸ 1957 γεγονότα χαρακτηρίζονται ἀπὸ μειωμένην δρᾶσιν τῆς ἀμερικανικῆς Μαφίας εἰς τοὺς γνωστοὺς τομεῖς τοῦ ἐγκλήματος. 'Ο πόλεμος ὅμως μεταξὺ τῶν συμμοριῶν, διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν ὁποίων συνῆλθεν ἐν πολλοῖς τὸ συνέδριον τοῦ 'Απαλάτσιν, ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερον μὲ πολλὰς διακυμάνσεις. Δὲν ἔλειψαν αἱ ἀλλεπάλληλοι σκοτειναὶ δολοφονίαι τῆς τελευταίας ἑξαετίας ποὺ κρατοῦν ἐν συγκινήσει τὸ παγκόσμιον κοινὸν διὰ τὴν φρικαλεότητα καὶ τὸ πυκνὸν μυστήριον ποὺ τὰς περιβάλλει. Μία ἀνταπόκρισις ἐκ Νέας 'Υόρκης, μάλιστα, δημοσιευθεῖσα εἰς τὰς ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον 1963, εἶναι ἀρκούντως διαφωτιστικὴ τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ τῶν φατριῶν μέχρι τῶν στιγμῶν ποὺ γράφονται αἱ γραμμαὶ αὐταί. 'Ιδοὺ ὁλόκληρον τὸ σχετικὸν κείμενον(1).

«Στὴν συνοικία Ρὲντ Χοὺκ τῆς Νέας 'Υόρκης, ὅπου τὸ ἔγκλημα εἶναι νόμος, μία δράκα κακοποιῶν προσπαθεῖ νὰ κρυφθῆ στὰ ὑγρὰ ὑπόγεια, τὰ βρώμικα ξενοδοχεῖα καὶ τὰ ὕποπτα κέντρα. Στὸ πρόσωπό τους ἔχουν τὴν ἔκφρασιν τοῦ κυνηγημένου ζώου· τὸ αἷμα φεύγει ἀπὸ τὶς φλέβες τους σὲ κάθε ὕποπτο θόρυβο. Δὲν τοὺς κυνηγοῦν οἱ ἀστυνομικοὶ—δὲν τολμοῦν νὰ πλησιάσουν στὸ «βασίλειον τοῦ ἐγκλήματος». 'Η Μαφία εἶναι ἐκείνη ποὺ ἐπιβάλλει τὸν νόμο—τὸν δικό της νόμο—καὶ ἐκδικεῖται.

«'Εν τούτοις, πρὶν λίγους μῆνες ἀκόμη οἱ κυνηγημένοι ἀψηφοῦσαν τὴν Μαφία. Εἶχαν κηρύξει ἐπανάστασιν, ἀποφασισμένοι νὰ ἱδρύσουν δικό τους βασίλειο. Καὶ πρὸς στιγμὴν φάνηκε ὅτι τὸ εἶχαν κατορθώσει. 'Αλλ' ἡ Μαφία γνωρίζει πάντοτε πῶς νὰ ἐκδικεῖται . . .

«'Ο Τζόζεφ, ὁ 'Αλμπερτ καὶ ὁ Λῶρεν Γκάλλο γεννήθηκαν στὴν συνοικία Ρὲντ Χοὺκ τοῦ Μπροῦκλιν, ὅπου τὸ ἔγκλημα εἶναι ὁ εὐκολώτερος τρόπος ἐπιτυχίας γιὰ ἕναν νέον. Καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ εἶχαν ἐπιτύχει στὴν ζωή τους, ἔμαθαν ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ ὑποκόσμου καὶ γρήγορα ἔγιναν τὰ πρωτοπαλλήκαρα μιᾶς «οἰκογενείας» τῆς Μαφίας, μὲ «κάπο» τὸν Τζόζεφ Προφάσι. Καὶ τότε ἀπεφάσισαν νὰ ἐπαναστατήσουν. Σήμερα ἔχουν χάσει πέντε νεκροὺς καὶ τρεῖς ἀγνοουμένους, ἔχουν χάσει ἀκόμη καὶ τὸ θάρρος τους.

(Συνεχίζεται)

(1) 'Εφημερὶς «"Εθνος» τῆς 23 καὶ 24 Σεπτεμβρίου 1963.

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΒΙΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥΡΙΣΤΡΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΒΕΤΙΑ

— ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΟΥ —

'Εκ τοῦ ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Λάιν ἀπ Ντετέκτιβ»
κατὰ μετάφρασιν τοῦ 'Αστυφύλακος κ. **Α. ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

'Η "Ελεν, μιὰ ὑψηλή, ἀδύνατη καὶ ἡλιοκαμμένη νέα, μὲ ὡραῖα καστανὰ μαλλιά ἔδειχνε ἀπὸ τὴν ὅλη περιβολὴ καὶ ἐμφάνισί της ὅτι ἦταν ξένη τουρίστρια τῶν ὡραί. ων κοιλάδων τῆς νοτίου 'Ελβετίας, ποὺ ἐκατοικοῦντο ἀπὸ ἁπλοϊκοὺς ἀνθρώπους-

Καθόταν σ' ἕνα τραπέζι μπροστὰ στὸ ξενοδοχεῖο « Μὸντ Σερβέν», τοῦ γραφικοῦ χωριοῦ Βίσπ, καὶ ἔπινε νευρικὰ ἕνα κύπελλο σοκολάτα. Κάθε λεπτὸ κοίταζε ἀνυπόμονα τὸ ρολόγι της ποὺ εἶχε στὸ χέρι.

Τὸ ποδήλατο τῆς ἀδελφῆς της θὰ εἶχε χαλάσει—σκέφθηκε—ὅπως καὶ τὸ δικό της τὴν περασμένη νύκτα. Αὐτὴ πῆρε τὸ τραῖνο στὴ Τζερμάττ καὶ γύρισε πίσω· ἡ Τζερέϊν ὅμως προτίμησε νὰ γυρίση μὲ τὸ ποδήλατο καὶ νὰ τὴν συναντήση ἐδῶ στὶς ἑπτὰ ἡ ὥρα. 'Η διαδρομὴ ἦταν 25 μίλλια καὶ ἡ Τζερέϊν ἦταν ἀκούραστη σὰν ἀγριοκάτσικο καὶ ἀκριβὴς στὰ ραντεβοῦ της καὶ ἔπρεπε νὰ εἶχεν ἔρθει.

"Ηταν τώρα ὀκτὼ ἡ ὥρα καὶ ἡ Τζερέϊν δὲν εἶχεν ἔρθει ἀκόμα. 'Η "Ελεν "Ιμπερσχοφ κοίταζε νευρικὰ τὸ στενὸ ἑλικοειδῆ δρόμο ποὺ ἄρχιζε νὰ παίρνη γρήγορα ἕνα σκοῦρο χρῶμα στὸ καλοκαιριάτικο λυκόφως. Κάλεσε ἕνα σερβιτόρο, πλήρωσε τὴ σοκολάτα κι' ἔτρεξε στὸ δρόμο, κάτω πρὸς τὴν Τζερμάττ. Περπατοῦσε ὅσο μποροῦσε γρήγορα καὶ εἶχε καλύψει πέντε μίλλια ἀπόστασι. Σταματοῦσε σὲ κάθε σπιτάκι στὸ δρόμο καὶ ρωτοῦσε γιὰ τὴν ἀδελφή της. Ρωτοῦσε ἐπίσης καὶ ὅποιον ἄλλο συναντοῦσε στὸ δρόμο.

"Εφθασε στὴν Στάλντεν, ἀκολουθώντας τὸ ἑλικοειδὲς λιθόστρωτο μονοπάτι, ποὺ ἦταν ἡ μόνη δίοδος γιὰ τὴ Τζερμάττ, μέσω τῆς στενῆς ὀρεινῆς κοιλάδος τοῦ Σαὶντ Νίκλαους, ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τὸ τραῖνο. 'Απὸ τὰ παράθυρα τῶν μικρῶν σπιτιῶν ἔβγαινε ἕνα γλυκὸ κίτρινο φῶς ποὺ ἔρριχναν οἱ ἀναμμένες λάμπες. Τὰ κουδούνια ἠχοῦσαν γλυκὰ πέρα στὸ λιβάδι καὶ τὰ σκυλιὰ γαύγιζαν σὰν τρελλὰ στὸ φεγγάρι ποὺ χαμογελοῦσε, ἀλλὰ ἡ "Ελεν ἔτρεχε, σκοντάφτοντας συνεχῶς πάνω στὸ λιθόστρωτο καὶ φωνάζοντας σὰν τρελλὴ τ' ὄνομα τῆς ἀδελφῆς της.

Πέρασε ἀπὸ τὸ Σαὶντ Νίκλαους καὶ τὴν Καλπετράν, ρωτώντας χωρὶς ἀποτέλεσμα. 'Η ὥρα γιὰ ὕπνο εἶχε περάσει κι' αὐτὴ συνέχιζε νὰ τρέχη. Μερικὲς ἑκατοντάδες μέτρα μετὰ τὴν Καλπετρὰν σκόνταψε μέσα σ' ἕνα βαθὺ αὐλάκι καὶ παρ' ὀλίγο νὰ κτυπήση τὸ κεφάλι της πάνω σὲ μιὰ πέτρινη βρύση.

Εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυκτα ὅταν κτύπησε τὴν πόρτα ἑνὸς πανδοχείου στὴν Τάες. "Οταν ὁ ἰδιοκτήτης τῆς εἶπε ὅτι εἶχεν ἰδῆ τὴ Τζερέϊν στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ στὶς δύο ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα, ξέσπασε σ' ἀναφυλλητὰ ἀπὸ τὴ χαρά της. Μετὰ ὅμως τὴν κατέλαβε πάλι ἕνας τρόμος. 'Απὸ τὴν ὥρα ποὺ ἡ Τζερέϊν βρισκόταν στὴν πλατεῖα εἶχε ἀρκετὸ χρόνο γιὰ νὰ φθάση στὴ Βίσπ, ὥστε νὰ εἶναι συνεπὴς στὴν ὥρα τοῦ ραντεβοῦ τους. Γιατὶ δὲν ἦλθε; 'Η σκέψις ὅτι ἡ Τζερέϊν βρισκόταν ξαπλωμένη κάτω κάπου μέσα στὸ σκοτάδι, μὲ κανένα σπασμένο πόδι, ἔκανε τὴν "Ελεν νὰ τρέξη πίσω πρὸς τὴν Καλπετράν, ξεφωνίζοντας τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς της. Τὰ πόδια της εἶχαν γεμίσει πληγές. 'Εν τούτοις ἔτρεχε ὅλη τὴν νύκτα φωνάζοντας: «Τζερέϊν, Τζερέϊν», παρὰ τὸ διαπεραστικὸ κρύο.

Τὸ πρωὶ ἔφθασε στὴν Στάλντεν. 'Εξαντλημένη, κάθισε σ' ἕνα ἐστιατόριο καὶ παρήγγειλε καφὲ καὶ κουλούρια. "Οταν τελείωσε τὸ πρόγευμά της, αἰσθάνθηκε κάπως καλύτερα. Οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ ἦσαν καλοὶ καὶ ἦσαν συνηθισμένοι νὰ ψάχνουν γιὰ

τοὺς τουρίστες ποὺ ἔχαναν τὸ δρόμο τους στὸ βουνό. Ἀσφαλῶς θὰ τὴν βοηθοῦσαν νὰ βρῆ τὴν ἀδελφή της.

Στὸ διπλανὸ τραπέζι, μιὰ παρέα συζητοῦσε ζωηρά, ἀλλὰ στὴν ἀρχὴ ἡ Ἔλεν δὲν ἔδωσε σημασία. Μετὰ πρόσεξε κι' ἄκουσε κάποιον ν' ἀναφέρη ὅτι ἔξω ἀπὸ τὴν Καλπετράν, βρέθηκε τὸ πτῶμα μιᾶς νέας.

Ἡ Ἔλεν πήδησε ἀπὸ τὸ τραπέζι της καὶ ἄρχισε νὰ τρέχη πρὸς τὴν Καλπετράν, ποὺ ἀπεῖχε ἕξη μίλλια.

Στὴν πλατεῖα, στέκονταν ὄρθιοι μερικοὶ ντόπιοι καὶ συζητοῦσαν. Μιλοῦσαν ὅλοι μαζί. Κάποιος ἔλεγεν ὅτι τὸ πτῶμα ἦταν μιᾶς ξένης, μιᾶς Ἀμερικανίδος ποὺ εἶχε δολοφονηθῆ.

Στὴν παλιὰ λίθινη γέφυρα, πάνω ἀπὸ τὸ ὁρμητικὸ ποτάμι τῆς Βὶσπ, ἡ Ἔλεν συνάντησε ἕνα ἀστυνομικό. Κατέβαινε τὸ μονοπάτι σπρώχνοντας ἕνα ποδήλατο, ποὺ τὸ κρατοῦσε μὲ δυὸ μαντήλια ἀπὸ τὶς χειρολαβές. Πίσω ἀπ' αὐτὸν ἐρχόταν ἕνας ὑψηλὸς ἄνδρας ποὺ φοροῦσε ἀδιάβροχο. Τὸν ἀκολουθοῦσαν τέσσερες ἄνδρες, ποὺ κουβαλοῦσαν στοὺς ὤμους τους ἕνα ξύλινο φέρετρο.

Λαχανιασμένη, ρώτησε ἡ Ἔλεν τὸν ὑψηλὸ ἄνδρα μὲ τὸ ἀδιάβροχο.

—Ἀμερικανίδα εἶναι αὐτὴ ποὺ δολοφονήθηκε;

Αὐτὸς τὴν κοίταξε λυπημένα καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του καταφατικά.

Ἡ Ἔλεν ἔχασε τὴ φωνή της. Μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωσε νὰ ψιθυρίση:

—Πῶς τὴν λένε;

—Βρήκαμε ἕνα σκοῦρο πορτοφόλι μ' ἕνα ἀμερικανικὸ διαβατήριο μέσα, ἐπ' ὀνόματι τῆς Τζερέϊν Ἴμπερσχοφ, εἶπε μ' εὐγενικὴ φωνὴ ὁ νέος μὲ τὸ ἀδιάβροχο.

Ἡ Ἔλεν λιποθύμισε.

Τὴν μετέφεραν σ' ἕνα ἀγροτικὸ σπίτι ἐκεῖ κοντὰ καὶ τὴν ἔβαλαν νὰ ξαπλώση Ὁ ὑψηλὸς νέος μὲ τὸ ἀδιάβροχο στεκόταν δίπλα της καὶ τὴν παρατηροῦσε μ' ἐνδιαφέρον.

—Εἶμαι ὁ ὑπαρχιφύλακας Χέρμαν Ἴμχοφ τῆς Ἀσφαλείας τῆς Βίσπ, τῆς εἶπε, προσφέροντάς της ἕνα φλυτζάνι καφέ. Λυπᾶμαι, ἀλλὰ πρέπει νὰ σᾶς ὑποβάλω μερικὲς ἐρωτήσεις, τῆς εἶπε, ἀφοῦ τῆς ζήτησε συγγνώμην. Εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ἀνάκρισι.

Ἡ Ἔλεν τοῦ εἶπε ὅσα μποροῦσε, τὰ περισσότερα ὅμως ἀσυνάρτητα. Ἡ Τζερέϊν ἦταν ἀδελφή της. Ἦσαν μαθήτριες τοῦ κολλεγίου «Σμὶθ» στὸ Νόρθαμπτον τῆς Μασσαχουσσέτης. Κατοικοῦσαν στὴν Κλήβελαντ τοῦ Ὀχάϊο μαζὶ μὲ τὸν πατέρα τους, τὸν Δρα Ἄντολφ Ἴμπερσχοφ, ποὺ ἦταν γιατρὸς ὠτορινολαρυγγολόγος. Ταξίδευαν μὲ τὰ ποδήλατά τους στὴ Γερμανία καὶ σχεδίαζαν νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Ἀμερικὴ κατὰ τὰ μέσα Αὐγούστου, παίρνοντας τὸ πλοῖο ἀπὸ τὴ Βρέμερχάφεν. Δὲν ἄρχισαν ὅμως ἐγκαίρως τὴν περιοδεία τους κι' ἔτσι ἀνέβαλαν τὴν ἐπιστροφή τους στὴν Ἀμερικὴ μέχρι τὰ μέσα Σεπτεμβρίου καὶ ἦλθαν στὴν Ἑλβετία. Στὶς 31 Αὐγούστου —ἦταν Τετάρτη—πῆγαν μὲ τὰ ποδήλατα ἀπὸ τὴ Βὶσπ στὴ Τζερμάττ γιὰ νὰ ἰδοῦν ἀπὸ κοντὰ τὴν Μάττερχορν, τὴν πιὸ θαυμαστὴ βουνοκορυφὴ τῆς Εὐρώπης, ριψοκινδυνεύοντας μέσα στὴ μοναδικὴ μεγαλοπρέπεια ἑνὸς ὀροπεδίου ἕξη μίλλια νοτιοανατολικὰ τῆς πόλεως. Τὸ ποδήλατο τῆς Ἔλεν εἶχε χαλάσει καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπιστρέψη στὴ Βὶσπ μὲ τὸ τραῖνο, ἐνῶ ἡ Τζερέϊν συνέχισε μὲ τὸ ποδήλατό της. Ἡ Ἔλεν εἶπε ὅτι ποτὲ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς διαδρομῆς δὲν εἶχαν συναντήσει ἄνθρωπο ποὺ νὰ τοὺς φάνηκε ὕποπτος.

(Συνεχίζεται)

CHICAGO

ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ — ΚΟΛΛΕΓΙΟ «ΡΟΖΑΡΥ» * ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΠΑΝΑΠΙΣΤΗΜΙΑ — ΚΟΛΛΕΓΙΟ «ΡΟΖΑΡΥ»

Στὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχουν πολλὰ πανεπιστήμια καὶ πολυτεχνεῖα τῶν διαφόρων Πολιτειῶν, δημόσια δηλαδή, μὲ χιλιάδες φοιτητάς, ἀνάλογα μὲ τὸν πληθυσμό. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πολλὰ ἰδιωτικὰ ἀνεγνωρισμένα ἀπὸ τὶς Πολιτεῖες, στὰ ὁποῖα φοιτοῦν πολλοὶ φοιτηταί. Ὅπως καὶ στὴν Ἑλλάδα, ἔτσι καὶ ἐδῶ ὑπάρχει κάποια προκατάληψι γιὰ τὰ ἰδιωτικὰ αὐτὰ ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα. Θέλησα λοιπὸν νὰ δῶ ἀπὸ κοντὰ ἕνα ἀπὸ αὐτά, ὥστε νὰ σχηματίσω μιὰ ἰδέα γιὰ τὴν ἀξία τους. Ἡ φοιτήτρια Μαρία Τσινώνη εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδεια ἀπὸ τὴν διευθύντρια τοῦ Κολλεγίου «Ρόζαρυ», τὸ ὁποῖο ἀνήκει στὸ καθολικὸ τάγμα τῶν Δομινικανῶν, νὰ ἐπισκεφθῶ τὶς ἐγκαταστάσεις τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ αὐτοῦ ἱδρύματος στὸ ὁποῖο ἐπὶ τριετία φοιτᾶ, στὸ τμῆμα φιλοσοφίας καὶ ψυχολογίας. Τρέχοντας δυὸ ὧρες μὲ τὸ αὐτοκίνητο φθάσαμε στὸ προάστιο Ρίβερ Φόρεστ, ὅπου βρίσκεται τὸ Ρόζαρυ Κόλετζ. Εἶναι ἕνα ὡραιότατο προάστιο σὰν τὴ δική μας Κηφισσιά, τὸ ὁποῖο διασχίζει ἕνας ποταμός. Ἐκεῖ μέσα, σὲ μιὰ πολὺ μεγάλη δασωμένη ἔκτασι μὲ κήπους, πάρκα, συντριβάνια κλπ., εἶναι τοποθετημένα τὰ κτίρια τοῦ πανεπιστημίου. Ἐκτίσθη τὸ 1928 καὶ συνεπληρώθη μὲ νεώτερα κτίρια πρὸ διετίας. Εἶναι πανεπιστήμιο μόνο γιὰ κορίτσια (θηλέων). Ἐκεῖ σπουδάζουν 1.000 περίπου κοπέλλες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες οἱ 400 εἶναι ἐσωτερικὲς (οἰκότροφες).

Στὴν εἴσοδο μᾶς ὑπεδέχθη ἡ εἰδικὴ καλόγρια καὶ εὐγενικὰ μᾶς εἶπε νὰ περιμένουμε ἕως ὅτου εἰδοποιηθῇ ἡ διευθύντρια, ἡ ὁποία ἦλθεν ἀμέσως καὶ μᾶς καλωσώρισε, ἀφοῦ ἔγιναν οἱ σχετικὲς συστάσεις. Μοῦ ἐτόνισεν ὅτι κατ' ἐξαίρεσιν ἐπιτρέπει τὴν ἐπίσκεψι σὲ μένα. Στὸ ἰσόγειο μᾶς συνώδευσεν ἡ ἰδία καὶ μᾶς ἔδειξε τὴν αἴθουσα ἀναμονῆς τῶν γονέων ἢ συγγενῶν τῶν φοιτητριῶν. Εἶναι μία μεγάλη πολυτελέστατη αἴθουσα ὅπου οἱ γονεῖς περιμένουν τὰ κορίτσια τους. Ὅταν ἔλθουν, τότε κάθε γονεὺς μὲ τὸ παιδί του βγαίνουν σ' ἕνα μεγάλο διάδρομο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μπαίνουν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ μικρὰ σαλονάκια ποὺ βρίσκονται ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ τοῦ διαδρόμου αὐτοῦ καὶ ὅπου μόνοι κουβεντιάζουν καὶ ἀπολαμβάνουν τὰ παιδιά τους.

Κατόπιν ἡ διευθύντρια μᾶς πῆγε σὲ μιὰ τεράστια αἴθουσα, θαυμάσια διακοσμημένη μὲ διάφορους πίνακες. Γύρω στὴν αἴθουσα αὐτὴ ὑπάρχουν ἀναπαυτικοὶ καναπέδες. Αὐτὴ εἶναι ἡ αἴθουσα ὅπου δίδονται χοροὶ στοὺς ὁποίους προσκαλοῦνται καὶ ἀγόρια ἀπὸ ἄλλα πανεπιστήμια. Συνέχεια πρὸς τὴν αἴθουσα αὐτὴ ὑπάρχει μιὰ ἄλλη μεγάλη αἴθουσα ποὺ χωρίζεται μὲ τζαμόπορτες. Αὐτὴ εἶναι ἡ τραπεζαρία τοῦ Κολλεγίου Ρόζαρυ, ὅπου τρῶνε οἱ ἐσωτερικὲς φοιτήτριες καὶ ἡ ὁποία αἴθουσα κατὰ τὶς δεξιώσεις χρησιμοποιεῖται γιὰ τὸ μπουφὲ τῶν δισκεδαζόντων.

Προχωρώντας μᾶς ἔδειξε μιὰ πολὺ μεγάλη καὶ ὡραιότατη κολυμβητικὴ δεξαμενὴ (πισίνα), ἡ ὁποία ἔχει ὀροφὴ ἀπὸ χρωματιστὰ διακοσμημένα τζάμια, ἔτσι ποὺ νὰ φαίνεται πάντοτε ὅτι εἶναι ἡμέρα. Ἡ πισίνα αὐτὴ κρατιέται πάντοτε σὲ μιὰ κανονικὴ θερμοκρασία, ὥστε οἱ φοιτήτριες μποροῦν καὶ κολυμποῦν χειμώνα καλοκαίρι. Ἐκεῖ γίνονται καὶ τὰ μαθήματα κολυμβήσεως.

Ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν κολυβητικὴ δεξαμενὴ ὑπάρχει ἕνα πολὺ μεγάλο

γυμναστήριο (σὲ κλειστὸ φυσικὰ χῶρο), τὸ ὁποῖο ἔχει καὶ ἀμφιθέατρο γιὰ τοὺς θεατάς, γιατὶ ἐκεῖ γίνονται διάφορα ἀγωνίσματα καὶ ἄλλες γυμναστικὲς ἐπιδείξεις. Στὸ γυμναστήριο αὐτὸ γυμνάζονται ὅποτε θέλουν οἱ μαθήτριές, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κανονικὰ μαθήματα τῆς γυμναστικῆς καὶ τοῦ μπαλλέτου ποὺ εἶναι ὑποχρεωτικά. Στὸ πανεπιστήμιο αὐτὸ διδάσκονται οἱ μαθήτριες καὶ ἱππασία ποὺ γίνεται σ' ἕνα ὡραιότατο μεγάλο ἱπποδρόμιο ποὺ βρίσκεται στὸ δάσος τὸ ὁποῖο περιβάλλει τὸ συγκρότημα τῶν κτιρίων. Στὸ ἰσόγειο μᾶς ἔδειξε ἡ διευθύντρια καὶ τὸ παράρτημα μιᾶς τραπέζης ποὺ λειτουργεῖ ἐκεῖ, ὥστε νὰ διευκολύνωνται οἱ μαθήτριες στὶς δοσοληψίες τους γενικά.

Ἐν συνεχεία πήγαμε καὶ εἴδαμε δυὸ κανονικὲς αἴθουσες διδασκαλίας. Κάθε αἴθουσα εἶναι μόνον γιὰ 36 φοιτήτριες. Εἶναι ἁπλὲς μὲ ὡραῖα τραπεζάκια γιὰ κάθε φοιτήτρια.

Στὸ ἰσόγειο ὑπάρχουν καὶ διάφορα στούντια γιὰ βιολί, γιὰ πιάνο, γιὰ ἅρπα καὶ γιὰ τραγούδι. Οἱ αἴθουσες γιὰ τὰ στούντια αὐτὰ εἶναι ἀνάλογα ἐπιπλωμένες καὶ μονωμένες, ὥστε νὰ μὴν ἀκούγεται ἔξω ὁ θόρυβος τῶν ὀργάνων, ἔχουν δὲ διπλὲς ἐξωτερικὲς πόρτες, προστατευτικὲς τοῦ ἤχου.

Ἡ διευθύντρια ποὺ μᾶς συνώδευε ἀναγκάστηκε ν' ἀποχωρήσῃ κι' ἔτσι μὲ ἐμπιστεύθηκε στὴν ὡραιοτάτη φοιτήτρια, τὴν δεσποινίδα Μαρία Τσινώνη, γιὰ νὰ μὲ συνοδεύσῃ καὶ νὰ μοῦ δείξῃ τὰ ὑπόλοιπα διαμερίσματα τοῦ πανεπιστημίου αὐτοῦ. Συνεχίσαμε λοιπὸν τὴν πορεία μας στὸ ἰσόγειο καὶ πήγαμε σ' ἕνα μικρὸ θέατρο πολυτελέστατο μὲ 240 θέσεις. Αὐτὸ χρησιμοποιεῖται ὡς θέατρο γιὰ νὰ παίζουν οἱ φοιτήτριες, ἀλλὰ καὶ γιὰ διάφορα σκέτα τὰ ὁποῖα μαγνητοφωνοῦνται σὲ μιὰ διπλανὴ αἴθουσα (στούντιο). Οἱ μαγνητοταινίες αὐτὲς (τραγουδιοῦ, ὀρχήστρας, πιάνου, συναυλιῶν κλπ.) χρησιμοποιοῦνται στοὺς ραδιοφωνικοὺς σταθμούς.

Ἀφοῦ τελειώσαμε τὴν ἐπίσκεψί μας στὸ ἰσόγειο, ἀνεβήκαμε μὲ τὸ ἀσανσὲρ στὸν Ἀον ὄροφο. Ἡ ξεναγός μου μὲ πῆγε σ' ἕνα μεγάλο θέατρο πολυτελέστατο 1.000 θέσεων. Ἐκεῖ δίδονται θεατρικὲς παραστάσεις ἢ παίζονται κινηματογραφικὲς ταινίες ποὺ παρακολουθοῦνται ἀπὸ τὶς φοιτήτριες μὲ εἰσιτήριο πολὺ μειωμένης τιμῆς. Μποροῦν ὅμως νὰ μπαίνουν στὸ θέατρο αὐτὸ ὡς θεατὲς καὶ πολῖτες, γιατὶ ἔχει χωριστὴ εἴσοδο, ἔτσι ποὺ νὰ γίνεται κατὰ κάποιο τρόπο ἀνεξάρτητο ἀπὸ τὸ ἄλλο συγκρότημα τῶν κτιρίων. Εἶναι δηλαδὴ ἕνα εἶδος ἐπιχειρήσεως ἀπὸ τὴν ὁποία κερδίζει ἀρκετὰ χρήματα τὸ πανεπιστήμιο.

Ἀπὸ ἐκεῖ πήγαμε στὴν πολυτελέστατη αἴθουσα ἀναψυχῆς. Ἔχει ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες, ὡραιότατο διάκοσμο, θέρμανσι καὶ κάθε τι ποὺ μπορεῖ νὰ διασκεδάσῃ. Ἐκεῖ ἔχουν δικαίωμα οἱ φοιτήτριες, κατὰ τὶς ὧρες 8-10 μ.μ. νὰ δέχωνται τοὺς ἐπισκέπτες, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἰδιαίτεροι φίλοι τους, νὰ κάθωνται καὶ νὰ ψυχαγωγοῦνται παίζοντας χαρτιά, ἀκούγοντας ραδιόφωνο, λέγοντας διάφορες ἱστορίες δίπλα στὸ τζάκι, ποὺ καίει συνεχῶς ὅλο τὸ χειμῶνα.

Παραπλεύρως στὴν αἴθουσα αὐτὴ ὑπάρχουν κοιτῶνες τῶν φοιτητριῶν ποὺ εἶναι ἐσωτερικές, ἀλλὰ ἐκεῖ ἀπαγορεύεται αὐστηρὰ ἡ εἴσοδος οἱουδήποτε. Κατ' ἐξαίρεσι μοῦ ἔδειξαν ἕνα κοιτώνα, ποὺ πραγματικὰ ἀποτελεῖ χάρμα ἐπιπλώσεως, ὑγιεινῆς καὶ κομψότητος.

Παρέλειψα νὰ τονίσω ὅτι στοὺς ἀπέραντους διαδρόμους τῶν κτιρίων ὑπάρχουν αὐτόματα μηχανήματα πωλήσεως ἀναψυκτικῶν καὶ ἄλλων εἰδῶν (σιγαρέττων, καραμελῶν κλπ), σὲ τρόπο ὥστε ὅποιος καὶ ὅποια θέλει, ρίχνει ἕνα νόμισμα καὶ παίρνει τὸ ἀντικείμενο τῆς ἀρεσκείας του.

Προχωροῦμε στὸν Βον ὄροφο ὅπου ὑπάρχει τὸ γενικὸ εὐρετήριο τῆς βιβλιοθήκης, δεδομένου ὅτι βιβλιοθῆκες ὑπάρχουν σὲ ὅλους τοὺς ὀρόφους. Μπορεῖ δὲ κάθε φοιτήτρια, ἀφήνοντας ἕνα σημείωμα, νὰ προμηθεύεται τὸ βιβλίο ποὺ θέλει. Στὸν ὄροφο αὐτὸ ὑπάρχει μιὰ αἴθουσα διδασκαλίας γιὰ 36 φοιτήτριες, ἐπιπλωμένη στὸ ἴδιο

στὺλ μὲ τὶς ἄλλες αἴθουσες. Ὑπάρχει ὅμως καὶ μιὰ εἰδικὴ αἴθουσα, ὅπου ἡ διδασκαλία γίνεται μὲ μαγνητόφωνο ἐπίσης γιὰ 36 μαθητές. Ἡ αἴθουσα αὐτὴ ἐπιδεικνύεται ὡς ἡ μεγαλύτερη τοῦ εἴδους της, γιατὶ ὑπάρχουν καὶ σὲ ἄλλα πανεπιστήμια, ἀλλὰ γιὰ λιγώτερους μαθητάς. Στὸ κέντρο τῆς αἰθούσης, μέσα σὲ μιὰ γυάλινη καμπίνα, κάθεται ὁ καθηγητὴς ὁ ὁποῖος τοποθετεῖ στὸ μαγνητόφωνο τὴ διδακτικὴ ταινία. Οἱ μαθήτριες κάθονται ἡ κάθε μιὰ σὲ δικό της διαμερισματάκι μὲ τὰ ἀκουστικὰ στὰ αὐτιὰ καὶ παρακολουθοῦν, ἐὰν θέλη καμμία κάτι, μὲ τὸ μικρόφωνό της καὶ χωρὶς νὰ ἐνοχλοῦνται οἱ ἄλλες φοιτήτριες, ἐρωτᾶ τὸν καθηγητὴ καὶ παίρνει τὴν ἀπάντησι. Ὁ καθηγητὴς μπορεῖ νὰ ἐρωτᾶ κάθε φοιτήτρια χωριστά, χωρὶς οἱ ἄλλες νὰ ἐνοχλοῦνται. Στὴν ἴδια αἴθουσα ὑπάρχει καὶ τὸ ἀρχεῖο μαγνητοταινιῶν γιὰ ὅλα τὰ μαθήματα. Στὸν ἴδιο ὄροφο ὑπάρχουν καὶ ἄλλες πολλὲς αἴθουσες διδασκαλίας, πάντοτε ὅμως γιὰ 36 φοιτήτριες ἡ κάθε μιά.

Συνεχίζουμε τὴν ἀνάβασί μας μὲ τὸν ἀνελκυστῆρα στὸν Γον ὄροφο. Ἐκεῖ ὑπάρχουν πολλὲς αἴθουσες διδασκαλίας, πάντοτε γιὰ 36 φοιτήτριες ἡ κάθε μιά. Στὸν ἴδιο ὄροφο ὑπάρχει ἰδιαίτερη αἴθουσα γιὰ πιάνο καὶ ἄρπα, ὅπου κάθε φοιτήτρια ποὺ ἐπιδίδεται στὰ ὄργανα αὐτὰ μπορεῖ νὰ πηγαίνη καὶ νὰ ἀσκεῖται ὁποιαδήποτε ὥρα θέλει καὶ τὴ νύχτα ἀκόμα, γιατὶ ἡ αἴθουσα εἶναι μονωμένη. Ἀκόμη καὶ στὴν πόρτα ἔχει εἰδικὰ κρύσταλλα ἔτσι ποὺ βλέπει κανεὶς μέσα τί γίνεται χωρὶς ν' ἀκούη. Ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ ἕνα πολὺ μεγάλο ἀρχεῖο μουσικῶν κομματιῶν.

Τελειώνουμε τὴν ἀνάβασί μας πρὸς τὰ ἐπάνω φθάνοντας στὸν Δον ὄροφο, ὅπου ὑπάρχουν οἱ καλὲς τέχνες. Ὑπάρχει μιὰ ὡραιοτάτη ἔκθεσις ἔργων τέχνης τῶν φοιτητριῶν, δηλαδὴ ζωγραφικοὶ πίνακες διάφοροι ἐξαιρετικῆς τέχνης βιτρώ, ὑπάρχουν εἰκόνες σὲ μωσαϊκὸ ποὺ τὶς κάνουν μὲ κομματάκια ἀπὸ χρωματιστὰ γυαλιά, ὑπάρχουν διάφορα ἔργα τέχνης ἀπὸ ἀχυβάδες, ὑπάρχουν ἔργα μοντέρνας τέχνης, ὡς καὶ ἀρχαϊκὰ ἑλληνικὰ ἀγγεῖα. Εἴδαμε τὰ ἐργαστήρια καὶ ἐγνωρίσαμε μερικοὺς κ. κ. καθηγητὰς καὶ καθηγητρίας. Ἔτσι τελειώσαμε τὴν πρὸς τὰ ἐπάνω πορεία μας καὶ ἀφοῦ ξεκουραστήκαμε λίγο, παίρνοντας ἀπὸ τὸ αὐτόματο μηχάνημα τὸ ἀναψυκτικό μας, μπήκαμε στὸ ἀσανσὲρ καὶ μὲ μιᾶς βρεθήκαμε στὰ ὑπόγεια. Ἐκεῖ ὑπάρχει μιὰ πολυτελεστάτη γκαρντερόμπα ὅπου ἀφήνουν τὰ ροῦχα τους οἱ θεατὲς τῶν θεάτρων καὶ κάθε ἐπισκέπτης τοῦ πανεπιστημίου. Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ ἕνα εἰδικὸ μπὰρ γιὰ καφέ, σάντουϊτς, καὶ ὅ,τι δήποτε ἄλλο θέλουν νὰ φᾶνε οἱ φοιτήτριες καὶ οἱ καθηγηταί. Περισσότερη ὅμως δουλειὰ κάνουν τὰ αὐτόματα μηχανήματα ποὺ προσφέρουν ἀναψυκτικά, παγωτά, καφφέ, διάφορα γλυκίσματα σπεσιαλιτέ, λεμονάδες κλπ. Προχωρώντας ἔτσι καὶ βλέποντας τὰ ὑπόγεια διαμερίσματα καὶ χώρους χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε μπήκαμε σὲ μιὰ μεγάλη στοὰ καὶ φθάσαμε στὰ νέα κτίρια. Στὰ νέα αὐτὰ κτίρια ὑπάρχουν οἱ αἴθουσες καὶ τὰ ἐργαστήρια τῆς φυσικῆς, τῆς χημείας, τῆς βοτανολογίας, τῆς βιολογίας, τῶν μαθηματικῶν καὶ τῶν νηπιαγωγῶν. Ὅλες αὐτὲς οἱ αἴθουσες, ἀνάλογα μὲ τὴν εἰδικότητα ποὺ ἀντιπροσωπεύουν, εἶναι ἄριστα ἐξωπλισμένες μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα. Ἐντύπωσι κάνει καὶ προκαλεῖ τὸ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον ἡ αἴθουσα τῶν νηπιαγωγῶν, γιατὶ ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιο αὐτὸ βγαίνουν καὶ ἐπιστήμονες νηπιαγωγοί. Ὑπάρχουν ἐκεῖ πλήρεις ἐγκαταστάσεις κουζινῶν μὲ ὑποδείγματα γιὰ ὅλα τὰ εἴδη ἠλεκτρικῶν συσκευῶν, καθὼς καὶ συσκευὲς ποὺ ἐργάζονται μὲ ἀεριόφως. Ἐκεῖ οἱ μέλλουσες νηπιαγωγοὶ μαθαίνουν πῶς νὰ μαγειρεύουν γιὰ τὰ παιδιὰ εἰδικὰ φαγητὰ καὶ γενικὰ πῶς νὰ τὰ περιποιοῦνται στοὺς κοιτῶνες τους, στὰ παιγνίδια τους καὶ σ' ὅλη τους τὴ συμπεριφορὰ καὶ τὴν ἀνάπτυξί τους.

Ἀφοῦ περιεργαστήκαμε ὅλες αὐτὲς τὶς ἐπιστημονικὲς αἴθουσες βγήκαμε στοὺς κήπους, ὅπου ὑπάρχουν δύο κτιριακὰ συγκροτήματα, τὸ ἕνα παλαιοῦ ἀρχοντικοῦ τύπου καὶ τὸ ἄλλο σύγχρονο, μοντέρνο, ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ κοιτῶνες τῶν οἰκοτρόφων φοιτητριῶν. Τὰ κτίρια αὐτὰ περιβάλλονται ἀπὸ κήπους καὶ ὡραιότατα πάρκα ὥστε ν' ἀναπαύωνται οἱ φοιτήτριες ὅταν θέλουν.

Έτσι τελειώσαμε τὴν ἐπίσκεψί μας στὸ Κολλέγιο Ρόζαρυ καὶ ὁμολογῶ ὅτι βρῆκα τὴν συγκρότησί του πολὺ ἀνώτερη καὶ ἀπὸ πολλὰ δημόσια πανεπιστήμια. Φυσικὰ καὶ τὰ δίδακτρα εἶναι πολὺ αὐξημένα ἐκεῖ.

Πήγαμε στὴ διευθύντρια τὴν συνεχάρην καὶ τὴν εὐχαριστήσαμε γιὰ τὸ ὡραῖο πανεπιστήμιό τους.

ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Στὸ Σικάγο ἐργάζονται ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὁ ἐξαίρετος καθηγητὴς (φυσικὸς) κ. Ρομπάκης. Όταν ἔμαθε τὴν ἐκεῖ ἄφιξί μου μὲ πῆρε στὸ τηλέφωνο καὶ συναντηθήκαμε, μὲ ἐφιλοξένησε δὲ καὶ στὸ σπίτι του, ὅπου γνώρισα τὴν ἐξαίρετη σύζυγό του καὶ τὴν χαριτωμένη κόρη του. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μὲ ἐξέπληξε ἦταν ἡ πληροφορία ποὺ μοῦ ἔδωσε ὅτι στὸ Σικάγο λειτουργεῖ ἕνα ἑλληνοαμερικανικὸ πολυτεχνεῖο ἐγκατεστημένο σ' ἕνα τεράστιο κεντρικώτατο κτίριο. Ἡ ἔκπληξίς μου μεγάλωσε ὅταν τὴν ἐπομένη ἐπεσκέφθηκα τὸ πολυτεχνεῖο αὐτὸ καὶ εἶδα τὴν ἐργασία ποὺ γίνεται μὲ γοργὸ ρυθμό. Ἀλλὰ γιὰ νὰ σᾶς κατατοπίσω καλύτερα, γιατὶ ἐνδέχεται νὰ ἐνδιαφερθοῦν πολλοὶ Ἑλληνόπαιδες νὰ σπουδάσουν ἐκεῖ, παραθέτω ὅπως ἔχει μιὰ εἰδοποίησι τῆς γραμματείας τοῦ ἱδρύματος. Λέγει τὰ ἑξῆς :

«Κύριοι,

Ἐν Σικάγῳ λειτουργεῖ ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ἐπιτυχῶς τὸ Industrial Engi-»neering College (1608 Van Buren street, Τηλέφωνον 829-1625). Ἐκ τούτου ἀρ-»κετοὶ ἄριστοι ἐπιστήμονες ἐξέρχονται. Μέρος τοῦ Κολλεγίου εἶναι τὸ Internatio-»nal Division (I.I.I.). Ἐξέχουσαν δὲ θέσιν κατέχει τὸ Ἑλληνικὸν Τμῆμα. Τὸ κολ-»λέγιον τυγχάνει πλήρους ἀναγνωρίσεως ἀπὸ τὴν Πολιτείαν τοῦ Ἰλλινόϊς καὶ τὰς »ἀρχὰς τῆς πόλεως.

«Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἰλλινόϊς ἀναγνωρίζει τὴν ἐργασίαν τοῦ Κολλεγίου, »ἐφ' ὅσον οἱ μαθηταὶ περάσουν τὰς ἐξετάσεις καὶ λάβουν τὸν βαθμὸν 6 καὶ ἄνω. »(Α Ἄριστα, Β λίαν καλῶς, C καλῶς).

«Οἱ ἐπιτυχόντες τοῦ Κολλεγίου λαμβάνουν τὸ δίπλωμα Bachelor of Science »καὶ δύνανται νὰ ἐργασθοῦν εἰς οἱανδήποτε ὑπηρεσίαν, ἡ ὁποία ἔχει ἀνάγκην τοιούτου εἴδους ἐπιστημόνων.

«Οἱ φοιτηταὶ τὰ τρία πρῶτα ἑξάμηνα διδάσκονται εἰς τὴν μητρικὴν των γλῶσ-»σαν καὶ συγχρόνως γίνεται ἡ ἐκμάθησις τῆς Ἀγγλικῆς καὶ οὕτω περαιτέρω ἐπι-»τυγχάνεται ἡ φοίτησις εἰς τὰ Ἀγγλικὰ τμήματα.

«Δικαιολογητικὰ δι' ἐγγραφήν :

»1) Ἀπολυτήριον Γυμνασίου μὲ ἀναλυτικὴν καὶ μέσον ὅρον βαθμολογίας εἰς »Μαθηματικά, Φυσικὴν καὶ Νεοελληνικὰ 14. Καὶ διαγωγὴν ἀρίστην.

«2) Πιστοποιητικὸν γεννήσεως.

«3) Πιστοποιητικὸν διαγωγῆς (Προέδρου ἢ Ἱερέως Κοινότητος).

«4) Συμπληρωμένην καὶ ὑπογεγραμμένη αἴτησιν πρὸς τὸ Κολλέγιον.

«5) Ἔμβασμα 35 δολλαρίων διὰ δικαίωμα ἐφ' ἅπαξ ἐγγραφῆς.

«Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀποταθῆτε εἰς τὴν γραμματείαν τοῦ Κολλεγίου. »1608 West Vah Buren St. Chicago 13 Illinois».

(Συνεχίζεται)

ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ

Ο ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ - Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ - Ο ΠΕΖΟΓΡΑΦΟΣ

(Μὲ τὴν ἐπέτειον ἑκατονταετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου του)

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

***

Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1822, ὁ Μακρυγιάννης ἔλαβε μέρος στὴν ἐκστρατεία τῆς Στυλίδος καὶ τῆς Ὑπάτης ὡς ἀνεγνωρισμένος ὁπλαρχηγὸς τεσσάρων χωριῶν τῶν Σαλώνων, στὴ συνέχεια δὲ ἔλαβε μέρος καὶ στὴν μάχη τῆς Νευροπόλεως. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1822, ὅταν ἀνετέθη ἡ ἀρχιστρατηγία τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος στὸν Ὀδυσσέα Ἀνδροῦτσο, ὁ Μακρυγιάννης ἔφθασε στὴν Ἀθήνα μὲ ἐντολὴ τοῦ Ἀνδρούτσου καί, μαζὶ μὲ τὸν Γκούρα ἀνέλαβε τὴν διοίκηση τῆς Ἀκροπόλεως Ἀθηνῶν. Διεφώνησε ὅμως μετὰ τοῦ Γκούρα καὶ κατῆλθε στὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, στὴν ὁποία καὶ διωρίσθη Πολιτάρχης, ἤτοι ἐπιστάτης τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἤσκησε μὲ πολλὴν ἐπιτυχία τὰ ἀστυνομικά του καθήκοντα. Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καί, παρ' ὅλη τὴν ἀγάπη καὶ τὸν σεβασμὸ ποὺ ἔτρεφε πρὸς τὸν Ἀνδροῦτσο διεφώνησε μαζί του, ὁπότε καὶ κατέφυγε στὴν Σαλαμῖνα, κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1823, μὲ πενῆντα ἀπὸ τοὺς ἄνδρες του. Ἐκεῖ συνάντησε τὸν Νικηταρᾶ, μὲ τὸν ὁποῖον ἐξεστράτευσε στὴ Ρούμελη καὶ μετὰ τετράμηνον ἐπέστρεψε πάλι στὴν Σαλαμῖνα. Τὴν 11 Ὀκτωβρίου 1823 τὸ Βουλευτικὸν τὸν προήγαγε στὸν βαθμὸ τοῦ χιλιάρχου καὶ τὴν 25 Ὀκτωβρίου, ἐπιβιβασθεὶς μὲ τὸ Σῶμα του σὲ μερικὰ πλοῖα ἀποβιβάσθηκε στὴν Πιάδα τῆς Πελοποννήσου.

Εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν ἐμφυλίων πολέμων καὶ μὲ τὸ νὰ ἀκολουθῆ τὶς διαταγὲς τῆς κυβερνήσεως ἐπισύρει τὸ μῖσος τῶν Πελοποννησίων. Ὡστόσο τὴν 11 Αὐγούστου 1824 καὶ ὕστερα ἀπὸ ἀναφορά του στὸ Βουλευτικόν, μὲ τὴν ὁποία παρέστησε τοὺς ἀγῶνες του, προάγεται στὸν βαθμὸ τοῦ ὑποστρατήγου καὶ ἀποστέλλεται στὴν Ὕδρα, ἀπειλουμένη ὑπὸ τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου, ὅπου καὶ παραμένει μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ Ὀκτωβρίου. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπανῆλθε στὸ Ναύπλιο, ἀπὸ ὅπου καὶ ἀπεστάλη στὴν Τριφυλλία καὶ κατέστειλε τὴν ἀνταρσία. Τὸν Μάρτιο τοῦ 1825 διορίζεται Πολιτάρχης στὴν Ἀρκαδία, προσκαλεῖται ὅμως ἀπὸ τοὺς πολιορκουμένους στὸ Νεόκαστρο καὶ σπεύδει σὲ βοήθειά των, παραμένοντας στὸ φρούριο μέχρι τῆς παραδόσεώς του (11 Μαΐου 1825) καὶ ἀφοῦ διεξάγει μὲ ἐξαιρετικὴ λεπτότητα ἀλλὰ καὶ τόλμη τὶς διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ Ἰμπραὴμ γιὰ τὴν παράδοση τοῦ φρουρίου. Καὶ στὴν συνέχεια: Τὴν 11 Ἰουνίου εὑρίσκεται στοὺς Μύλους, ὠχυρώνει πρόχειρα τὶς θέσεις μάχης καὶ ἀντιστέκεται μὲ γενναιότητα στοὺς Ἄραβες τοῦ Ἰμπραήμ, προκαλώντας τους τεράστιες ἀπώλειες. Ἐκεῖ τραυματίζεται στὸν δεξιὸν του βραχίονα καὶ ἀναγκάζεται νὰ μεταβῆ στὸ Ναύπλιον, ὅπου διάσημος ἐμπειρικὸς Τοῦρκος ἰατρὸς τὸν θεραπεύει. Ἀκολούθως, μὲ διαταγὴ τῆς κυβερνήσεως ἀποβιβάζεται στὴν Ὕδρα πρὸς καταστολὴν κάποιου ἀκόμα κινήματος καὶ μετὰ τρίμηνον, τὴν 27 Δεκεμβρίου 1925, ἐπανέρχεται στὴν Ἀθήνα καὶ τελεῖ τοὺς γάμους του μὲ τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀθηναίου εὐπατρίδη Γεωργαντᾶ Σκουζέ. Ἂς σημειωθῆ ὅτι πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως στὴν

Ὕδρα ἐπλήρωσε ἐξ ἰδίων τοὺς μισθοὺς τῶν στρατιωτῶν του, καὶ ἀκόμα ὅτι τὸν ἀπείλησαν μὲ θάνατον ὅταν συνεβούλευσε καὶ τοὺς ἄλλους ὁπλαρχηγοὺς νὰ κάμουν τὸ αὐτό, γιὰ νὰ ἀποφευχθῆ μὲ κάθε τρόπον ἡ λεηλασία τῆς νήσου ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ κυβερνητικὰ στρατεύματα. Αὐτὴ ἡ δραματικὴ κατάστασις τῆς Ὕδρας καὶ πολλὰ ἄλλα τὸν ἀνάγκασαν νὰ παραιτηθῆ τοῦ βαθμοῦ του τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, νὰ διαλύση τὸ σῶμα του καὶ νὰ καταταγῆ στὸ τακτικὸν τοῦ Φαβιέρου, ὅπου καὶ ἐγυμνάζετο ἐπὶ ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα ὡς ἁπλὸς στρατιώτης. Ἐν τούτοις ἡ κυβέρνησις τὸν ἐπανέφερε στὸ στράτευμα μὲ τὸν βαθμό του καὶ τὸν διώρισε, μὲ ἄδεια τοῦ Φαβιέρου, καὶ πάλιν Πολιτάρχην.

Μία ἀπὸ τὶς πλέον ἔνδοξες σελίδες τοῦ Μακρυγιάννη ἀνοίγεται ὀλίγον καιρὸν ἀργότερα, ὅταν μὲ τὸν θάνατο τοῦ Γκούρα (30-9-1826) ἀναλαμβάνει τὴν διοίκησιν τοῦ φρουρίου τῆς Ἀκροπόλεως. Οἱ ἐπιτυχεῖς μάχες τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἰδίως ἐκείνη τοῦ Σερπετζί, ἀνήκουν στὴν πραγματικὰ μεγάλη στρατιωτικὴ ἰδιοφυία τοῦ Μακρυγιάννη, ἀφοῦ ὅπως ὅλοι οἱ ἱστορικοὶ παραδέχονται δὲν ἐμάχετο μόνον ὡς ἄλλος θεὸς τοῦ πολέμου—καὶ μάλιστα ἔλαβε ἕνα τραῦμα στὸν λαιμὸ καὶ δύο στὴν κεφαλὴ κατὰ τὴν σφοδρότερη ἀπὸ ὅλες ἔφοδον τῆς 7 Ὀκτωβρίου, πρᾶγμα ποὺ εἶχε ὡς συνέπεια νὰ καταστῆ μαρτυρικὴ ἡ ζωή του μέχρι τοῦ θανάτου του—ἀλλὰ ἐφήρμοζε καὶ στρατιωτικὰ τεχνάσματα καὶ μεθόδους ποὺ κινοῦσαν τὸν θαυμασμὸ τῶν ξένων στρατηγῶν καὶ ναυάρχων. Εἶναι ἐξακριβωμένον ὅτι, ὅταν καὶ τὰ τελευταῖα πολεμοφόδια ἐξαντλήθηκαν, ἔλαβε τὴν ὁμόφωνη ἐντολὴ ὅλων τῶν μαχητῶν τῆς Ἀκροπόλεως νὰ ἐξέλθη, ἂν καὶ ἀσθενής, καὶ νὰ μεταβῆ ὡς πληρεξούσιος τῆς φρουρᾶς στὴν κυβέρνηση γιὰ νὰ ἐπιτύχη νέα ἀποστολὴ πυρομαχικῶν. Καὶ κατώρθωσε, μὲ τὸ ἀπύθμενο ἐκεῖνο θάρρος ποὺ τὸν διέκρινε, νὰ διασχίση τὶς γραμμὲς τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ διαπεραιωθῆ στὸ στρατόπεδο τῆς Ἐλευσῖνος, ἀπὸ ὅπου καὶ κατέφθασαν πολεμοφόδια καὶ ἐνισχύσεις πολεμιστῶν γιὰ νὰ σωθοῦν οἱ ἡρωικοὶ μαχηταὶ τοῦ φρουρίου.

Ὕστερα καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπιτυχῆ ἀποστολή, ὁ Μακρυγιάννης προπαρεσκεύασε τὴν ἐκστρατεία κατὰ τοῦ Πειραιῶς ὑπὸ τὸν Ἄγγλον Γόρδωνα. Τὴν 24 Ἰανουαρίου 1827, μὲ ἐπίλεκτον σῶμα Ἀθηναίων καὶ Ρουμελιωτῶν ἔκαμε τὴν ἀπόβαση καὶ προσέβαλε τὸν λόφο τῆς Καστέλλας. Καὶ ἐστέφθη μὲ ἐπιτυχία καὶ ἡ μάχη αὐτὴ χάρις στὸν ἡρωϊσμὸ καὶ τὰ στρατηγήματα τοῦ Μακρυγιάννη, γιὰ νὰ ἐπακολουθήση ἡ καταστρεπτικὴ μάχη τοῦ Ἀναλάτου (24 Ἀπριλίου 1827), ποὺ γιὰ τὴν ἔκβασή της οὐδόλως εὐθύνεται ὁ Μακρυγιάννης καὶ κακῶς οἱ ἐχθροί του τὸν κατηγόρησαν πρὸς τοῦτο.

***

Νέα περίοδος γιὰ τὸν Μακρυγιάννη ἀνοίγεται μετὰ τὴν ἄφιξη τοῦ Καποδίστρια. Βρισκόμαστε στὸ ἔτος 1828, ὁπότε ὁ ἡρωικὸς στρατηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῶν μετέπειτα δραματικῶν χρόνων διορίζεται Ἀρχιστράτηγος τῆς ἐκτελεστικῆς δυνάμεως τῆς Πελοποννήσου. Στὴν θέση αὐτὴ παραμένει ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 1828 μέχρι τοῦ Μαΐου 1830. Ἔρχεται ὅμως ἡ ἀναπόφευκτη γιὰ τὸν εὐθὺν καὶ ἀγέρωχον χαρακτῆρα τοῦ Μακρυγιάννη σύγκρουσίς του μὲ τὸν Ἰωάννη Καποδίστρια, ἐξ αἰτίας ἀπαιτήσεως τοῦ κυβερνήτου κατὰ τὴν Ἐθνικὴ Συνέλευση τοῦ Ἄργους στὰ 1829 νὰ ἀποκλεισθοῦν ἀπὸ τὴν συνέλευση αὐτὴ «τ' ἅρματα», οἱ πληρεξούσιοι δηλαδὴ ποὺ ἐκπροσωποῦσαν τὰ στρατιωτικὰ σώματα. Ἔκλινε τότε πρὸς τοὺς συνταγματικοὺς ὁ Μακρυγιάννης καὶ ἐγκατέλειψε τὸν Καποδίστρια, ταυτοχρόνως ὅμως ἔχασε καὶ τὸν στρατιωτικό του βαθμὸ ὅταν ἀρνήθηκε νὰ ὑπογράψη τὸν ἐπιβληθέντα τότε ὅρκον γιὰ ὅλους τοὺς στρατιωτικοὺς καὶ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, θεωρώντας, ὅπως πολλοὶ ἄλλοι, τὸν ὅρκο «ταπεινωτικόν».

Αὐτὴ ἡ ἐποχὴ εἶναι καὶ ἕνας ἄλλος μεγάλος σταθμὸς στὸ ὀγκῶδες κεφάλαιον «Μακρυγιάννης». Εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ θρυλικὸς στρατηγὸς ἀρχίζει νὰ συγγράφη τὰ ἀτίμητα «Ἀπομνημονεύματα» καὶ νὰ διανοίγη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μιὰ νέα λαμπρὴ σελίδα στὸν τομέα τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας, ἕνα πολύτιμο κεφάλαιο γιὰ τὴν

ἱστορική, γλωσσικὴ καὶ πολιτικὴ ἱστορία τοῦ τόπου. Ἡ πρώτη ἰδέα γιὰ τὴ συγγραφὴ τῶν «Ἀπομνημονευμάτων» του ἦλθε στὸν Μακρυγιάννη τὸ 1829, ὅπως μᾶς λέγει στὸν πρόλογό του, καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἔτος τοποθετεῖται τὸ πρῶτο του χειρόγραφο, ποὺ περιλαμβάνεται στὴν εἰσαγωγὴ τοῦ ὅλου ἔργου. Γράφει ὁ Μακρυγιάννης :

« 1829 Φλεβαρίου 26, Ἄργος. Εἶμαι διορισμένος ἀπὸ τὴν κυβέρνη-
» σιν τοῦ Κυβερνήτη Καποδίστρια Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ἐκτελεστικῆς δύναμης
» τῆς Πελοπόννησος καὶ Σπάρτης([1]). Ὁ σταθμός μου εἶναι ἐδῶ εἰς Ἄργος. Κάθομαι
» καὶ ἀγρικιῶμαι μὲ τὴν Κυβέρνηση καὶ παντοῦ εἰς τὶς ἐπαρχίες μ' ἀρχὲς κι' ἀξιω-
» ματικοὺς καὶ ὅποτε κάνει χρεία, φέρνω καὶ γύρα σὲ ὅλα τὰ μέρη αὐτὰ διὰ τὴν γενικὴ
» ἡσυχία καὶ ξακολουθῶ τὰ χρέη μου καθήμενος τὸν περισσότερον καιρὸν ἐδῶ.
» Καὶ γιὰ νὰ μὴν τρέχω εἰς τοὺς καφενέδες καὶ σὲ ἄλλα τοιοῦτα καὶ δὲν τὰ συνηθῶ—
» ἤξερα ὀλίγον γράψιμον, ὅτι δὲν εἶχα πάγει εἰς δάσκαλο ἀπὸ τὰ αἴτια ποὺ θὰ ξηγηθῶ,
» μὴν ἔχοντας τοὺς τρόπους—περικαλοῦσα—τὸν ἕναν φίλον καὶ τὸν ἄλλον καὶ μ' ἔμαθαν
» κάτι περισσότερον ἐδῶ εἰς τὸ Ἄργος, ὁποὺ κάθομαι ἄνεργος. Ἀφοῦ λοιπὸν κατα-
» γίνηκα ἕνα δυὸ μῆνες νὰ μάθω ἐτοῦτα τὰ γράμματα ὁποὺ βλέπετε, ἐφαντάστηκα
» νὰ γράψω τὸν βίον μου, ὅσα ἔπραξα εἰς τὴν μικρή μου ἡλικία καὶ ὅσα εἰς τὴν κοι-
» νωνία, ὅταν ἤρθα σὲ ἡλικία, καὶ ὅσα διὰ τὴν πατρίδα μου, ὁποὺ μπῆκα εἰς τῆς Ἑ-
» ταιρίας τὸ μυστήριον διὰ τὸν ἀγώνα τῆς λευτεριᾶς μας καὶ ὅσα εἶδα καὶ ξέρω ὁπὸ-
» γίναν εἰς τὸν Ἀγώνα, καὶ σὲ ὅσα κατὰ δύναμιν συμμέθεξα κι' ἐγὼ κι' ἔκαμα τὸ χρέος
» μου, ἐκεῖνο ὁποὺ μποροῦσα. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἔμπω εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον ἕνας ἀγράμματος,
» νὰ βαρύνω τοὺς τίμιους ἀναγνῶστες καὶ μεγάλους ἄντρες καὶ σοφοὺς τῆς κοινωνίας
» καὶ νὰ τοὺς βάλω σὲ βάρος, νὰ τοὺς κινῶ τὴν περιέργειά τους καὶ νὰ χάνουν τὶς
» πολύτιμες στιγμὲς εἰς αὐτά. Ἀφοῦ ὅμως ἔλαβα καὶ ἐγὼ ὡς ἄνθρωπος αὐτήνη τὴν
» ἀδυναμίαν, σᾶς ζητῶ συγνώμην εἰς τὸ βάρος ὁποὺ θὰ σᾶς δώσω . . . »

Καὶ συνεχίζει μὲ τὴν παροιμιώδη ἐκείνη ταπεινοφροσύνη του καὶ τὴν ἀπέραντη ἀγάπη καὶ τὸ θαυμασμὸ ποὺ ἔτρεφε γιὰ τοὺς συμπολεμιστάς του :

«Μὲ δεκοχτὼ ἀνθρώπους πρωτοκινήθηκα εἰς τὸν ἀγώνα· ὡς τοὺς χίλιους τε-
» τρακόσους μ' ἀξίωσε ὁ Θεὸς νἄχω εἰς τὴν ὁδηγίαν μου . . . Καὶ μ' ὅσους ἀνθρώπους
» μ' ἀξίωσε ὁ Θεὸς καὶ διοίκησα, διάφορες ἀκαταστασίες καὶ ἁρπαγὲς ηὗραν τὴν πα-
» τρίδα, ἀρχὴ καὶ τέλος, δοξασμένο νὰ εἶναι τὸ πανάγαθον ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐμᾶς
» δὲν μᾶς ἄφησε νὰ μολυθοῦμεν. Καὶ αὐτὲς τὶς χάριτες πρέπει νὰ τὶς χρωστάγη ἡ
» πατρὶς εἰς τοὺς ἀξιότιμους καὶ ἀγαθοὺς καὶ γενναίους πατριῶτες τοὺς συναγωνι-
» στάς μου, ὁποὖχα εἰς τὴν ὁδηγίαν μου εἰς τὸν ἀγώνα, ὁποὺ συνεισφέραμεν καὶ ἐμεῖς
» κατὰ δύναμιν εἰς τὶς ἀνάγκες τῆς πατρίδος. Εἶναι ἡ ἀρετὴ καὶ ὁ πατριωτισμὸς ὁποὺ
» ἔδειξαν, αὐτήνων τῶν καλῶν πατριωτῶν, ὄχι ἐμένα, Ὅτι ἐγὼ δὲν εἶχα αὐτήνη τὴν
» ἀρετή, οὔτε τὴν ἔχω ἀκόμα· καθὼς εἰς τοὺς πολέμους, καὶ τώρα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν
» εἶναι αὐτήνοι οἱ καλύτεροί μου . . . »

Καὶ σ' ἕνα ἄλλο σημεῖο τῶν πρώτων αὐτῶν ἐκμυστηρεύσεων τοῦ στρατηγοῦ βρίσκομε αὐτὰ τὰ σοφὰ καὶ μὲ πολὺ θάρρος λόγια :

« Θὰ σημειώσω γυμνὴ τὴν ἀλήθεια καὶ χωρὶς πάθος. Ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι
» πικρὴ καὶ ὅσοι κάμαμε τὸ κακὸν μᾶς κακοφαίνεται, ὅτι καὶ τὸ κακὸ τὸ θέλομε καὶ
» τὸ νιτερέσιον νὰ τὸ κάνωμε καὶ καλοὺς πατριῶτες θέλομε νὰ μᾶς λένε . . .»

***

Τὰ στάδια τῆς ζωῆς τοῦ Μακρυγιάννη ἀκολουθοῦν ἀλλεπάλληλα καὶ γίνονται περισσότερον δραματικὰ μὲ τὴν μετὰ τὸ 1830 ἐποχή. Κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀντιβασιλείας καταβάλλεται προσπάθεια νὰ πεισθῇ καὶ προσφέρῃ ἐκ νέου τὶς ὑπηρεσίες του, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀρνεῖται γιατὶ θεωρεῖ τὸν ἑαυτόν του ἀδικημένον. Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1834 προσκαλεῖται ἀπὸ τὸν βασιλέα Ὄθωνα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸ πρῶτο

(1) Ὁ ὅρος «Πελοπόννησος καὶ Σπάρτη» περιλαμβάνεται σὲ πλεῖστα ἔγγραφα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

ἀνὰ τὴν Στερεὰ Ἑλλάδα ταξίδι του, πρᾶγμα ποὺ ἀποδέχεται ὕστερα ἀπὸ πολλὰ καὶ ὁ Ὄθων γίνεται τὸν ἴδιο χρόνο ἀνάδοχος τοῦ πρώτου του παιδιοῦ, ποὺ τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα Ὄθων. Παρ' ὅλες ὅμως τὶς φιλικὲς διαθέσεις τοῦ πρώτου ἐκείνου μαρτυρικοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων ἀπέναντί του, παρ' ὅλες τὶς τιμὲς—τοῦ ἀπένειμε ὁ Ὄθων τὸν βαθμὸ τοῦ Συνταγματάρχου τῆς Φάλαγγος, τὸν διώρισε διοικητὴ τῆς 8ης τετραρχίας καὶ μέλος τῆς ὑπὸ τὸν Τσούρτς ἐπιτροπῆς γιὰ τὴν κατάταξη καὶ βαθμολογία τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ἐπαναστάσεως—ὁ Μακρυγιάννης ἔδειξε ἀπ' ἀρχῆς τὴν ἀντίθεσή του καὶ ἐξακολούθησε ἐπίμονα νὰ ζητᾶ Σύνταγμα γιὰ τὴν Ἑλλάδα, πιστεύοντας ὅτι μόνον αὐτὸ θὰ ἔδινε τὴν εὐημερία καὶ τὴν ἡσυχία στὸν τόπο. Κατώρθωσε μάλιστα ὡς δημοτικὸς σύμβουλος τῶν Ἀθηνῶν νὰ παρασύρη τὸ δημοτικὸ συμβούλιο νὰ ἐκδώση Ψήφισμα ὑπὲρ τοῦ Συντάγματος, πρᾶγμα ποὺ εἶχε ὡς συνέπεια νὰ παυθῆ ὁλόκληρο τὸ συμβούλιο καὶ νὰ περιπέση ἐκ νέου σὲ δυσμένεια. Ἔμεινε κατόπιν τούτου μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀνάμιξη στὰ πολιτειακὰ ζητήματα ἀπὸ τὸ 1836 μέχρι τὸ 1840 καὶ ἀσχολήθηκε σ' αὐτὸ τὸ διάστημα μὲ ἐκεῖνο τὸ θέμα ποὺ τὸν κατέστησε ἀκόμα περισσότερο ἀντικείμενο θαυμασμοῦ ἔκτοτε καὶ μέχρι σήμερα : Σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες του καὶ μὲ κάθε λεπτομερειακὴ ὑπόδειξη, ὁ Παναγιώτης Ζωγράφος ἐφιλοτέχνησε 24 ἀτίμητες εἰκόνες μὲ θέματα τῶν ἱερῶν ἀγώνων τῶν Ἑλλήνων, ποὺ περιεγράφησαν μὲ πολλὴ γλαφυρότητα ἀπὸ τὸν θρυλικὸ Μακρυγιάννη. «Μέρος τῶν πολέμων τῆς Ἑλλάδος, σχεδιασθέντων κατὰ στοχασμόν, ὑπαγόρευσιν καὶ δι' ἰδίων ἐξόδων τοῦ Συνταγματάρχου Μακρυγιάννη, πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν εὐεργετῶν μας φιλελλήνων· ἐσχεδιάσθησαν ἀπὸ τὸ 1836—1839», ἔχει γράψει ὁ Μακρυγιάννης γιὰ τοὺς πίνακες αὐτούς. Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν οἱ πίνακες μὲ τίτλους γραμμένους μὲ αὐτὲς τὶς ἐπεξηγήσεις ἀπὸ τὸν ἴδιον: «Ἡ δικαία ἀπόφασις τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος». «Πτῶσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως». «Μάχη πρώτη τῶν Ἀθηνῶν». «Μάχαι διάφοροι τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος. Κέντρον αὐτῆς ἡ Βόνιτζα». Στὸν πίνακα αὐτὸν σημειώνονται ἀπὸ τὸν Μακρυγιάννη καὶ τὰ ἀκόλουθα: «Τὰ πέντε μύστικα μπαίνουν ἀπὸ τὸ στενὸν τῆς Πρέβεζας καὶ πολεμοῦνται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη μὲ πλῆθος κανονιοβολισμῶν καὶ λιανοτουφεκίων, καὶ αὐτὰ ἐπέρασαν ἀνδρείως καὶ ἐπῆραν καὶ ὅσα πλοῖα ἦσαν εἰς τὸν λιμένα τῆς Πρεβέζης, καθὼς φαίνονται ὀπίσω τους ὅπου τὰ πῆραν».

Τὸ 1841 ὁ Μακρυγιάννης ἀρχίζει ἐκ νέου τὶς κινήσεις του γιὰ τὴν παραχώρηση τοῦ Συντάγματος ἀπὸ τὸν Ὄθωνα. Ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους αὐτοῦ καλοῦνται στὸ σπίτι του στρατιωτικοὶ καὶ πολιτικοὶ γιὰ νὰ μυηθοῦν στὰ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ νὰ ὑπογράψουν τὸν «Ὅρκο», ἕναν ὅρκο ποὺ ἐπέβαλε τὸν διὰ βίας ἐξαναγκασμὸν τοῦ Ὄθωνος νὰ παραχωρήση τὸ πολυπόθητο Σύνταγμα. Παρ' ὅλα αὐτά, τὴν ἱστορικὴ ἐκείνη νύκτα τῆς 3ης Σεπτεμβρίου 1843 ὁ Μακρυγιάννης δὲν ἠδυνήθη νὰ κινηθῆ, γιατὶ ἐπὶ 24 ὁλόκληρες ὧρες πρὶν ἐξέλθη ὁ στρατὸς τῶν ἐπαναστατῶν ἀπὸ τοὺς στρατῶνες καὶ μεταβῆ στὴν πλατεῖα τῶν Ἀνακτόρων, τὸ σπίτι του ἐπολιορκεῖτο ἀπὸ πιστὰ στὸν Ὄθωνα στρατεύματα. Συγκεντρώθηκε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὅλη ἡ αἴγλη τῆς παραχωρήσεως Συντάγματος στὸν Καλλέργη.

(Συνεχίζεται)

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **ΙΩΑΝΟΥ ΡΑΪΚΟΥ**

Ὅπως κάθε χρόνο, ἔτσι κι' ἐφέτος ἀρκετὲς χιλιάδες τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ ἐγκατέλειψαν Μεγαλοβδομαδιάτικα τὸ κλεινὸν Ἄστυ καὶ ξεχύθηκαν σὲ χωριὰ καὶ κωμοπόλεις, σὲ βουνὰ καὶ πεδιάδες, γιὰ νὰ γιορτάσουν τὶς ἅγιες ἡμέρες τοῦ Πάσχα. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἔγινε πλέον συνήθεια γιὰ τὶς μεγάλες γιορτὲς καὶ χρόνο μὲ τὸν χρόνο δὲν θὰ μᾶς κάνῃ καμμιὰ ἐντύπωσι.

Ἂν ὅμως γιὰ μερικοὺς εἶναι εὔκολη ἡ μετακίνησις αὐτή, γιὰ τοὺς περισσοτέρους δὲν εἶναι κατορθωτὴ γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους, σπουδαιότερος τῶν ὁποίων ἀναμφισβήτητα εἶναι ὁ οἰκονομικὸς παράγων. Ἀναγκαστικὰ λοιπὸν οἱ... φτωχοὶ θνητοὶ μείναμε κι' ἐφέτος στὶς ἴδιες γειτονιές. Τώρα κατὰ πόσον μείναμε ἐμεῖς εὐχαριστημένοι, παρὰ ἐκεῖνοι ποὺ ξεσπιτώθηκαν, εἶναι ἕνα θέμα ἀρκετὰ συζητήσιμο, πρᾶγμα ποὺ ὁ χῶρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει. Χωρὶς ἀμφιβολία, πάντως, μιὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Κάπου-κάπου χρειάζεται, ἐπιβάλλεται μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, μιὰ ὁποιασδήποτε μορφῆς ἐξόρμησις στὸ ὕπαιθρο, γιατὶ ἔτσι, ἀνεξάρτητα τῆς ὑγιεινῆς πλευρᾶς, μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ζωντανεύουμε γιὰ λίγο τὴν ξεχασμένη ἐπαρχία, ἀναπτύσσοντας ἔτσι τὸν ἐσωτερικὸ τουρισμό.

Λέγαμε, λοιπόν, πὼς κι' ἐφέτος γιορτάσαμε τὸ Πάσχα στὴν Ἀθήνα. Ὄχι ὅμως μέσα σ' ἕνα στενὰ οἰκογενειακὸ περιβάλλον, ἀλλὰ μέσα σὲ μιὰ μεγάλη οἰκογένεια, στὴν ὁποία ὅλοι μας ὀφείλουμε πολλά, μέσα σὲ ἀτμόσφαιρα πλήρους ἐγκαρδιότητος καὶ κεφιοῦ, στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή. Εἴχαμε ξανὰ τὴν εὐτυχία νὰ βρεθοῦμε στὸ τόσο γνώριμο καὶ πολιτισμένο περιβάλλον τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς καὶ μαζὶ μὲ τοὺς δοκίμους, τὶς οἰκογένειές των καὶ τοὺς ἄλλους γενικὰ προσκεκλημμένους, νὰ γιορτάσουμε τὸ Πάσχα. Ἐκφράζουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας καὶ τὶς θερμές μας εὐχαριστίες στὸν σεβαστό μας Διοικητὴ τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν, Ἀστυνομικὸ Διευθυντὴ Α΄ τάξεως κ. Ἐμμανουὴλ Ἀρχοντουλάκην, ποὺ εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνη νὰ μᾶς προσκαλέσῃ στὸ πασχαλινὸ τραπέζι τῆς Σχολῆς, προσφέροντάς μας ἔτσι μιὰ ἡμέρα χαρᾶς καὶ γλεντιοῦ.

Κάθε φορὰ ποὺ κάποιο γεγονὸς μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ βρεθοῦμε γιὰ λίγο κοντὰ στὸ περιβάλλον τῆς Σχολῆς, αἰσθανόμαστε μιὰ ξεχωριστὴ συγκίνησι, γιατὶ μὲ τὴν Σχολὴ μᾶς συνδέουν δεσμοὶ ἀκατάλυτοι, δεσμοὶ ποὺ σφυρηλατήθηκαν σὲ μέρες καλές. Νοσταλγικὰ φέρνουμε στὸ μυαλό μας τὴν ἐποχὴ τῆς ἐκεῖ φοιτήσεώς μας καὶ ἀναπολοῦμε περασμένα μεγαλεῖα.

Αὐτοὶ οἱ ἰδιαίτεροι δεσμοὶ ποὺ μᾶς ἑνώνουν μὲ τὴν Σχολή, καθόλου δὲν ἐπηρεάζουν τὶς ἐντυπώσεις μας, ἀπὸ τὸ πασχαλινὸ γλέντι, ποὺ ἀκολουθοῦν. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν κανένας πολὺ μεμψίμοιρος, πολὺ ἀνάποδος στὸν χαρακτῆρα, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ εὐχαριστημένος. Ὅταν μέσα σὲ μιὰ περιωρισμένων διαστάσεων αἴθουσα, εἶσαι ἀναγκασμένος νὰ προσφέρῃς γεῦμα σὲ δυσανάλογο ἀριθμὸ ἀτόμων, καὶ ὅταν τελικὰ τὰ πάντα ἐξελίσσονται καλά, χωρὶς καμμιὰ παρατυπία, χωρὶς κανένα παράπονο, αὐτὸ σημαίνει ὅτι Ἐκεῖνος καὶ Ἐκεῖνοι ποὺ φρόντισαν γιὰ τὴν τάξι ποὺ ἐπεκράτησε, ξέρουν καλὰ τὴν δουλειά τους, γιατὶ τὴν κάνουν μὲ κέφι, μὲ ψυχικὴ διάθεσι.

Καὶ θὰ πρέπει νὰ ἀναγνωρισθῇ ἀπ' ὅλους ἐκείνους ποὺ παρευρέθησαν στὸ γεῦμα, ὅτι τὰ πάντα λειτούργησαν κανονικά. Ἕνα ἀδιόρατο νεῦμα, μιὰ ματιά, μιὰ κίνησις τοῦ κ. Ἀρχοντουλάκη καὶ τὰ πάντα ἐγίνοντο σωστὰ καὶ προγραμματισμένα. Δὲν ἔχει σημασία ἂν τὸ προσωπικὸ τῆς Σχολῆς βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ πάρῃ ἕνα μεζὲ τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἄλλοι ἄρχισαν σχεδὸν νὰ φεύγουν. Σημασία ἔχει ὅτι ἡ κούρα-

σίς των δὲν πῆγε χαμένη. Σημασία ἔχει ὅτι πρόσφεραν μιὰ νότα χαρᾶς σ' ὅλους μας.

Ὅταν γύρω στὶς 11,15' βρεθήκαμε στὸ προαύλιο τῆς Σχολῆς, ἀμέσως αἰσθανθήκαμε τὴν πασχαλινὴ γιορταστικὴ ἀτμόσφαιρα. Οἱ μυρωδιὲς τῶν ἀρνιῶν ποὺ ψήνονταν πίσω ἀπὸ τὸ περίπτερο τῆς Σχολῆς, ἐρέθισαν ἀμέσως τὴν ὄσφρησί μας γαργαλιστικά. Στὴν εἴσοδο ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Σχολῆς, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' κ. Παναγιώτης Λυκούσης, οἱ Ἀστυνόμοι κ.κ. Παπαθανασίου καὶ Ντουφεξῆς, οἱ Ὑπαστυνόμοι κ.κ. Κουβέλης, Χαρλαύτης κ.ἄ. μὲ τὴν διακρίνουσα αὐτοὺς εὐγένεια ὑπεδέχοντο τοὺς προσκεκλημένους, οἱ ὁποῖοι ἐν συνεχείᾳ μέσα στὸ προαύλιο συναντοῦσαν φίλους καὶ γνωστοὺς καὶ ἀντήλασσον εὐχὲς καὶ χαιρετισμούς. Κάτω ἀπὸ τὸ ὑπό-

Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, παρουσία τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Εὐαγγέλου Καραμπέτσου, «τσουγκρίζει» τὸ πασχαλινὸν αὐγόν μὲ τὸν Διοικητὴν τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν κ. Ἐμμανουὴλ Ἀρχοντουλάκην.

στεγο τοῦ περιπτέρου μιὰ σειρὰ ἀπὸ τραπέζια φιλοξενεῖ τοὺς δοκίμους ἀρχιφύλακες μὲ τὶς οἰκογένειές των, ἐνῶ στὴν ἄκρη, πάνω σὲ εἰδικὴ ἐξέδρα, ἕνα τμῆμα τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς Ἀστυνομίας πρόκειται νὰ τοὺς κρατήσῃ συντροφιά.

Γύρω στὶς 11,15' μπήκαμε στὴν μεγάλη αἴθουσα δεξιώσεων, ὅπου ὁ καθένας κατέλαβε τὴν προκαθωρισμένη θέσι του μπροστὰ στὰ γεμᾶτα ἐκλεκτοὺς μεζέδες, ἐπιδόρπια, ποτὰ κ.λ.π. τραπέζια. Οἱ συνάδελφοι κ.κ. Ψυχογιός, Χατζάκος, Μῖχος, Σακκέτος, Βάμβουκας, Γεωργάκης καὶ Νοτάκης, μὲ τὴν προσωπικὴ ἐπίβλεψι τοῦ κ. Ἀρχοντουλάκη, φρόντισαν νὰ καθήσῃ ὁ καθένας στὴν θέσι του, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ καμμιὰ ἀνωμαλία. Κι' ἀφοῦ ὅλοι τακτοποιηθήκαμε στὶς θέσεις μας ὁ πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἐλευθεριάδης ηὐλόγησε τὸ γεῦμα. Ἔτσι μὲ τὶς εὐλογίες τῆς ἐκκλησίας ἄρχισε τὸ πασχαλινὸ γλέντι, ἐνῶ ἡ διαλεκτὴ ὀρχήστρα τοῦ Κυριαζῆ, μὲ τὸν τραγουδιστὴ Πᾶνο Ἰατροῦ ἄρχισε νὰ παίζῃ κεφάτους σκοπούς.

Στὶς 11,45', ἐν μέσῳ θερμοτάτων χειροκροτημάτων, μπῆκε στὴν αἴθουσα ὁ

Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος καὶ ἡ σύζυγός του, συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸν Διευθυντὴ Γραφείων τοῦ Ἀρχηγείου, Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α΄ τάξεως κ. Εὐάγγελον Ἀναστασίου.

Κι' ἐνῶ ὁ κονφερασιὲ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων Καραμανέας παρουσιάζει τὸ ἐξαίρετο μπαλλέτο τοῦ καθηγητοῦ χορογράφου Κουσιάδη, ἀναμένουμε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὴν ἄφιξι τῆς Α.Μ. τὸν Βασιλέως. Πράγματι στὶς 12,16΄ ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος εἰσέρχεται στὸ προαύλιο, ἀκολουθούμενος ἀπὸ αὐλικοὺς καὶ ἄνδρες τῆς Ὑπηρεσίας Ἀσφαλείας Ὑψηλῶν Προσώπων. Τὸν ὑποδέχονται ὁ κ. Ἀρχηγὸς καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς. Ὁ Βασιλεὺς τσουγ-

Ἡ Α.Μ. Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν Του τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολήν, «τσουγκρίζει» πασχαλινὰ αὐγὰ μὲ παιδιὰ ἀστυνομικῶν.

κρίζει κόκκινα αὐγὰ μὲ τοὺς δοκίμους ἀρχιφύλακες καὶ ἐν συνεχείᾳ μπαίνει στὴν μεγάλη αἴθουσα. Ὅλοι ὄρθιοι ζητωκραυγάζουν καὶ χειροκροτοῦν τὸν λαοφιλῆ Βασιλιᾶ μας, τὸν Ὀλυμπιονίκη βασιλιᾶ μας, πού σεμνά, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλητικά, παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας Του, διασχίζοντας τὴν αἴθουσα τσουγκρίζει αὐγὰ καὶ χαιρετᾶ τοὺς δοκίμους καὶ τοὺς ἄλλους προσκεκλημένους. Ἐκεῖ στὸ μέσον τῆς αἰθούσης, μαζὶ μὲ τὸν κ. Ἀρχηγὸ καὶ τὸν Διοικητὴ τῆς Σχολῆς, πίνει εἰς ὑγείαν ὅλων καὶ εὔχεται τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη». Μιὰ φωνὴ δονεῖ τὴν ἀτμόσφαιρα : «Νὰ μᾶς ζήσης Κωνσταντῖνε», ἐνῶ κάποιος ἄλλος, ἐκδηλώνοντας, ἄθελά του ἴσως, μιὰ ἐνδόμυχη, ἐκείνης τῆς ὥρας σκέψι ὅλων μας βροντοφωνεῖ : «Κωνσταντῖνε καὶ στὴ Πόλη». Ἐνθουσιασμός, παραλλήρημα χαρᾶς καὶ συγκινήσεως, θύελλα χειροκροτημάτων, συνώδευσε τὴν εὐχὴ τοῦ συνδαιτημόνος.

Σὲ λίγο ὁ Βασιλεὺς ἀποχωρεῖ. Τὸν συνοδεύουν οἱ εὐχὲς ὅλων μας γιὰ μιὰ εὐτυχισμένη καὶ μακρόχρονη βασιλεία. Ὁ Βασιλεύς, τὸ σύμβολο τοῦ Ἔθνους, παρὰ

τὸ μεγάλο πρόσφατο πένθος Του, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως πατρός Του Παύλου, θέλησε τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα νὰ ἐπισκεφθῆ διάφορες στρατιωτικὲς μονάδες, ἐκδηλώνοντας ἔτσι τὴν ἀγάπη Του γιὰ τὸν ἑλληνικὸ λαό. 'Ο Θεὸς ἂς συντροφεύη τὰ βήματά Του καὶ ἂς Τὸν στηρίζη στὶς δύσκολες στιγμές.

Κι' ἐνῶ ὁ Βασιλεὺς ἔφυγε, τὸ γλέντι στὴ Σχολὴ συνεχίζεται. Τὸ καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα, τὸ ὁποῖο φρόντισε ὁ 'Υπαστυνόμος κ. Βλαχάκης καὶ παρουσίασε ὁ κ. Καραμανέας, πλούσιο καὶ ποικίλο, κράτησε ἀμείωτο τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων μας. 'Εκτὸς ἀπὸ τὴν γνωστὴ ὀρχήστρα Κυριαζῆ καὶ τὸν τραγουδιστὴ Πᾶνο 'Ιατροῦ ποὺ τόσο ἄρεσε, πῆραν μέρος οἱ καλλιτέχνες: Ζαμπέτας (πατὴρ καὶ υἱός), Καναρίδης, Βίκυ Μοσχολιοῦ, Νίτσα Κλάβη, Μενιδιάτης, Θεανὼ Σούκα καὶ ὁ συνθέτης σύζυγός της, 'Αμπελιώτης, Μπουρνέλης, Κουλαξίδης καὶ τὸ «τρίο Βουδαπέστη», ποὺ μὲ τοὺς χορούς του καὶ τὴν ἐμφάνισί του γενικώτερα, προσείλκυσε ἰδιαίτερα τὴν προσοχὴ τοῦ...ἰσχυροῦ φύλου.

Σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς καλλιτέχνες, ἀλλὰ καὶ σὲ ἐκείνους ποὺ πῆραν μέρος στὶς γιορταστικὲς ἐκδηλώσεις ποὺ ἔγιναν τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα στὴ λέσχη τῆς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν καὶ στὰ ἄλλα ἀστυνομικὰ ἑστιατόρια, ὀφείλουμε μιὰ μεγάλη εὐγνωμοσύνη. 'Εντελῶς ἀφιλοκερδῶς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τρέχουν ἀγόγγυστα σὲ κάθε πρόσκλησί μας καὶ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες των, μόνο καὶ μόνο γιατὶ μᾶς ἀγαποῦν καὶ ξέρουν ὅτι παράλληλα κι' ἐμεῖς τοὺς ἀγαπᾶμε. "Ενα ὁλόθερμο εὐχαριστῶ, λοιπόν, βγαλμένο ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μας.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ γεύματος, ποὺ ἄρχισε στὶς 11,30' καὶ συνεχίσθηκε πέρα ἀπὸ τὶς 6 τὸ ἀπόγευμα, ἐτίμησαν μὲ τὴν παρουσία τους τὸ πασχαλινὸ γλέντι τῆς Σχολῆς οἱ κ.κ. Παυσανίας Κατσώτας, 'Υπουργὸς Κοινωνικῆς Προνοίας, Κωνσταντῖνος Μανιαδάκης, βουλευτής, τ. 'Υπουργός, Βαλσαμάκης, 'Αρχηγὸς τῆς Χωροφυλακῆς, Δημήτριος Κόλλιας καὶ 'Αναστάσιος Κανελλόπουλος, τέως 'Αστυνομικοὶ Διευθυνταί, 'Ιωάννης Μπίζας, Κύπριος δημοσιογράφος, ποὺ μὲ τὴν σύντομη προσφώνησί του προεκάλεσε ρίγη ἐθνικῆς συγκινήσεως, 'Ελευθέριος Πρόκος καὶ Κωνσταντῖνος Κωνσταντινίδης, καθηγηταὶ Πανεπιστημίου, 'Ιωάννης Φραγκιαδάκης, γυμνασιάρχης, κυρία Δηλαβέρη, πρόεδρος Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς, Γλυκοφρύδης, Σύμβουλος τῆς 'Επικρατείας, οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς κ.κ. Δεμερτζῆς, Λουκᾶς κ.ἄ., ὁ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Δημήτριος Γιαννόπουλος καὶ ὁ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' κ. Βασίλειος Γιαννόπουλος μετὰ τῶν συζύγων των, ὁ 'Αστυνόμος Α' καὶ ἡ κυρία Μανωλέα, ὁ 'Αστυνόμος Β' καὶ ἡ κυρία Πατσούρη, ὁ 'Αστυνόμος Β' κ. Δημήτριος Ντζιώρας κ.ἄ.

Κλείνοντες τὶς ἐντυπώσεις μας αὐτὲς συγχαίρουμε ἐγκάρδια ὅλους ἐκείνους ποὺ φρόντισαν γιὰ τὴν παρουσίασι τοῦ πλουσιωτάτου πασχαλινοῦ γεύματος τῆς Σχολῆς καὶ ἐκφράζουμε, ἀκόμη μιὰ φορά, τὶς θερμές μας εὐχαριστίες. Εὐχόμαστε ὅπως τοῦ χρόνου βρεθοῦμε ξανὰ ὅλοι μαζὶ καὶ γιορτάσουμε τὸ Πάσχα μὲ ὑγεία καὶ εὐτυχία. 'Αλλὰ ὡς τότε, **«Χριστὸς 'Ανέστη»** ἀγαπητοί μου ἀναγνῶστες.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

Μὲ τὴ μελέτη πλουτίζουμε τὶς γνώσεις μας καὶ ἔτσι ἐπιτελοῦμε ἀποτελεσματικώτερα τὰ καθήκοντά μας ὡς ἀστυνομικοὶ καὶ ὡς ἄνθρωποι.

"...ΣΥΝΕΒΗ ΣΕ ΜΙΑ ΓΕΙΤΟΝΙΑ...,,

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**

Ἀπρίλιος 1964.

...Ἔχουν περάσει πιὰ τὰ μεσάνυχτα... Κι' εἶναι μιὰ γαληνεμένη βραδυά, μ' ἕνα ὁλόγιομο φεγγάρι ψηλὰ στὸν οὐρανὸ καὶ μὲ χιλιάδες ἀστέρια ὁλόγυρά του νὰ τρεμοσβήνουν λάμποντας. Πόσο καιρὸ εἶχα νὰ βρεθῶ μονάχος μέσα σ' ἐτοῦτο τὸ μικρὸ γραφειάκι μου, ποὺ τόσο ἀγαπῶ!!! Μὲ τυλίγει σιωπὴ καθὼς συλλογίζουμαι καπνίζοντας...

Ἕνα γράμμα μπροστὰ μου ἀνοιχτό... Καλογραμμένο, εὐγενικό, αἰσιόδοξο... Προέρχεται ἀπὸ ἕνα νέο... Καὶ βάλθηκε νὰ ταξιδέψῃ τὴ φαντασία μου, δέκα πέντε χρόνια πίσω.

Αὐτὸ τὸ γράμμα !!! Καὶ πόσα δὲν μοῦ θύμισε!!! Μιὰ ὁλάκερη ἱστορία... Ἤμουνα τότε ἀστυφύλακας καὶ ὑπηρετοῦσα σ' ἕνα ἀπόμερο Ἀθηναϊκὸ Τμῆμα... Κι' ὁ νέος ἐπιστολογράφος μου ἦταν παιδί... ἕντεκα χρόνων περίπου. Μαθητὴς ἦταν... Καὶ ζοῦσε εὐτυχισμένος μὲ τοὺς γονεῖς του ὅταν μιὰ νύχτα... Ἀλλά, ἂς πάρουμε τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά... Μᾶλλον, ἂς ἀνοίξῃ ἡ βελούδινη αὐλαία τῆς φαντασίας, γιὰ νὰ ἰδοῦμε καὶ ν' ἀκούσουμε ἕνα ἀντρόγυνο ποὺ κουβεντιάζει:

***

—Κατάλαβες, Νίτσα μου;

—Ναί, ἀγάπη μου. Κατάλαβα. Μὴν ἀνησυχῆς. Θὰ κάνω ὅ, τι μοῦ εἶπες.

—Ἄκου... Τὸ παιδί... Νὰ μὴ λείψῃ, ποτὲ ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Κι' ὅ, τι συμβῇ, γράψε μου. Μά, ποῦ εἶναι ὁ Κώστας;

—Κώστα... Κώστα....

Κι' ἐνῶ ἀπὸ μακριὰ ἀκούγεται μιὰ φωνούλα: «ἔφτασα μαμά. Ἔρχομαι» ἐκείνη συνεχίζει ἀναστενάζοντας:

—Εἶναι πονεμένο τὸ παιδὶ πολύ. Βλέπεις δὲν σ' ἀποχωρίστηκε ποτέ. Τοῦ φαίνεται ἀλλοιώτικα τώρα. Νὰ γυρνᾶ στὸ σπίτι καὶ νὰ μὴ βλέπῃ τὸν πατέρα του!!! Μά, εἴπαμε. Ἂς τ' ἀφήσουμε αὐτά... Στὸ ὑποσχέθηκα... Δὲν θ' ἀλλάξῃ τίποτα στὴ ζωή μας. Μονάχα θὰ σὲ περιμένω. Αὐτὸ εἶναι ὅλο....

—Ἄκου, ἀγάπη μου. Πρέπει νὰ καταλάβῃς ὅτι....

Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράση του, γιατὶ ἀκούστηκαν βήματα ποὺ πλησίαζαν... Καὶ στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας φάνηκε ἕνας μικρός... Ἦταν τὰ ματάκια του δακρυσμένα, καὶ τὸ βλέμμα του ὅλο παράπονα...

—Εἶσαι ἕτοιμος, πατέρα;

—Ναί, παιδί μου. Ἔλα νὰ σ' ἀγκαλιάσω. Εἶναι ἀνάγκη, τώρα ποὺ θὰ λείπω, νὰ φανῆς ἄνδρας. Νᾶσαι τὸ στήριγμα τῆς μητέρας σου. Πρέπει νὰ μαθαίνω ὅτι εἶσαι ἕνα καλὸ παιδί... κι' ὅ, τι... Ἀλλά, κλαῖς; Κλαῖνε οἱ ἄνδρες;

—Ὄχι, πατέρα... Δὲν κλαίω... Κάτι μπῆκε στὸ μάτι μου... Γιατὶ νὰ κλαίω; Μήπως δὲν θὰ γυρίσῃς;... Νά... κύττα... Σοῦ ἑτοίμασα ἕνα φυλακτό... Νὰ τὸ κρατᾶς ἐπάνω σου ἐκεῖ ποὺ θἄσαι... Καὶ νὰ θυμᾶσαι πάντα ὅτι ὅλα ἐδῶ μέσα σὲ περιμένουν... Θἄμαι ὅπως μὲ θέλεις... Ἄντρας... Στήριγμα τῆς μητέρας μου... Θἄμαι πρῶτος στὸ σχολεῖο... Καὶ θὰ διαβάζω... Μονάχα πού, ἂν ἔχω κανένα δύσκολο πρόβλημα, δὲν θἄσαι ἐσὺ νὰ μοῦ τὸ λύσῃς.. Μὴ μὲ κυττᾶς ἔτσι... Πῶς σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι κλαίω;...

—Ἕνα δύσκολο πρόβλημα εἶπες, παιδί μου;... Μμμ... Κάποτε θὰ χρειασθῇ νὰ μάθῃς πὼς εἶναι γεμάτη ἀπὸ δύσκολα προβλήματα ἡ ζωή... Πρέπει νὰ συνηθί-

σης νὰ τὰ λύνῃς μόνος σου. Κι' αὐτὰ τὰ προβλήματα δὲν λύνονται μὲ τὸ κλάμμα, ἀγόρι μου... Τὸ δάκρυ θαμπώνει τὰ μάτια:... Δὲν βλέπεις...

Ἐκείνη τὸν διέκοψε ἀναστενάζοντας

—Τὰ πῆρες ὅλα, ἀγάπη μου;

—Ναί... Κι' εἶναι ὥρα νὰ πηγαίνω πιά. Σὲ λίγο τὸ πλοῖο θὰ σαλπάρῃ....

...Ἔτσι ἀρχίζει αὐτὴ ἡ ἱστορία... Κι' ἐγώ; Πῶς βρέθηκα ἀνάμεσά τους; Μά, ἁπλούστατα ἔτυχε ἐκεῖνο τὸ βράδυ νὰ εἶμαι ὑπηρεσία στὴν ἴδια γειτονιά... Θυμᾶμαι... Τὰ θυμᾶμαι ὅλα... Τοὺς δρόμους, τὰ σπίτια, τὰ πρόσωπα, ἀκόμα καὶ τὶς σκέψεις μου...

.....

Παράξενος καιρὸς ἀπόψε... Πρὶν λίγη ὥρα ἔβρεχε... Χαλοῦσεν ὁ κόσμος. Καὶ τώρα ὅλα σώπασαν... Μονάχα τὰ βήματά μου ἀκούγονται πάνω στὸ λιθόστρωτο... Πάει μιὰ ὥρα ποὺ παρέλαβα ὑπηρεσία καὶ δὲν ἀσχολήθηκα μὲ τίποτα. Περίεργη ποὺ εἶναι ἡ δουλειά μου!!! Ὅλοι μὲ προσπερνοῦν ἀδιάφοροι... Ὅταν, ὅμως, βρεθοῦν σὲ μιὰν ἀνάγκη, σὲ μένα καταφεύγουν... Νά, αὐτὸς ὁ κύριος, παραδείγματος χάριν. Περπατᾶ βιαστικὸς μὲ δυὸ βαλίτσες στὸ χέρι... Θὰ ταξιδεύσῃ φαίνεται... Θὰ περάσῃ γρήγορα ἀπὸ κοντά μου, κι' ὕστερα θὰ χαθῇ στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου. Μά, ἴσως μὲ χρειασθοῦν τὰ παιδιά του... Καὶ γι' αὐτὸν ἀκόμα ποὺ φεύγει, κάτι ἀντιπροσωπεύω κι' ἐγώ... Νάτον! Μὲ πλησιάζει βιαστικός. Μπά! Στάθηκε...

—Καλὴ 'σπέρα, κύριε πόλισμαν.

—Καλὴ 'σπέρα σας, κύριε.

—Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς ἐνοχλῶ... Ἀλλά, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω κάτι....

—Εὐχαρίστως... Ὅ,τι θέλετε....

—...Νά... Φεύγω ἀπὸ τὸ σπίτι μου... Ταξιδεύω... Δηλαδὴ δὲν εἶμαι ναυτικός... Γιὰ πρώτη φορὰ φεύγω... Κι' ἀφήνω πίσω γυναίκα καὶ παιδί... Καταλαβαίνετε τί πάει νὰ πῇ αὐτὸ τό: «γ ι ὰ π ρ ώ τ η φ ο ρ ά ;»

—Καὶ βέβαια τὸ καταλαβαίνω, κύριε... Πονᾶτε... Τὸ μετανοιώσατε κι' ὅλας πρὶν μπῆτε στὸ καράβι....

—Ἀκριβῶς... Κι' ὅμως... Δὲν γίνεται ἀλλοιῶς... Πρέπει νὰ φύγω.

—Σὲ τί μποροῦσα νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος;

—Νά... ξέρετε... Θέλω... Γελοῖο εἶναι αὐτὸ ποὺ πρόκειται νὰ σᾶς πῶ... Ἴσως νὰ μὲ κοροϊδέψετε...

—Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λέτε;.. Νὰ σᾶς κοροϊδέψω; Γιατί; Πέστε μου τί ἀκριβῶς θέλετε....

—Μά... ἐν πάσῃ περιπτώσει, θὰ σᾶς τὸ πῶ... Θὰ ἤθελα, λοιπόν, νὰ πῆτε ἕνα ψέμμα....

—Ποῦ;

—Στὸ σπίτι μου... Νὰ πᾶτε αὔριο, μεθαύριο... ὅποτε μπορέσετε.

—Τί ψέμμα νὰ πῶ;

—Θὰ ἤθελα νὰ πῆτε πὼς εἴμαστε παληοὶ φίλοι κι' ὅτι συναντηθήκαμε στὸ λιμάνι... Μὲ εἴδατε ποὺ ἔφευγα καί, σὰν φίλος μου, πήγατε νὰ ρωτήσετε ἂν θέλουν τίποτε... Ἰδίως γιὰ τὸ παιδί μου... Θἄναι μόνο του. Θἄναι μιὰ παρηγοριὰ γι' αὐτό; Θὰ πᾶτε;

—Καὶ βέβαια θὰ πάω... Μὴν ἀνησυχῆτε... Ποῦ εἶναι τὸ σπίτι σας;

—Νά, σ' αὐτὸ τὸ χαρτὶ εἶναι γραμμένη ἡ διεύθυνση... Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω... Νὰ ἔχετε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

—Καλό σας ταξίδι, κύριε....

.....

—Χαράματα... Καὶ πάλι μόνος... Δὲν εἶμαι ὑπηρεσία... Πρὶν λίγη ὥρα τελείωσα... Καὶ βρέθηκα στὸ λιμάνι... Δίπλα σ' ἕνα πλοῖο ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ σαλπάρη... Πῶς βρέθηκα ἐδῶ; Ἀλλά, τὸ πρᾶγμα εἶναι ἁπλό... Ἡ παράξενη συνάντηση μ' ἐκεῖνο τὸ βιαστικὸ ταξιδιώτη ὡδήγησε τὰ βήματά μου ἕως ἐδῶ... Ὄχι... Δὲν εἶμαι μόνος... Τριγύρω μου τόσοι ἄνθρωποι... Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά... Κι' ὅλα τὰ μάτια εἶναι στηλωμένα στὸ καράβι... Δακρυσμένα τὰ πιὸ πολλά... Μαντεύω... Στὶς περισσότερες καρδιὲς φωλιάζει μιὰ ἐλπίδα... Ἂν ἦταν δυνατὸν ἐτοῦτο τὸ καράβι νὰ μὴν ἔφευγε ποτέ!!!

Τριγύρω μικροπωληταὶ πηγαινοέρχονται... Κουλούρια, καραμέλλες, παστέλια, τσίχλες... Κι' ὁ γερανὸς τοῦ καραβιοῦ ὁλοένα καὶ γεμίζει τὸ ἀδειανό του στομάχι μὲ κάτι πελώριες μπουκιές... Καὶ ξαφνικὰ ἀντηχεῖ τοῦ πλοίου τὸ σφύριγμα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ποὺ στριμώχνεται στὴν παραλία μαρμαρώνει... Ἄφωνος στέκει καὶ ἀμίλητος.. Μονάχα χέρια καὶ μαντήλια ὑψώνονται στὸν οὐρανό... Ποιὸν τάχα νὰ ἐπευφημοῦν τὰ πλήθη;

...Ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ!!! Μιὰ μαύρη ὥρα ποὺ σοῦ ξεσχίζει τὴν καρδιά... Θαρρεῖς κι' ἡ γῆ σταμάτησε κι' ὅλα βυθίστηκαν σὲ κάποιο χάος... Αὐτοὶ ἐκεῖ ποὺ φεύγουν, παίρνουν μαζί τους χιλιάδες πράγματα... Ἐλπίδες, ἀναμνήσεις, χαρὲς καὶ ὄνειρα... Καὶ τί ἀφήνουν πίσω τους; Ἕνα μαντήλι π' ἀνεμίζει στὸν ἀγέρα... Δυὸ δακρυσμένα μάτια...! Κάποιο παιδὶ ποὺ θρηνεῖ... Καὶ τὸ πλοῖο φεύγει... Γλυστρᾶ ἁπαλὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς θάλασσας κι' ὁλοένα ξεμακραίνει... Τώρα δὲν διακρίνεις τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα φωτάκι τόσο δά, ποὺ κολυμπᾶ στὸ πέλαγος... Κι' αὐτοὶ ποὺ καρτεροῦν στὴν προκυμαία, βάζουν στὴν τσέπη τὰ μαντήλια τους καὶ κάνουν νὰ φύγουν... Τρικλίζουνε τὰ βήματα. Καὶ οἱ καρδιὲς πονᾶνε. Ποῦ νὰ πᾶς; Στὴν ἴδια κάμαρα ποὺ ἤτανε κι' ἐκεῖνος... Ἔρημη φαίνεται καὶ ἄδεια... Ζητᾶς νὰ τὸν ἰδῆς, νὰ τοῦ μιλήσης θέλεις.. Μά, ἐκεῖνος ταξιδεύει... Λυγίζουν τὰ γόνατα κι' ὁ πόνος γίνεται προσευχή. «Γλυκειὰ Παρθένα, φέρτονε γρήγορα κοντά μας... Κι' ἐσὺ ἐπόνεσες κάποτε... Δὲν μὲ καταλαβαίνεις;....»

Κι' ἡ νύχτα φεύγει ὁλόχαρη!... Δίπλα σου γλεντᾶνε ἄλλοι... Κι' ἄλλοι κοιμοῦνται ἥσυχοι... Κι' ἐσὺ μονάχος κλαῖς... Σκληρὸς πονᾶι ὁ ἀποχωρισμός!!!

***

Δειλινό... Σκοτεινιάζει στὴ γειτονιά μου... Οἱ τελευταῖες ἡλιαχτίδες ἀνηφορίζουν κατὰ τὸ ἀντικρυνὸ βουνό... Μιὰ βροχὴ ἀπὸ σκιὲς πέφτει ἀνάλαφρα πάνω στὴ γῆ... Τὰ πρῶτα φῶτα ἀνάβουν... Κι' οἱ ἄνθρωποι γυρίζουν ἀπ' τὶς δουλειές τους φορτωμένοι... Εἶναι ὄμορφη αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ γειτονιά μου... Καὶ τὰ παιδιὰ ξεφωνίζουν στοὺς δρόμους παίζοντας... Περπατῶ μὲ γρήγορο βῆμα... Βιάζομαι νὰ βρεθῶ στὸ σπίτι τοῦ χτεσινοῦ ταξιδιώτη... Στὴ σκέψη μου ἀδιάκοπα στριφογυρίζει ἡ εἰκόνα τοῦ καραβιοῦ ποὺ σάλπαρε χτὲς βράδυ... Μία ἀνεξήγητη μελαγχολία πλακώνει τὴν καρδιά μου... Ρωτῶ καὶ μαθαίνω ποῦ βρίσκεται τὸ σπίτι... Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο βρίσκουμαι στὴ μικρὴ τετράγωνη τραπεζαρία του... Φτωχικὰ εἶναι τὰ ἔπιπλα... Ὅμως, ὅλα ἐδῶ γύρω ἔχουν μιὰ παράξενη ἀρχοντιά... Ἐξηγῶ στὴ γυναίκα τοῦ «φίλου μου» γιὰ ποιὸ λόγο ἦρθα. Εἶναι τὸ ὕφος της λυπημένο... Κι' ἀναστενάζει καθὼς μοῦ ἀπαντᾶ:

—Σᾶς εὐχαριστῶ... Μοῦ δώσατε τόση χαρά... Μαρτυρικὴ ἦταν ἡ χτεσινὴ νύχτα... Καὶ τὸ σφύριγμα τοῦ πλοίου, ποὺ ἀκούστηκε ἕως ἐδῶ, λὲς κι' ἤθελε νὰ δολοφονήση κάθε χαρά μου... Τοῦ ὑποσχέθηκα νὰ μὴ στεναχωριέμαι... Κρατήθηκα ὅσο μπόρεσα μέχρι τὴν ὥρα ποὺ ἔκλεισε ἐκεῖνος τὴν πόρτα κι' ἔφυγε... Μά, ὕστερα... Ὅλος μου ὁ πόνος βρῆκε διέξοδο. Πέρασα ὅλη τὴ νύχτα κυττάζοντας τὶς φωτογραφίες του. Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ποὺ σᾶς ζαλίζω μὲ τὶς ἀνησίες μου, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἦταν ὅ, τι πιὸ πολύτιμο εἶχα στὴ ζωή. Καί, φεύγοντας, τὰ πῆρε ὅλα μαζί του... Νὰ σᾶς ἑτοιμάσω ἕνα καφέ;

—Ὄχι, κυρία. Εὐχαριστῶ. Πρέπει νὰ φύγω. Καλή σας νύχτα. Καί, ὅπως εἴπαμε, ἂν χρειαστῆτε κάτι τηλεφωνῆστε μου...

—Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε.

Σηκώθηκα... Ἔκανα νὰ φύγω. Μά, ἐκείνη τὴν ὥρα, ἡ πόρτα ἄνοιξε, κι' ἕνα δωδεκάχρονο ἀγοράκι, μὲ τὴ σάκκα στὸ χέρι, μπῆκε στὸ δωμάτιο... Μέσα στὰ παραπονεμένα ματάκια του, διάβασα ὅλο του τὸ σπαραγμό. Τὸ κύτταξα μὲ στοργή... Ἔτεινα τὸ χέρι, καὶ τὸ ρώτησα:

—Ἐσὺ θᾶσαι ὁ Κωστάκης;

—Μάλιστα, κύριε.

—Τί κάνεις, παιδί μου;

—Εὐχαριστῶ. Καλά.

—Κώστα. Ξέρεις π ο ι ὸ ς μ' ἔστειλε ;

—Ποιὸς σᾶς ἔστειλε;

—Ὁ πατέρας σου, παιδί μου. Αὐτὸς μοῦπε νἄρθω νὰ σὲ δῶ.

—Ὁ... ὁ... ὁ... πατ... ὁ πατέρας μου, εἴπατε;

—Ναί, παιδί μου. Ἐκεῖνος μ' ἔστειλε... Εἴμαστε φίλοι. Τὸν εἶδα χτὲς στὸ λιμάνι καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ σὲ ρωτήσω ἂν θέλης τίποτε... Ὅ, τι θέλεις, μὴ ντραπῆς... Ἔλα νὰ μὲ βρῆς στὸ Τμῆμα.

—Τὸν εἴδατε, εἴπατε;

—Ναί. Τὸν εἶδα στὸ λιμάνι.

—Σᾶς εἶπε τίποτε; Ἔκλαιγε;

—Νὰ κλάψη; Γιατί;... Ἴσα-ἴσα ποὺ ἔφυγεν ἥσυχος γιατὶ ἄφησε ἐσένα πίσω του. «Εἶναι ἄνδρας ὁ Κώστας μου», μοῦ εἶπε, «θὰ τὰ καταφέρη»... Ἀλήθεια, στὸ σχολεῖο πῶς πᾶς ;

—Σήμερα δὲν πῆγα καὶ τόσο καλά. Δὲν εἶχα, βλέπετε, διαβάσει χτές... Νὰ μὴ τοῦ τὸ πῆτε ὅμως... Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ τοῦ τὸ πῆτε... Θὰ δῆτε... Πάλι δέκα θὰ παίρνω... Θὰ τὰ καταφέρω... Καλὰ σᾶς εἶπε... Εἶμαι ἄνδρας πιά... Ἔτσι δὲν εἶναι, κύριε ἀστυφύλακα;

—Ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα, ἔγινα φίλος μὲ τὸν Κωστάκη... Ἐρχότανε στὸ Τμῆμα καὶ μ' ἔβλεπε. Ποτὲ δὲν μοῦ ζήτησε τίποτε... Μονάχα γιὰ τὸν πατέρα του μοῦ κουβέντιαζε... Ἤμουν γι' αὐτὸν μιὰ παρηγοριά... Φτωχό, ἀθῶο πλασματάκι!!! Πόσες φορὲς ρωτήθηκα: «Γιατί;» Γιατὶ νὰ πρέπει νὰ χωρίζουν ὅσοι ἀγαποῦν πραγματικά; Τί ἔφταιξε τὸ δύστυχο; Τί εἶναι τάχα ἡ ζωή; Μπερδεύεται στὸ διάβα της τὸ δάκρυ καὶ τὸ γέλιο...

Καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε ἥσυχα-ἥσυχα, ἀργὰ... μονότονα... δίχως καμμιὰ ἄλλη ἀλλαγὴ στὴ γειτονιά μου... ὥσπου ξέσπασε ξαφνικὰ ἡ μπόρα...

Μεσημέρι ἦταν, θυμᾶμαι... Ἕνα μελαγχολικό, συννεφιασμένο μεσημέρι, σὰν τόσα ἄλλα... Καὶ πήγαινα στὸ σπίτι μου γιὰ φαγητό... Ἤρεμος τῆς πόλεως ὁ ρυθμός. Νωχελικός... Τότες, ἀναπάντεχα, ἔφτασε τὸ κακὸ μαντᾶτο... Τ' ἀνήγγειλαν τὰ παραρτήματα τῶν ἐφημερίδων μὲ μαύρους, πελώριους τίτλους... Ναυάγιο!!! Ἕνα πλοῖο μας εἶχε βυθισθῆ κάπου στὸν ὠκεανό... Κι' οἱ ἀγνοούμενοι πολλοί... Ἕνας ἀναστεναγμὸς ἐβγῆκεν ἀπ' τὰ στήθη μου... Κι' ἄλλοι νεκροί; Γιατί; Σὲ ποιὰ μάχη; Γιὰ ποιὸν ἔπεσαν; Γιὰ ποιὸ μεγάλο ἰδανικὸ ἐθυσιάστηκαν; Ἀγόρασα μιὰ ἐφημερίδα καὶ βάλθηκα νὰ ἰδῶ τὰ νέα... Μά, ξαφνικά, ἐπάγωσα ὁλόκληρος. Κάτι εἶχε χωθῆ βαθειὰ μέσα στὴν καρδιά μου καὶ τὴ μάτωσε... Ἀνάμεσα στὰ θύματα κι' ἐ κ ε ῖ ν ο ς !!!...

Ἱστορίες τῆς ζωῆς!... Πόσες ἱστορίες!!!. Πόσες ἀναποδιές!!! Ἕνα αὐτοκίνητο στολισμένο πέρασε ἀπὸ μπροστά μου...Ἕνα καινούργιο ζευγάρι... Γ ά μ ο ς!... Εὐτυχισμένα τὰ πρόσωπα τῶν νεονύμφων... Γ ά μ ο ς... Ν α υ ά γ ι ο... Χαρές... Καὶ μοιρολόγια... Τί νὰ πῆς; Εὐχὲς γιὰ κείνους ποὺ γελοῦν; ἢ ῥήματα πο-

νετικὰ γιὰ ὀρφανὰ καὶ χῆρες;... Βυθίστηκα στὸ χάος τῆς ζωῆς... Ψάχνοντας νάβρω τὸ κεντρικό της νόημα, ταράχτηκα... Ἀμέσως ἡ σκέψη μου πέταξε στὸ μικρὸ Κωστάκη... Ἕνα πλασματάκι τόσο δά, φτωχό, δυστυχισμένο, ἀνήμπορο νὰ μετρηθῆ μὲ τῆς ζωῆς τὶς μπόρες... Ἕνα ὀ ρ φ α ν ό !!! Ἕνα ἀκόμα, ἀνάμεσα σὲ τόσα ἄλλα!!! Καὶ ποιὸς θὰ τὸ φροντίζη; Ποιὸς νὰ ζεστάνη τὴν καρδούλα του; Γύρισα πίσω. Καὶ τράβηξα κατὰ τὸ σπίτι του, γιὰ νὰ σταθῶ σιμά του ἐτούτη τὴν τραγικὴ στιγμή. Τὸ βρῆκα σκυμμένο στὰ βιβλία του νὰ διαβάζη. Δὲν ἤξερε τίποτε. Καὶ μοῦπε πρόσχαρα, δείχνοντάς μου ἕνα κάθισμα:

—Καθῖστε, κύριε Ἀστυφύλακα.

—Ναί, παιδί μου. Νὰ καθίσω.

Μιὰ ψιλὴ βροχούλα ἄρχισε νὰ πέφτη... Δὲν ἦταν μπόρα... Σὰν δάκρυα ἔμοιαζαν τῆς βροχῆς οἱ στάλλες... Σιωπὴ ἀκολούθησε... Μονάχα ἡ βροχὴ ἐτάραζε τὴ γαλήνη ποὺ ἦταν χυμένη ὁλόγυρα. Ἔπρεπε νὰ πῶ κάτι...

—Διαβάζεις, Κωστάκη μου;

—Ναί! Κάνω ὅ, τι μπορῶ γιὰ νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεση ποὺ τοῦ ἔδωσα. Πρέπει νὰ γίνω πρῶτος μαθητής... Νὰ τοῦ δώσω λίγη χαρὰ σὰν γυρίση.

—Τί μάθημα διαβάζεις, παιδί μου;

—Μᾶς ἔβαλε ὁ κύριος μιὰ δύσκολη ἐργασία... Ν' ἀναλύσουμε ἕνα ποίημα... Καὶ κουράζομαι... Δὲν μπορῶ νὰ συγκεντρωθῶ. Δὲν ξέρω τί ἔχω σήμερα.

—Γιὰ νὰ ἰδοῦμε μήπως μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω κι' ἐγώ; Ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ ποίημα, Κωστάκη μου;

—Εἶναι λίγο παράξενο... Λέγεται: «τῆς ὀρφάνιας ὁ καημός».

...Τὴν ἴδια ὥρα ἕνας κεραυνὸς αὐλάκωσε τὸν οὐρανό... Μιὰ βροντὴ ἀκούστηκε... Καὶ ἡ καταιγίδα ξέσπασε... Μιὰ καταιγίδα ἀπρόσμενη, περίεργη, ἄγρια...

Τινάχτηκα ἀπ' τὴ θέση μου:

—Πῶς τὸ εἶπες, παιδί μου, αὐτὸ τὸ ποίημα;

—«Τῆς ὀρφάνιας ὁ καϋμός». Μὰ τί πάθατε, κύριε Ἀστυφύλακα; Τρέμετε; Κρυώνετε μήπως; Νὰ φέρω τὴ γκαζιέρα μέσα;

—Ὄχι, παιδί μου... Δὲν εἶναι τίποτα... Ἤμουνα λίγο ἄρρωστος... Δὲν ἔπρεπε νὰ βγῶ ἔξω μ' αὐτὸ τὸν καιρό....

—Ἔ, τότε... Πηγαίνετε νὰ ξαπλώσετε....

—Νὰ φύγω εἶπες; Νὰ φύγω χωρίς... χωρὶς νά... χωρὶς νὰ σοῦ πῶ τίποτε;.

—Τί νὰ μοῦ πῆτε, κύριε Ἀστυφύλακα;

—Νά... Γιὰ τὸ ποίημά σου, παιδί μου... Γιὰ τῆς «ὀρφάνιας τὸν καημό».

***

Πέρασαν δέκα μέρες ἀπὸ τότε... Δέκα ἀτέλειωτες μέρες μαρτυρίου... Μάννα καὶ γυιὸς ἔζησαν σ' αὐτὲς τὶς μέρες μιὰ ὁλάκαιρη ζωή... Ὁ μικρὸς Κωστάκης σταμάτησε νὰ πηγαίνη σχολεῖο του... Τὸ σπίτι κλείστηκε... Κι' ἀπόμειναν, μονάχα κι' ἔρημα, τὰ δυὸ ἄτυχα πλάσματα νὰ θυμοῦνται τὸν προστάτη τους, τὴ μορφή του ποὺ πλανιώτανε μέσα στὶς κάμαρες, παραπονεμένη, ἱκετευτική... Ἐρχόταν στὸν ὕπνο τους νὰ τοὺς θυμίση τὶς μέρες ποὺ πέρασαν μαζί. Πόσο τραγικὴ εἰκόνα!!! Ὅμως, τί ἦταν αὐτὰ τὰ δυὸ πλάσματα μέσα στὴν πολυάνθρωπη πόλη; Ποιὸς τὰ πρόσεχε; Ποιὸς ἔνοιωθε τὸν καημό τους; Σὰν βρίσκεται ὁ ἄνδρας στὸ σπίτι ὅλα χαμογελοῦν τριγύρω... Ὑπάρχουν τόσοι φίλοι... Ὑπάρχει μιὰ δύναμη... Μιὰ σιγουριὰ ὑπάρχει... Ἀλλά, σὰν λείψη ἐκεῖνος, ὅλα νεκρώνονται... Καὶ οἱ φίλοι χάνονται κι' αὐτοί... Ποῦ νὰ πηγαίνουν σ' ἕνα μαυροντυμένο σπίτι καὶ νὰ χαλοῦν τὸ κέφι τους!!! Κι' ὁ Θεός; Αὐτὸς ποὺ ντύνει τὰ κρίνα τῶν ἀγρῶν καὶ δίνει τροφὴ στὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ; Ἐξέχασε τὸ πλάσμα τῶν χεριῶν του;... Ὄχι! Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια. Τὸ μικρὸ καντηλάκι πάνω στὸ εἰκονοστάσι δὲν εἶναι μονάχα ἕνα φῶς. Εἶναι μιὰ δυνατὴ ἐλπίδα. Σ' Αὐτὸν κατέφυγαν μάννα καὶ γυιός... Πάνω Του ἀπόθεσαν τὸ σπαραγμό τους.

Κι' οἱ μέρες συνέχισαν νὰ διαβαίνουν ἀργά, μονότονα, καταθλιπτικά... Ὅσπου ἔφτασε κάποτε ἐκείνη ἡ μέρα... Μιὰ μέρα ὄμορφη, πλημμυρισμένη φῶς. Κι' ἀπὸ νωρὶς τῶν ναῶν τὰ σήμαντρα ἀντήχησαν χαρμόσυνα... 23 Ἀπριλίου...Τοῦ Ἅη-Γιώργη... Πρόσωπα χαμογελαστά... Εὐχές... Γλυκίσματα... Δῶρα... Ὁμορφοστολισμένα τὰ σπίτια ἐκείνων ποὺ γιορτάζουν... Καὶ κόσμος μπαινοβγαίνει...

Τοῦ Ἅη-Γιώργη... Μονάχα ἕνα σπίτι μένει κλειστὸ στὴ γειτονιά μου... Κι' ὁ πόνος του γίνεται διπλός... Σήμερα γιορτάζει Ἐκεῖνος καὶ τὸν ζητάει τὸ παιδί του. Καὶ τὸν θυμᾶται ἡ γυναίκα του... Καὶ κλαῖνε... Ἄλλες χρονιὲς αὐτὴ τὴ μέρα πόση χαρά!!! Καὶ πόσος κόσμος!!! Κανεὶς δὲν στέκει νὰ κτυπήση τὴν πόρτα γιὰ νὰ εὐχηθῆ... Μάννα καὶ γυιὸς μονάχοι!!! Ἂν ἦταν δυνατὸν νἀρχόταν!!! Κτυπῶ τὴν πόρτα μὲ διάκριση... Μ' ἀνοίγουν... Τί νὰ πῶ;... Κάθουμαι δίχως νὰ λέω τίποτε... Πάνω στὸ τραπέζι φωτογραφίες... Εἶναι Ἐκεῖνος. Ἄλλοτε μονάχος... ἄλλοτε μὲ τὴ γυναίκα του... ἄλλοτε μ' ἕνα μωρὸ στὸ χέρι...

...Δὲν ξέρω πόσην ὥρα ἐμείναμε ἔτσι σιωπηλοί, ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον... Εἶχε νυχτώσει—θυμᾶμαι—γιὰ καλά, ὅταν ἀκούστηκε ἕνα δειλὸ περπάτημα στὸ δρόμο. Κάποιος σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα καὶ κτύπησε... Ἦταν ἕνας συνάδελφός μου ποὺ μὲ πῆρε ἰδιαιτέρως καὶ μοῦ ἀνήγγειλε τ' ἀνέλπιστο γεγονός...

Σὰν γύρισα στὴν κάμαρα, πλησίασα τὸν Κωστάκη... Τοῦ χάϊδεψα τὰ μαλλιά... Καὶ τοῦ εἶπα μὲ στοργή:

—Ἄνοιξε τὸ παράθυρο, παιδί μου. Ἀκόμα δὲν ξέρουμε τίποτα. Μπορεῖ ὁ πατέρας σου νἄναι καλά... Μπορεῖ καὶ νὰ γυρίση... Ποῦ τὸ ξέρεις; Δὲν εἶναι ἀνάμεσα στὰ θύματα... Σὰν ἀγνοούμενο τὸν φέρνουν οἱ ἐφημερίδες.

Μά, ἡ μητέρα διαμαρτυρήθηκε...

—Ὦ! Σᾶς παρακαλῶ... Σᾶς παρακαλῶ πολύ, κύριε Ἀστυφύλακα, μὴ λέτε τίποτα... Δὲν εἶναι ἀνάγκη... Εἶναι κακὸ νὰ κάνουμε τὸ παιδὶ νὰ ἐλπίζη....

—Καὶ βέβαια π ρ έ π ε ι ν ὰ ἐ λ π ί ζ η... Ἐχτὲς ἔφτασε μιὰ εἴδηση πὼς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγνοούμενος βρέθηκε σ' ἕνα ἐρημονήσι... Ἐγὼ τ' ἀνήγγειλα τὸ νέο στὸ σπίτι του... Ὁλοένα καὶ φτάνουν καινούργιες εἰδήσεις... Σήμερα τὸ πρωὶ βρέθηκαν ἄλλοι τρεῖς... Τοὺς εἶχε μαζέψει ἕνα ξένο πολεμικὸ καὶ τοὺς εἶχε μεταφέρει σ' ἕνα νοσοκομεῖο... Πῶς μπορεῖτε νὰ τ' ἀποκλείσετε ὅτι ὁ ἄνδρας σας ζῆ;.

—Κακὰ εἶναι τὰ ψέμματα, κύριε πόλισμαν... Δὲν εἶναι δυνατὸν πιὰ νὰ ἐλπίζω... Ἂν ζοῦσε κάτι θὰ μαθαίναμε καὶ γι' αὐτόν... Μά, πῶς σᾶς ἦρθε ἔτσι ξαφνικὰ αὐτὴ ἡ ἰδέα;...

—Νά... Ὁ συνάδελφός μου ποὺ ἦρθε, κάτι μοῦ εἶπε, βρῆκαν κι' ἄλλους... Μπορεῖ νὰ εἶναι ἀνάμεσα σ' αὐτούς.

Ὁ μικρὸς τινάχτηκε ἀπὸ τὴ θέση του κι' ἔτρεξε κοντά μου.

—Νὰ εἶναι ἀνάμεσα σ' αὐτούς; Μπορεῖ; Ἀλήθεια λέτε, κύριε Ἀστυφύλακα;

—Ἀλήθεια λέω, παιδί μου... Θὰ ξαναγυρίση ὁ πατέρας σου... Θὰ ξαναγυρίση πολὺ γρήγορα... Ἴσως κι' αὐτὴν τὴν βδομάδα... Ἡ μάννα ἀνοίγει διάπλατα τὰ μάτια... Ὕστερα, κατεβάζει τὸ κεφάλι καὶ ψιθυρίζει, κλαίγοντας:

—Μὴ λέτε τέτοια πράγματα... Σᾶς παρακαλῶ.

—Κυρία μου. Δὲν λέω ψέμματα. Ὁ ἄ ν τ ρ α ς σ α ς ζ ῆ !

—Πῶς εἴπατε;

—Ζῆ... Ναί! Ζῆ! Μοῦ τὸ εἶπε ὁ συνάδελφός μου πρὶν λίγο.

—Τί ἀκριβῶς σᾶς εἶπε;

—Μοῦ εἶπεν ὅτι ὁ ἄντρας σας βρέθηκε. Σὲ δυὸ μέρες θἄναι ἐδῶ.

* * *

...Καὶ γύρισε ἐκεῖνος... Ναί! Γύρισε... Πλημμύρισε τὸ σπιτικό του φῶς, χαρά... Πλημμύρισε εὐτυχία...

Τὸ δάκρυ ἔφυγε... Γελοῦν τὰ μάτια τώρα... Ὄμορφη ποὖναι ἡ ζωή!!!

Σ. ΠΗΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Λεάγρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀμφικράτους 7, κοντὰ στὴ πλατεῖα «Ἀμβροσίου Πλυτᾶ» τῆς Γούβας.

Ὁ Λέαγρος, στρατηγὸς τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, καταγόμενος ἀπὸ ἐπιφανῆ οἰκογένεια τοῦ Δήμου Κεραμέων, τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, ἦταν φίλος τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ ἐθαυμάζετο ὑπὸ τῶν ἀγγειογράφων γιὰ τὸ κάλλος του. Τὸ 465 π.Χ. ἐστάλη κατὰ τῶν ἐπαναστατησάντων Θασίων ἐπὶ κεφαλῆς ἰσχυροῦ στρατοῦ. Θέλοντας νὰ ἱδρύσῃ ἀποικίαν, εἰς Θράκην, ἠττήθη καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Ἠδωνῶν μαζὶ μὲ τὸν συμπολεμιστή του στρατηγὸ Σωφάνη, κοντὰ στὰ χρυσωρυχεῖα τοῦ Δάτου (464 π.Χ.).

Λεάνδρου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Δράμας 13 (κοντὰ στὸν κινηματογράφο «Ἁρμονία») καὶ τελειώνει στὴν κοίτη τοῦ Κηφισοῦ.

Ὁ Λέανδρος, ὡραῖος νέος τῆς Ἀβύδου, κατὰ τὴν μυθολογία, συνεδέθη ἐρωτικὰ μὲ τὴν Ἥρώ, ἱέρειαν τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης ποὺ εὑρίσκετο στὴν Σηστό, τὴν ὁποία καὶ συνήντα κάθε νύκτα, διασχίζων κολυμβώντας τὸν Ἑλλήσποντο. Μιὰ τέτοια νύκτα ὁ Λέανδρος ἐπνίγη, λόγω τῆς μεγάλης θαλασσοταραχῆς. Τὸ πτῶμα του ἐξεβράσθη μπροστὰ στὸ πύργο τῆς Ἥροῦς, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν λύπη της ἐρρίφθη στὴ θάλασσα καὶ ἐπνίγη.

Λεβαδείας.

Πάροδος τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Φειδιππίδου, παραπλεύρως τοῦ νοσοκομείου Παίδων «Ἀγλαΐας Κυριακοῦ».

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ πόλι τῆς Βοιωτίας, ποὺ εὑρίσκεται ἐπὶ τῶν Β. ὑπωρειῶν τοῦ Ἑλικῶνος καὶ ἀπέχει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα 116 χιλ. Ἔχει περὶ τὶς 14 χιλιάδες κατοίκους.

Λέγεται ὅτι ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου ἥρωος Λεβάδου, ὁ ὁποῖος μετώκισε σ' αὐτὴν τοὺς κατοίκους τῆς Μιδείας. Ἀπὸ τὸν Ηον π.Χ. αἰῶνα, μετέχουσα τῆς Βοιωτικῆς ὁμοσπονδίας, διωκεῖτο ὀλιγαρχικῶς καὶ ἐφημίζετο γιὰ τὸ μαντεῖο τοῦ

Τροφωνίου, ποὺ εὑρίσκετο κοντά. Τὸ 395 καὶ τὸ 86 π.Χ. ἐλεηλατήθη ὑπὸ τῶν Λυσάνδρου καὶ Ἀρχελάου (στρητηγοῦ τοῦ Μιθριδάτου) Ἀπὸ τὸ 1205—1311 ἀνῆκε στὸ δουκᾶτο τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀργότερα περιῆλθε στοὺς Καταλανούς (1311—77), στοὺς Ἀτζαγιώλας τῆς Φλωρεντίας (μέχρι τοῦ 1460) καὶ τέλος στοὺς Τούρκους. Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821 ἐκηρύχθη σ' αὐτὴν ἀμέσως (25—26 Μαρτίου), μὲ τὴν θανάτωσι παρὰ τὸ στενὸν τοῦ Σεμενοῦ μερικῶν Τούρκων ὑπὸ τοῦ Βασιλείου Μπούσγου, συντρόφου τοῦ Ἀθανασίου Διάκου. Ἡ Λεβάδεια ἀπηλευθερώθη, μαζὶ μὲ ὁλόκληρη τὴν Βοιωτία, μετὰ τὴν μάχη τῆς Πέτρας (1829).

Λεβέντη Γεωργίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀναγνωστοπούλου 2, στὴ πλατεία «Φιλικῆς Ἑταιρίας» (Κολωνακίου).

Ὁ Γεώργιος Λεβέντης, ὁ Φιλικός, γεννήθηκε τὸ 1790 στὸ Καρακοβούνι τῆς Κυνουρίας. Εὑρισκόμενος στὴν Μολδοβλαχία, ἐμυήθη στὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας ἀπὸ τὸν Νικόλαο Γαλάτη καὶ κατέβαλε σημαντικὰ ποσὰ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ Ἀγῶνος. Διετέλεσε διπλωματικὸς ὑπάλληλος τῆς Ρωσίας στὸ Ἰάσιο καὶ Βουκουρέστιο καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος, διωρίσθη ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως πρόξενος στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ ἀργότερα στὸ Βουκουρέστιο, θέσεις ποὺ τελικὰ δὲν κατέλαβε, λόγω διαφωνιῶν του πρὸς τὸν Ὄθωνα καὶ ἀντιζηλιῶν τῶν ἐχθρῶν του. Ἀπέθανε ἀπὸ κεραυνοβόλο ἀποπληξία τὸν Νοέμβριο τοῦ 1847, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε περιπέσει σὲ οἰκονομικὸ ἀδιέξοδο.

Λεβίδη.

Πάροδος τῆς ἀρχῆς τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Δημητρίου—Ὅπλων, στὰ «Θυμαράκια» (Τρεῖς Γέφυρες).

Ἔλαβε τὴν ὀνομασία αὐτὴν πρὸς τιμὴν τῆς συνωνύμου ἐπιφανοῦς οἰκογενείας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς ὁποίας πολλὰ μέλη διεκρίθησαν στὸν Ἀγῶνα καὶ στὴν Πολιτεία γενικῶς.

Λεβιδίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λένορμαν 141, κοντὰ καὶ ἀπέναντι στὸν κινηματογράφο «Ἁρμονία».

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ κωμόπολι τῆς ἐπαρχίας Μαντινείας, τοῦ νομοῦ Ἀρκαδίας ποὺ ἔχει περὶ τὶς 2 χιλιάδες κατοίκους. Στὸ Λεβίδι τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1821 οἱ Ἕλληνες ἐνίκησαν τοὺς Τούρκους.

Λεγκρὰν Αἰμιλίου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Γαλατσίου 64, δύο στάσεις πρὸ τοῦ τέρματος τῆς λεωφορειακῆς γραμμῆς «Γαλάτσι».

Ὁ Αἰμίλιος Λεγκρὰν (1842—1903), διαπρεπὴς Γάλλος νεοελληνιστής, εἶναι συγγραφεὺς πολλῶν βιβλίων ἀναφερομένων στὴν νεοελληνικὴ λογοτεχνία, σπουδαιότερα τῶν ὁποίων εἶναι ἡ πολύτομη «Ἑλληνικὴ βιβλιογραφία», ποὺ δὲν εἶναι ἁπλῆ βιβλιογραφία, ἀλλὰ γραμματολογία ἐκπληκτικῆς ἐνημερότητος γιὰ τοὺς συγγραφεῖς τῶν χρόνων τῆς ἑλληνικῆς δουλείας.

(Συνεχίζεται)

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΤΑΜΕΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΗΝΟΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1964

Α) Κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1—30 εἰς Ἀθήνας-Πειραιᾶ-Πάτρας καὶ Κέρκυραν:

1. Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἴκοι...	2.240		Μέλη
2. » εἰς ἰατρεῖα » » »	2.584		»
3. Παρεπέμφθησαν διὰ παρακλινικὰς ἐξετάσεις ἢ θεραπείας εἰς ἰδιώτας ἰατροὺς ἢ ἰδιωτικὰ ἐργαστήρια	986		»
4. Ὑπεβλήθησαν εἰς ὀδοντιατρικὰς θεραπείας ἐν Πάτραις καὶ Κερκύρᾳ	24		»
5. Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	264		»
6. Ἐγεννήθησαν εἰς μαιευτήρια	38	νέα	»
7. Παθολογικαὶ καὶ παρακλινικαὶ ἐξετάσεις πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὰ ἰατρεῖα καὶ ἐργαστήρια τοῦ Νοσοκομείου Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν-Πειραιῶς	5.386		»
8. Ἐχορηγήθησαν ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας δραχμῶν 12.095 εἰς	61		»
Ἤτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ	11.583		»

9. Ἐξετελέσθησαν εἰς φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 7.617 συνταγαί.

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ Μὴν Μάρτιος 1964 ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἔσοδα τακτικὰ	Δραχ.	594.796,95
» ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	593.714,90
Σύνολον Ἐσόδων	»	1.188.511,85
Ἔξοδα	»	563.739,45

Β) Τόσον παρὰ τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας Ὑγειονομικῆς Περιθάλψεως τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας, ὅσον καὶ παρὰ τῆς ἡμετέρας τοιαύτης, διεπιστώθη ὅτι, κατὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἰατρικῶν ἐπισκέψεων, παρακλινικῶν ἐξετάσεων κ.λ.π. εἰς τὰ βιβλιάρια νοσηλείας καὶ τὴν σύνταξιν καὶ ἐκτέλεσιν τῶν συνταγῶν, τῶν συνταγομένων ἐπὶ τῶν εἰδικῶν συνταγολογίων τῶν εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου περιθαλπομένων δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ μελῶν τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν, συνταξιούχων κ.λ.π. ὑπὸ τῶν συμβεβλημένων μετὰ τοῦ Δημοσίου ἰατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 665/1962 Β. Διατάγματος, λαμβάνουσι χώραν, εἰς πλεῖστας περιπτώσεις, παραλείψεις, ὑπερβάσεις, προσθῆκαι, διαγραφαὶ καὶ διορθώσεις, αἵτινες ἀφ' ἑνὸς μὲν εἶναι ἀντίθετοι πρὸς τὰ καθιερωμένα καὶ δύνανται νὰ θέσωσιν ὑπὸ ἀμφισβήτησιν τὸ κῦρος τῶν ἐν τοῖς βιβλιαρίοις νοσηλείας ἐγγραφῶν καὶ τῶν συνταγῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ καθιστῶσι δυσχερῆ τὸν ἔλεγχον τούτων ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ἐλεγκτῶν ἰατρῶν, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ταλαιπωρίαν τῶν τε περι-

θαλπομένων καὶ τῶν ἐνεργούντων τὴν θεώρησιν καὶ τὸν ἔλεγχον, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει τοῦ ἐξαιρετικοῦ φόρτου ἐργασίας τῶν τελευταίων.

Ὅθεν, ἐπιθυμοῦντες ὅπως τεθῇ τέρμα εἰς τὴν ἀπαράδεκτον ταύτην κατάστασιν καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν περιθαλπομένων καὶ τοῦ Δημοσίου καὶ Κλάδου Ὑγείας, παρακαλοῦμεν, ὅπως ἐφεξῆς πάντες οἱ μέτοχοι τοῦ Κλάδου Ὑγείας ἀκολουθῶσιν ἀπαρεγκλίτως τὰς κατωτέρω παρεχομένας ὁδηγίας κατὰ τε τὴν ἐγγραφὴν εἰς τὰ βιβλιάρια νοσηλείας καὶ τὴν σύνταξιν καὶ ἐκτέλεσιν τῶν συνταγῶν.

1) Συνταγολόγιον: Κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν συνταγῶν θὰ χρησιμοποιῆται ἀποτυπωτικὸς χάρτης (καρμπὸν) καινουργής, εἰς τρόπον ὥστε τὰ ἀποτυπούμενα καὶ ἐπὶ τοῦ στελέχους τοῦ συνταγολογίου στοιχεῖα νὰ εἶναι εὐανάγνωστα.

Ἐπὶ τῆς συνταγῆς νὰ ἀναγράφωνται ἅπαντα τὰ στοιχεῖα συμφώνως πρὸς τὰς ἐν αὐτῇ ἐνδείξεις, ἤτοι: ὁ ἀριθμὸς μητρώου τοῦ ἠσφαλισμένου, τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ θεράποντος ἰατροῦ, ἡ εἰδικότης αὐτοῦ, τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ ἀσθενοῦς, ἡ διεύθυνσις τῆς κατοικίας του (ὁδός, ἀριθμός), ἡ νόσος ἐξ ἧς πάσχει ὁ ἀσθενὴς καὶ ἐν συνεχείᾳ τὰ πρὸς χορήγησιν φάρμακα μὲ τὴν ἀκριβῆ ὀνομασίαν καὶ τὴν ποσότητα τούτων ἀναγραφομένην ἀπαραιτήτως ὁλογράφως καὶ ἀριθμητικῶς (π.χ. Sirop Ephetonine F.L. No Δύο (2). Ἀκολούθως θὰ τίθηται ἡ ἡμερομηνία, ἡ ὑπογραφὴ τοῦ ἰατροῦ καὶ ἀπαραιτήτως ἡ σφραγίς του, ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ συνταγὴ δὲν θὰ θεωρῆται ὑπὸ τῶν ἐλεγκτῶν ἰατρῶν τῆς Ὑπηρεσίας.

Ἐπὶ τοῦ χώρου, ἐφ' οὗ ἀναγράφεται ἡ ἔνδειξις «ΤΙΜΗ» οὐδὲν θὰ ἀναγράφῃ ὁ ἰατρός, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καθίσταται δυνατὴ ἡ κοστολόγησις τῶν φαρμάκων ὑπὸ τοῦ φαρμακοποιοῦ. Νὰ ἀποφεύγηται κατὰ τὸ δυνατὸν ἡ ἀναγραφὴ μεγάλων ποσοτήτων φαρμάκων, νὰ ἀναγράφωνται δὲ τὰ ἀναγκαιοῦντα διὰ χρονικὸν διάστημα ὅσον οἷόν τε βραχύ, ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων χρονίων νοσημάτων, δι' ἃ εἶναι δυνατὴ ἡ ἀναγραφὴ φαρμάκων διὰ μεγαλύτερα, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ θεράποντος ἰατροῦ, χρονικὰ διαστήματα καὶ μέχρις ἑνὸς μηνὸς κατ' ἀνώτατον ὅριον. Τὰ φάρμακα δέον νὰ εἶναι καθαρογεγραμμένα, ἀπαγορευομένων τῶν διορθώσεων τόσον ὡς πρὸς τὰ εἴδη, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὴν ποσότητα φαρμάκων. Εἰς ἃς ὅμως περιπτώσεις ἤθελε λάβει χώραν τοιαύτη διόρθωσις, ἥτις δύναται νὰ γίνῃ μόνον ὑπὸ τοῦ θεράποντος ἰατροῦ, θὰ τίθηται ἀπαραιτήτως καὶ παραπλεύρως τῆς διορθώσεως ἡ μονογραφὴ καὶ ἡ σφραγὶς τοῦ ἰατροῦ, ἄλλως δὲν θὰ θεωρῆται ἡ συνταγὴ ὑπὸ τοῦ ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ.

Ὁ φαρμακοποιὸς εἰς ὃν ἤθελον προσκομισθῇ τὸ βιβλιάριον νοσηλείας καὶ τὸ συνταγολόγιον τοῦ ἠσφαλισμένου, πρὸς ἐκτέλεσιν συνταγῆς συντεταγμένης κατὰ τ' ἀνωτέρω καὶ θεωρημένης ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ τῆς ὑπηρεσίας, δέον νὰ ἐνεργῇ ἀμέσως τὴν κοστολόγησιν τῶν φαρμάκων παρουσίᾳ τοῦ ἠσφαλισμένου, νὰ σημειοῖ ταύτην ἐπὶ τοῦ πρὸς τοῦτο ὑπάρχοντος ἐπὶ τοῦ συνταγολογίου χώρου καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ μεριμνᾷ διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῆς ἡμερομηνίας ἐκτελέσεως, ἡ ὁποία ὅμως δὲν δύναται νὰ ἀπέχῃ τῆς ἡμερομηνίας ἐγκρίσεως τοῦ ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ πέραν τῶν δύο (2) ἡμερῶν. Ἐπίσης οὗτος δέον νὰ μεριμνᾷ διὰ τὴν ὑπογραφὴν ὑπὸ τοῦ παραλήπτου τῆς συνταγῆς, χρησιμοποιῶν καινουργῆ ἀποτυπωτικὸν χάρτην, εἰς τρόπον ὥστε, πάντα τ' ἀνωτέρω στοιχεῖα ν' ἀποτυπῶνται εὐκρινῶς καὶ ἐπὶ τοῦ στελέχους τοῦ συνταγολογίου. Ἐπὶ τοῦ ὄπισθεν μέρους τῆς συνταγῆς καὶ τοῦ στελέχους τοῦ συνταγολογίου θὰ τίθηται ἀπαραιτήτως ἡ σφαγὶς τοῦ φαρμακείου, ἀποτυπουμένη καλῶς. Οἱ μέτοχοι τοῦ Κλάδου Ὑγείας, ὀφείλουσι ὄχι μόνον νὰ ἀνέχωνται τὴν ἐκ μέρους τῶν φαρμακοποιῶν ἀφαίρεσιν τῆς ἐξωτερικῆς ἐπενδύσεως τῶν παραδιδομένων ἰδιοσκευασμάτων καὶ ἐπίθεσιν ἐπ' αὐτῶν τῆς εἰδικῆς σφραγῖδος μὲ τὴν λέξιν «ΔΗΜΟΣΙΟΝ», ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιζητῶσι τοῦτο. Φάρμακα ἐγκεκριμένα ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου καὶ μὴ κοστολογημένα ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορίου δὲν θὰ ἀναγνωρίζωνται εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου. Ὡσαύτως θὰ σημειοῦται ὑπὸ τοῦ φαρ-

μακοποιοῦ, εἰς τὰς οἰκείας στήλας τοῦ βιβλιαρίου νοσηλείας, ὁ ἀριθμὸς τῆς συνταγῆς, ἡ ἡμερομηνία ἐκτελέσεως αὐτῆς καὶ θὰ τίθηται ἡ ὑπογραφὴ καὶ ἀπαραιτήτως ἡ σφραγὶς αὐτοῦ.

2) Βιβλιάριον νοσηλείας: 'Επὶ τοῦ βιβλιαρίου νοσηλείας καὶ εἰς τὰς οἰκείας στήλας θὰ τίθηται εὐαναγνώστως ἡ ἡμερομηνία ἐπισκέψεως, ἐὰν αὕτη ἐγένετο ἐν ἰατρείῳ ἢ οἴκοι, ἡ διάγνωσις τῆς νόσου, ἡ ὑπογραφὴ καὶ ἀπαραιτήτως ἡ σφραγὶς τοῦ ἰατροῦ. Τοῦτ' αὐτὸ θὰ γίνεται καὶ προκειμένου περὶ τῶν παρακλινικῶν ἐξετάσεων ἢ θεραπειῶν κ.λ.π. συμπληρουμένων τῶν οἰκείων στηλῶν κανονικῶς.

'Εφιστᾶται ἰδιαιτέρως ἡ προσοχὴ τῶν ἐνδιαφερομένων μελῶν ὅπως, οἱ ἐνεργοῦντες τὰς παρακλινικὰς ἐξετάσεις ἰατροί, συμπληρῶσι συνοπτικῶς ἔναντι τῶν παραγγελλομένων ἐξετάσεων ἢ θεραπειῶν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν, ἄλλως ἡ χορήγησις δευτέρας ἐγκρίσεως διὰ τὴν ἐπανάληψιν ὁμοίας ἢ παρεμφεροῦς παρακλινικῆς ἐξετάσεως δὲν θὰ ἐγκρίνηται. 'Ενταῦθα δέον νὰ τονισθῇ ὅτι ἰατροί τινες ἀναγράφουσι παρακλινικὰς ἐξετάσεις πολλὰς ἀφ' ἑνὸς καὶ παραγγέλλουσι τὴν ἐπανάληψιν αὐτῶν ἐντὸς βραχέος χρονικοῦ διαστήματος ἀφ' ἑτέρου, καίτοι ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν προηγηθεισῶν τοιούτων οὐδεὶς συντρέχει πρὸς τοῦτο λόγος. 'Η ἀπαράδεκτος αὕτη κατάστασις πρέπει νὰ ἐκλείψῃ.

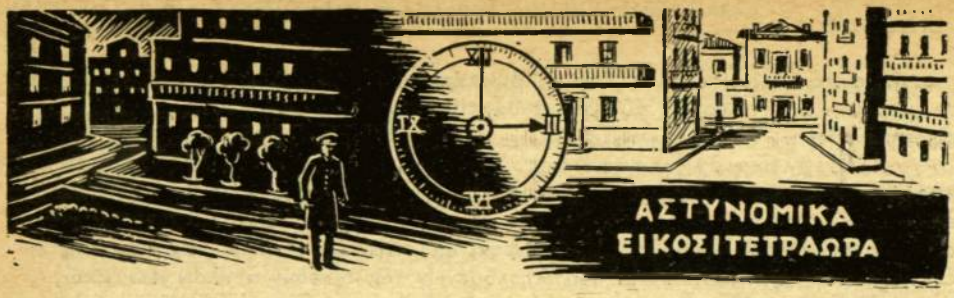
'Επαναλαμβάνεται ὅτι, ὅπου τίθεται ἡ ὑπογραφὴ ἢ μονογραφὴ τοῦ θεράποντος ἰατροῦ, θὰ τίθηται καὶ ἡ σφραγὶς αὐτοῦ.

Οἱ κ.κ. ἐλεγκταὶ ἰατροὶ τῆς καθ' ἡμᾶς 'Υπηρεσίας ἐντέλλονται ὅπως ἀρνοῦνται τὴν ἔγκρισιν τῶν ἰατρικῶν ἐπισκέψεων, παρακλινικῶν ἐξετάσεων κ.λ.π. καὶ τὴν θεώρησιν τῶν συνταγῶν, αἵτινες δὲν θὰ ὦσι συντεταγμέναι κατὰ τ' ἀνωτέρω.

Γ) Πάντες οἱ μέτοχοι τοῦ Κλάδου 'Υγείας Α.Π. ὀφείλουσιν ὅπως, δι' οἱανδήποτε ἐξυπηρέτησίν των, σχέσιν ἔχουσαν μὲ τὴν χορήγησιν ἰατρικῶν ἐγκρίσεων (ἐντολῶν), θεώρησιν συνταγῶν κ.λ.π., προσέρχωνται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Κλάδου 'Υγείας καὶ τῶν Παραρτημάτων αὐτοῦ καὶ μὴ μεταβαίνωσιν εἰς τὴν 'Υπηρεσίαν Περιθάλψεως τοῦ 'Υπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας ἢ τὰ περιφερειακὰ γραφεῖα αὐτῆς, πρὸς ἀποφυγὴν ταλαιπωρίας, δεδομένου ὅτι αἱ 'Υπηρεσίαι αὗται δὲν ἔχουσιν ὑποχρέωσιν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν μελῶν τοῦ Κλάδου 'Υγείας, καθ' ὅσον ἡ ὑποχρέωσις αὕτη καὶ τὸ δικαίωμα παρεχωρήθη, διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν κ.κ. 'Υπουργῶν Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Οἰκονομικῶν, εἰς τὸν Κλάδον 'Υγείας 'Αστυνομίας Πόλεων.

Δ) Καθίσταται γνωστόν, ὅτι ἀπὸ 6ης Μαΐου 1964, κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 43 ἀπὸ 18-4-1964 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κλάδου 'Υγείας, ἐλύθη ἡ μεταξὺ Κλάδου 'Υγείας καὶ τοῦ νευροψυχιάτρου κ. Στριγγάρη Μιχαὴλ ὑφισταμένη σύμβασις. Κατόπιν τούτου ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω ἡμερομηνίας, ὁ ἰατρὸς οὗτος παύει νὰ ἐξετάζῃ δωρεὰν τοὺς ἠσφαλισμένους παρὰ τῷ Κλάδῳ 'Υγείας καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἡ προσφυγὴ τῶν ἐνδιαφερομένων μελῶν τοῦ Ταμείου εἰς τοῦτον.

'Ο 'Αρχηγὸς
Ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου 'Υγείας
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

Ελληνικώτατον ὅπως πάντοτε τὸ Ἅγιον Πάσχα, ἑωρτάσθη καὶ ἐφέτος μὲ δεκάδας τραυματιῶν ἀπὸ βαρελότα καὶ βεγγαλικά. Φαίνεται ὅτι θὰ χρειασθοῦν πολλὰ χρόνια ἀκόμη διὰ νὰ ἐξαλειφθῇ ἕνα προγονικὸν ἔθιμον ποὺ τόσας δυστυχίας ἐπισωρεύει, ἕνα ἔθιμον τόσον στενὰ συνδεδεμένον μὲ τὸν νεώτερον Ἑλληνισμὸν — τὸν Ἑλληνισμὸν τοῦ 1821 καὶ ἐντεῦθεν — πλὴν ὅμως ἔθιμον τοῦ ὁποίου ἡ ἐξάλειψις προβάλλει ἐπιτακτικὴ πλέον διὰ τὰς συγχρόνους μεγαλοπόλεις. Ἠμπορεῖ νὰ εἶχε κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα καὶ κατὰ τὰ πρῶτα δέκα-εἴκοσι χρόνια τοῦ παρόντος αἰῶνος κάποιον ρωμαντισμὸν τὸ ἔθιμον τοῦτο, νὰ ἐξωτερίκευε ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τοῦ Ἕλληνος νὰ βροντοφωνήσῃ τὴν διπλῆν χαράν του – χριστιανικὴν καὶ ἐθνικὴν – ἐκεῖ ὅπου οὐδεὶς ἢ ἐλάχιστοι θὰ ἐκινδύνευαν. Ἀφ' ὅτου ὅμως αἱ κωμοπόλεις τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Πειραιῶς κ.λ. ἔγιναν τὰ σημερινὰ πολυπληθῆ ἀστικὰ κέντρα, ἀφ' ὅτου τοὺς ἐλαχίστους τραυματισμοὺς—καμμιὰ φορὰ καὶ θανάτους εἶναι ἀλήθεια—ἀντεκατέστησαν αἱ σημεριναὶ δεκάδες τραυματιῶν, τὸ κυριώτερον δὲ ἀφ' ὅτου τόσα ἄλλα μέσα ἐκδηλώσεως χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἔθιμον τῶν πασχαλινῶν βαρελότων καὶ βεγγαλικῶν μὲ τὰς τόσας συμφοράς του δὲν ἔχει θέσιν εἰς συγχρόνους πολυπληθεῖς κοινωνίας.

***

Πολλοὶ ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ὑποστηρίζουν σήμερα, ὅτι Πάσχα χωρὶς τὸ πανδαιμόνιον τῶν πάσης μορφῆς κρότων καὶ θορύβων δὲν νοεῖται. Ἡ μεγάλη πλειοψηφία τῶν πολιτῶν, ὁ τύπος ὁλόκληρος σχεδὸν ἐπικροτεῖ τὴν ἐξάλειψιν τοῦ ἐθίμου καὶ ὑποστηρίζει τὸ ὀρθὸν τῶν λαμβανομένων ἀστυνομικῶν μέτρων διὰ τὴν περιστολὴν καὶ ἐξαφάνισιν τοῦ κακοῦ. Πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅμως ὅτι διὰ νὰ φθάσῃ ἡ κοινὴ γνώμη εἰς τὴν σημερινὴν ἀντίληψιν περὶ τῶν πάσης μορφῆς κροτίδων καὶ πυροτεχνημάτων κατὰ τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως, ἐχρειάσθη νὰ παρέλθῃ ὁλόκληρος ἑκατονταετία σχεδόν. Ἀπὸ τοῦ 1870 ἡ Ἀστυνομία τῶν Ἀθηνῶν ἀπηγόρευε τοὺς πυροβολισμούς, ὅτε ἐξεγείροντο οἱ πάντες ἐναντίον της καί, ὅσον τὰ ἀπαγορευτικὰ μέτρα ἐλάμβανον κάποιαν αὐστηρότητα, τόσον τὸ κακὸν ἐχειροτέρευεν. Οὕτω, τὸ Πάσχα τοῦ 1874 λ.χ. καὶ παρὰ τὴν ἀστυνομικὴν ἀπαγόρευσιν, συνέβησαν αὐτά, ὅπως γράφονται εἰς τὰ πασχαλινὰ φύλλα τῆς «Ἐφημερίδος» τοῦ Κορομηλᾶ (μοναδικῆς τότε ἡμερησίας ἐφημερίδος) : «...Ὅτε ὁ ἀρχιερεὺς ἀνέκραξε τὸ »«Χριστὸς Ἀνέστη», εἰς ἀπόστασιν ἀντήχησαν τὰ τηλεβόλα καὶ ἐφωτίσθη ἡ Μητρόπολις διὰ βεγγαλικῶν... Φίλιοι ἀσπασμοί, Χριστὸς Ἀνέστη καὶ ἐν μέσῳ ἀντηχούν»των πυροβολισμῶν, τὸ πλῆθος φέρον τὰς λαμπάδας του ἐτράπη κατὰ ρεύματα τὴν »πρὸς τοὺς οἴκους ἄγουσαν... Ἡ μανία τῶν πυροβολισμῶν τοῦ Πάσχα ἔσχε καὶ πά»λιν λυπηρὰς συνεπείας καὶ δύο οἰκογενείας ἐνέβαλεν εἰς πένθος. Νέος τις βληθεὶς »ὑπὸ σφαίρας πυροβόλου κατὰ τὴν συνοικίαν Ψυρῆ, αὐθωρεὶ ἐξέπνευσε. Παρὰ τοὺς »Ἁγίους Ἀποστόλους ὁ ἐκ Τριπόλεως Ταμπουρατζῆς ἀπεβίωσεν ἐκ σφαίρας, ἥτις »ἔπληξεν αὐτὸν ἐκ τῶν νώτων. Ἐν συνοικίᾳ Νεαπόλεως πυροβολῶν παντοπώλης »ἐπληγώθη τὴν χεῖρα, διαρραγέντος τοῦ πιστολίου του...». Οὕτω λοιπὸν καὶ ὁ Σου-

ρῆς ἔγραφε διὰ κάποιο Πάσχα ὅτι ὁ ἀτυχὴς ἱερεὺς τῆς 'Αναστάσεως «δέχεται σὰν κελεπούρι μιὰ τράκα μέσ' τὴ μούρη...», ἀλλὰ οὕτω καὶ ὁ μεγάλος ἐθνικός μας τροβαδοῦρος, ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς, ἔγραφε τὸν γνωστὸν ἐκεῖνον φιλιππικόν του κατὰ τῆς ἀπαγορευτικῆς διατάξεως τῆς 'Αστυνομίας τὸ Πάσχα τοῦ 1922... Μεταφέρω καὶ πάλιν εἰς τὰς στήλας μου ὁλόκληρον τὸ χρονογράφημα τοῦ γίγαντος ποιητοῦ, μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ λάτρης ὅ,τι τοῦ ἑλληνικοῦ, ἂν ζοῦσε σήμερα θὰ κατεδίκαζε ὁπωσδήποτε τὴν χρῆσιν βαρελότων καὶ βεγγαλικῶν, βλέποντας νὰ μεταβάλλεται εἰς τραγωδίαν διὰ πολλὰς οἰκογενείας ἡ πλέον χριστιανικὴ καὶ ἡ πλέον ἐθνικὴ «ἑορτὴ ἑορτῶν» καὶ «πανήγυρις πανηγύρεων»· καὶ βλέποντας ὅτι τὰ τόσα ἄλλα σύγχρονα μέσα, ἰδίως ὁ ἠλεκτρισμὸς μὲ τὰς ἐκθαμβωτικὰς φωταψίας του, δύνανται νὰ ἀναπληρώσουν τὸν κρότον - κίνδυνον καὶ νὰ «βροντοφωνήσουν» τὸ μέγα ἄγγελμα εἰς ὅλων τὰς καρδίας.

*
* *

Γράφει λοιπὸν ὁ ἐθνικός μας ποιητὴς εἰς τὸν «φιλιππικόν» του τοῦ 1922 : «Ἡ 'Αστυνομία τῆς μεγάλης χώρας ἐδῶ προστάζει νὰ περάσουμε τὴ Λαμπρὴ μὲ βουβαμάρα ὁλότελα· δὲν θέλει κρότο κανενὸς εἴδους· ἀπὸ τὸ βρόντο τοῦ μάσκουλου ἴσαμε τὸ σκάσιμο τῆς τράκας, ὅλα τὰ καταγγέλλει χαρακτηρίζοντάς τα «βάρβαρες παλαιὲς συνήθειες»· καὶ τ' ἀπαγορεύει. Γιὰ νὰ προλάβῃ τάχα τὰ λεγόμενα «τυχαῖα δυστυχήματα», σπάνια πάντα, μὰ πάντα ἀναπόφευκτα, ἀναγκαῖα πάντα κακὰ μέσα στ' ἀγαθὰ τῆς ζωῆς μιᾶς μεγάλης χώρας, ἀγγίζει αὐθαίρετα, στρεβλώνει καὶ βεβηλώνει τὴν ἰδέα ποὺ εἶναι ἀπὸ κρότο καὶ ἀλλαλασμὸ ἀπέραντο. Πῶς μπορεῖ νὰ νοηθοῦνε Χριστὸς 'Ανέστη καὶ νέκρα ; Δηλαδὴ σιωπή ; Χριστὸς 'Ανέστη λὲς καὶ βλέπεις πὼς μέσα στὶς δυὸ αὐτὲς λεξοῦλες ξεσποῦν κι' ἀντιλαλοῦν ὅλου τοῦ κόσμου οἱ χτύποι καὶ οἱ ἦχοι. Καὶ τοὺς ἀκοῦς. Φωτιὲς ξεσποῦν, βόλια σφυρίζουν, σχίζουν τὸν ἀέρα πύρινες γλῶσσες, καμπάνες χτυποῦν, κανόνια βροντοῦν. Βουβαίνεται κανεὶς ὅταν πεθαίνῃ. Ὅταν ἀνασταίνεται γυρίζει στὴ ζωὴ μὲ χίλιες γλῶσσες. Τὸ βροντερώτερο φαινόμενο τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Νίκη. 'Ακόμα καὶ τὸ φιλὶ τοῦ Πάσχα, ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀσπασμὸς τῆς 'Αγάπης, καθὼς δίνεται ξέσκεπα στὸ φῶς, μπροστὰ σὲ ὅλων τὰ μάτια, ὑποθέτω κρύβει στὸ κελαϊδισμά του ἕνα δυνατώτερο σκοπό : μεγαλόφωνο φιλί. 'Ακόμα καὶ τὸ Αὐγὸ τοῦ Πάσχα, μὲ τὸ χρῶμα του τὸ κόκκινο, τὸ χτυπητό, κι' αὐτὸ φωνάζει. Δὲν εἶναι σὰν τὸ ἄσπρο αὐγὸ τῶν ἄλλων ἡμερῶν ποὺ μὲ τὴ λευκότητά του συμβολίζει κάτι ἀχρωμάτιστο, κάτι ποὺ σωπαίνει. Ὅλο μου τὸ εἶναι τὸ προσβάλλει, τὴν ἡδονὴ τοῦ μυστηρίου ποὺ κρατεῖ μέσα της κάθε θρησκεία, τὴν πικραίνει, τὴν ἠθικὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ τὴν παραβιάζει, 'Αστυνομία ποὺ θὰ ἤθελε νὰ γιορταστῇ ἡ 'Ανάστασι τοῦ Κυρίου ἀμίλητα, ἀκρότητα, ψόφια. Τὸ ἀρνί, τὸ στόμα, τὸ κουμπούρι. Ἡ σούβλα, τὸ φιλί, τὸ ρίξιμο. Ὅλα παλαιὰ κι' ὅλα βάρβαρα ἂν τὸ καλοεξετάσῃς. Καὶ βάρβαρο τί θὰ πῇ ; Βάρβαρο ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς οἱ Ἕλληνες οἱ πρόγονοί μας εἴπανε τὸ ξένο, τὸ ἀταίριαστο στὴ γλῶσσα τους, στὴ συνήθειά τους, ὅ,τι μὲ μιὰ λέξι δὲν εἶναι ἑλληνικό. Μὰ πέστε στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἂν εἶναι βάρβαρο τὸ τουφεκίδι στὴ χαρὰ τοῦ Κυρίου, ἂν εἶναι βάρβαρο τὸ φιλὶ τοῦ Χριστὸς 'Ανέστη, ἂν εἶναι βάρβαρο ἀκόμα τὸ σούβλισμα τοῦ καημένου τοῦ ἀρνιοῦ, ὕστερα ἀπὸ τὸ αἷμα του ποὺ χύνεται σκληρὰ καὶ ἄφθονα κάτω ἀπὸ τὸ μαχαίρι τοῦ ἀνθρώπου, σφαγιαστῇ ἀκατάπαυτου ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ μπροστὰ παρὰ μὲ τὸν πόλεμο καὶ μὲ τὴ θυσία. Ἄ, ὄχι, δὲν εἶναι γιὰ μακάρισμα ὁ τόπος ποὺ δὲν ἔχει ἱστορία ἢ ποὺ δὲν φροντίζει γιὰ τὴν ἱστορία του. Θέλω τὴ Λαμπρή μου φέτος καθὼς καὶ πέρσι, καθὼς καὶ πάντα, νὰ τὴ γιορτάσω καὶ παιδὶ καὶ νέος, καὶ μεσόκοπος καὶ γέρος,—γιατὶ ἀπ' ὅλα τοῦτα εἶμαι μαζὶ καὶ τίποτα δὲν ἀλλάζει μέσα μου— νὰ τὴ γιορτάσω ἀκούγοντας ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ τὴ συμφωνία τοῦ ἀναστάσιμου κρότου ποὺ ἀρχίζοντας ἀπὸ τῆς τρακατρούκας τὸ ξεθύμασμα ὑψώνεται ἴσαμε τὸ

μούγκρισμα τοῦ γκρά. Κι' ἀκόμα θυμοῦμαι πὼς τὸ πρωΐ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, στὴ μικρή, καθὼς λέμε, 'Ανάστασι, φροντίζανε τὰ σπίτια τὰ ἑλληνικά, τὰ νοικοκυρεμένα νὰ ρίχνουνε ἀπὸ τὰ παράθυρά τους μὲ ὁρμὴ γιὰ νὰ πέσουνε συντρίμμια στὸ δρόμο, ἕνα λαγήνι, ἕνα κανάτι, ἕνα ἀγγεῖο χωματένιο ἢ γυάλινο, παλαιὰ κι' αὐτὴ καὶ βάρβαρη συνήθεια, ποιὸς ξέρει ἀπὸ πότε καὶ γιατί, παραδομένη σὲ μᾶς, ἀπὸ τὴ λειτουργική, τὴν παροιμιώδη λαϊκὴ φράσι ποὺ λένε πὼς ὅλ' αὐτὰ γίνονται «γιὰ χαρὰ τῶν Ρωμαίων καὶ γιὰ πομπὴ τῶν 'Εβραίων». 'Ο κρότος εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς χαρᾶς τῆς Πασχαλιάτικης. "Ολα μᾶς λένε τὸ Χριστὸς 'Ανέστη φωναχτά. Τίποτα δὲν κρατοῦμε μέσα μας ἀπὸ τὴν ἐντύπωσι κι' ἀπὸ τὴ λατρεία τῆς ἡμέρας. Τὸ φωνάζουμε. 'Απὸ τὸ δεῦτε λάβετε φῶς τὸ ἀναστάσιμο, ἴσαμε τὴν κουμπούρα τοῦ ἀνυπόταχτου μόρτη. "Αλλωστε καὶ ἡ πολιτεία γιατὶ ἀπαγορεύει στὸν πολίτη ὅ,τι αὐτὴ ἐνομοθέτησε γιὰ τιμῆς ὑπερτάτης ἀπονομὴ στὰ ἐπίσημα πρόσωπα, στοὺς δυνατοὺς τῆς γῆς, στὰ πανηγύρια της τὰ ἐθνικά, στὶς χρονιάρικες ἱστορικὲς ἡμέρες, στὶς χαρές της καὶ στὶς λῦπες της ; "Ολα αὐτὰ δὲν τὰ σημαδεύει καὶ δὲν τὰ ἐξαγγέλλει μὲ τὸν κρότο ; Καὶ τί κρότο ! Χυμένο ἀπὸ τὴ μπούκα τοῦ τεράστιου κανονιοῦ»...

***

Τὴν στιγμὴν ποὺ γράφονται αἱ γραμμαὶ αὐταὶ εὑρίσκεται εἰς τὸ ἀποκορύφωμά του καὶ πάλιν ὁ σάλος περὶ τὸ θέμα «ἀφοπλισμοῦ τῶν ἀστυφυλάκων», ἐξ αἰτίας βεβαίως τῆς τραγωδίας τοῦ Μεγάλου Σαββάτου καὶ ἐν συναρτήσει μὲ ἐκείνην τὴν τραγωδίαν τῆς ὁδοῦ 'Αχαρνῶν καὶ ὡρισμένας ἄλλας τῶν τελευταίων ἐτῶν. Σοβαρὰ δημοσιογραφικὰ ὄργανα φέρουν ὡς ἐπιβεβλημένον ἐκ τῶν πραγμάτων, ἄλλα τὸ νὰ μὴ ὁπλοφοροῦν οἱ ἀστυνομικοὶ κατὰ τὰς ἐκτὸς ὑπηρεσίας των ὥρας, ἄλλα τὸ νὰ ὁπλοφοροῦν μόνον κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας ὑπηρεσίας καὶ τὰς ὑπολοίπους νὰ εἶναι ἄοπλοι, κ.λ. κ.λ. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν γράφοντα νὰ διατυπώσῃ κρίσεις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἀφοῦ τὸ ὅλον θέμα εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον σοβαρὰ καὶ βλάπτει τὰ μέγιστα ἡ καθ' οἱονδήποτε ἔστω τρόπον ἀνακίνησίς του. "Ας μοῦ ἐπιτραπῇ ὅμως νὰ εἴπω ὀλίγα τινὰ ἐπὶ τῶν διατυπουμένων ἐπικρίσεων ὑπὸ μερίδος τοῦ τύπου. Κατὰ πρῶτον, τόσον ἡ τραγωδία τοῦ Μεγάλου Σαββάτου ὅσον καὶ ἡ τραγωδία τῆς ὁδοῦ 'Αχαρνῶν δὲν ὀφείλονται εἰς «ἐκτελεστὰς» ἀστυφύλακας, εἰς ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ ἐγκληματίσαντας φρουροὺς τοῦ νόμου καὶ τῆς γαλήνης τῶν πολιτῶν. 'Η ἐν συνεχείᾳ τοῦ ἐγκλήματος αὐτοκτονία τῶν δύο ἀστυφυλάκων, εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις, καταδεικνύει ὅτι ἐπενήργησαν παράγοντες ἀνώτεροι τῶν δυνάμεών των, παράγοντες ψυχοδιανοητικοί, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔλειψαν κατὰ τὸ παρελθὸν οὔτε ἀπὸ ἐπιφανεῖς ἐπιστήμονας, οὔτε ἀπὸ ἀνωτάτους κρατικοὺς λειτουργούς, οὔτε ἀπὸ σοφοὺς πράγματι ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν. 'Εδῶ ὅμως ἀνακύπτει τὸ μέγα ζήτημα: Εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν εἰς τὸν ἀστυνομικὸν κόσμον ἄτομα ποὺ ἀφήνονται νὰ παρασύρωνται μέχρι τοιούτου σημείου ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας, ὥστε νὰ φθάνουν κάποτε νὰ ἀφαιροῦν τὴν ζωὴν συνανθρώπων των καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἰδίων; Τὰ πάντα κραυγάζουν ὄχι· δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν πρέπει νὰ εἶναι δυνατόν. Πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν λοιπὸν ἂς στραφοῦν αἱ προσπάθειαι ὅλων ἡμῶν τῶν ἀστυνομικῶν, ἀλλὰ καὶ αἱ προσπάθειαι τῆς Πολιτείας. Πρὸς τὸ νὰ ἐξουδετερωθοῦν δηλαδὴ ἄτομα καὶ καταστάσεις ποὺ φέρουν τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα εἰς παρομοίαν μὲ αὐτὴν ποὺ ζῶμεν σήμερον ἐκ τῶν ἐπικρίσεων κατάστασιν, ἔχοντες πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι ἡ κοινωνία ἠμπορεῖ νὰ συγχωρῇ καὶ τὸ πλέον εἰδεχθὲς ἔγκλημα οἱουδήποτε, δὲν συγχωρεῖ ὅμως τὸ ἔγκλημα τοῦ ἀστυνομικοῦ ὀργάνου, ἐκ τῆς πλέον ἀνθρωπίνης ἔστω ψυχικῆς καταστάσεως παρωθουμένου καὶ ἐὰν ἀκόμη αὐτὸς ὁ θύτης μεταβάλλεται πάραυτα εἰς ἐξ ἴσου τραγικὸν θῦμα, τὴν αὐτὴν μοῖραν ἐπιφυλάσσων καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν του . . .

***

Ἐξαιροῦντες τὰς δύο καὶ συνεπείᾳ τοῦ ἐγκλήματος αὐτοκτονίας ἀστυφυλάκων, ὡς καὶ τὴν διπλῆν αὐτοκτονίαν τοῦ τραγικοῦ ζεύγους Παγκρατίου, πρέπει νὰ εἴπωμεν ὅτι αἱ πολλαὶ ἄλλαι αὐτοκτονίαι καὶ αἱ ἀκόμη περισσότεραι ἀπόπειραι

τελευταίως—καθ' ὅτι Ἄνοιξις ἰδίως—προεκάλεσαν πολλὰς συζητήσεις ὡς πρὸς τὰ αἴτια καὶ τὸν . . . ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν τῶν καταφευγόντων εἰς τὸ ἀπονεννοημένον αὐτὸ διάβημα. Ὡς πρὸς τὸν σκοπόν, ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι οἱ αὐτοκτονοῦντες καὶ οἱ ἀποπειρώμενοι χωρίζονται εἰς δύο κατηγορίας: Εἰς ἐκείνους ποὺ πράγματι θέλουν νὰ ἀποθάνουν καὶ τὸ ἐπιτυγχάνουν, ἢ ἀποτυγχάνοντες σώζονται καὶ μετανοοῦν πολλάκις, καὶ εἰς ἐκείνους ποὺ ἀποπειρῶνται τὴν αὐτοκτονίαν διὰ νὰ ἐντυπωσιάσουν καὶ νὰ ἐπιτύχουν κάτι ποὺ ἐπιμόνως τοὺς ἀρνοῦνται. Οἱ τῆς δευτέρας κατηγορίας εἶναι μόνον «ἀποπειρώμενοι» καὶ κατὰ κανόνα σώζονται. Ὡς πρὸς τὰ αἴτια, τοὺς λόγους τῶν αὐτοκτονιῶν, ἔχουν παρατηρηθῆ τόσα ὥστε θὰ ἀπαιτοῦντο πολλαὶ σελίδες νὰ καταχωρηθοῦν. Ἂς σημειωθοῦν μόνον δύο τινά: Ὅτι ἐποχικῶς, ἡ ἄνοιξις καὶ τὸ φθινόπωρον ὠθοῦν κάθε δημιούργημα τῆς φύσεως εἰς τὴν αὐτοκαταστροφὴν—καὶ ἑπομένως καὶ τὸν ἄνθρωπον—πλὴν ὅμως τὸ θέρος εἶναι ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν παρατηροῦνται αἱ περισσότεραι αὐτοκτονίαι. Εἰδικῶς οἱ Ἕλληνες, σύμφωνα μὲ μίαν παλαιὰν ἀνάλυσιν τοῦ ἰατροδικαστικοῦ καὶ τοξικολογικοῦ ἐργαστηρίου Ἀθηνῶν, αὐτοκτονοῦν κατὰ 29,5% ἐκ λόγων οἰκονομικῶν, κατὰ 19,1% ἐκ νευρασθενειῶν, κατὰ 16,6% διὰ λόγους ἐρωτικῆς ἀπογοητεύσεως, κατὰ 14,7% ἐξ ἀνιάτων νοσημάτων, κατὰ 11,2% ἐξ οἰκογενειακῶν λόγων, κατὰ 5,4% ἐκ φιλοτίμου, κατὰ 0,6% ἐκ ζηλοτυπίας, κατὰ 0,6% ἐπίσης ἐξ ἀναπηρίας καὶ κατὰ 2,3% διὰ διαφόρους ἄλλους λόγους. Μέγιστος ἀνασχετικὸς παράγων τῶν αὐτοκτονιῶν εἶναι, ὡς δικαίως παρατηρεῖται, τὸ ἀστυνομικὸν λειτούργημα. Μὲ τὸ νὰ προλαμβάνη ἡ Ἀστυνομία τὸ νὰ δημιουργοῦνται θύματα ἐκ τῶν περὶ τὰ ἤθη ἐγκλημάτων, μὲ τὸ νὰ προλαμβάνη τὰς δυστυχίας εἰς οἰκογενείας μεθύσων, τὰ ὅσα διαρκεῖς ἔριδες καὶ προστριβαί, ἐγκαταλείψεις, βιαιοπραγίαι κ.λ. δημιουργοῦν εἰς τὰ κατώτερα ἰδίως λαϊκὰ στρώματα, μὲ τὸ νὰ νουθετῆ καὶ νὰ ἐμψυχώνη τὰ σκεπτόμενα τὴν αὐτοκτονίαν ἄτομα ὁσάκις ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν ποικιλοτρόπως μαζί των, μὲ τὸ νὰ εἶναι γενικώτερον κοινωνικὸς λειτουργὸς εἰς ὅλας του τὰς ἐνεργείας ὁ ἀστυνομικὸς καί, ἀκόμη, μὲ τὸ νὰ μεταφέρωνται οἱ ἀποπειρώμενοι εἰς τὸν σταθμὸν πρώτων βοηθειῶν κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος των ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τῶν περιπολικῶν αὐτοκινήτων, ἡ Ἀστυνομία δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ θεωρῆται ὀρθώτατα ἀπὸ τὴν πολιτισμένην κοινωνίαν τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 ἐμπόδιον εἰς τὰς αὐτοκτονίας. Εἰς τὴν ἀγαθὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν τοῦ κοινοῦ διὰ τὴν Ἀστυνομίαν του δυνάμεθα νὰ προσδώσωμεν ἀκόμη μεγαλυτέρας διαστάσεις ὅταν ὅλοι μας, εἰς οἱονδήποτε βαθμὸν καὶ ὑπηρεσίαν ἀνήκομεν, ἐπιτελῶμεν τὸ ἔργον μας ὄχι μόνον μὲ τὸ ξηρὸν γράμμα τοῦ νόμου, ἀλλὰ μὲ τὴν καρδίαν μας διὰ τὸν πάσχοντα συνάνθρωπον.

***

Πέραν τοῦ μεγάλου ἐγκλήματος—ὡς ἐκείνου τοῦ φόνου τῆς Μπαβέα εἰς τὸ Παγκράτι διὰ τὴν διαλεύκανσιν τοῦ ὁποίου ὅλοι ἀγωνιζόμεθα καὶ ἀγωνιῶμεν, καὶ ὡς ἐκείνου τοῦ φόνου δυστυχοῦς υἱοῦ ὑπὸ τοῦ ψυχοπαθοῦς πατρός του εἰς τὸν Πειραιᾶ—πολλὰ καὶ ἀξιόλογα εἶναι τὰ ὅσα οἱ διάφοροι ἄλλοι τομεῖς ἐγκληματικότητος μᾶς παρουσίασαν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας. Ὁ τομεὺς τῶν κλεπτῶν—διαρρηκτῶν λ.χ. ἐξεπροσωπήθη κυρίως διὰ τῆς προβολῆς τοῦ κανονικῶς «ἀπομάχου» δυναμικοῦ του, ἀφοῦ ἐκίνησε πρὸς δρᾶσιν τὸν γηραιότατον καὶ διεθνοῦς φήμης λωποδύτην Γ.Σ. ἢ Κούρτην, ἢ Γάρδην, ἢ Βαμβακᾶν, ἢ Σταυρόπουλον κ.λ., ἐτῶν 82, ἐργαζόμενον φιλοτίμως εἰς τὸ ἐπάγγελμα ἀπὸ τῶν Μακεδονικῶν Ἀγώνων καὶ ἔχοντα εἰς τὸ ἐνεργητικόν του 50 καταδίκας μὲ συνολικὴν ποινὴν φυλακίσεως 35 ἐτῶν. Ἡ τύχη τὸ ἔφερε νὰ συλληφθῆ ἐπ' αὐτοφώρῳ ὁ καλὸς αὐτὸς «παπποῦς», τὴν στιγμὴν ποὺ ἔκλεπτε «λάχανον» ἀπὸ τὸ θυλάκιον χριστιανοῦ εἰς τὸ ὑποκατάστημα Ι.Κ.Α. Καλλιθέας καὶ τὸ ἔκαμνε «πάσα» εἰς τὸν βοηθόν του, τὸν ὁποίον, λόγῳ γνωριμιῶν του μὲ ἡμᾶς, εἶχε προσλάβει μὲ ἀμοιβὴν 50% . . . Ἐπεστράτευσεν ἀκόμη ὁ αὐτὸς τομεὺς τὸν Θεόφιλον, ἢ Στυλιανόν, ἢ Ἀχιλλέα, ἢ Ἐπαμεινώνδαν, ἢ Θεοχάρην, ἢ Διονύσιον Σούλην, ἢ Σιτάρην, ἢ Ἀλεξιάδην, ἢ Χατζηκώσταν, ἢ Ζυρόπουλον, ἢ Δασκαλόπουλον, ἢ

Ψάλτην κ.λ. κ.λ., πρεσβύτην 70 ἐτῶν, μὲ πρεσβυωπίαν, βαρυκοΐαν, ὀσφυαλγίαν, ἄνευ ὀδόντων κ.λ., κλέπτην κατ' ἐπάγγελμα ἀπὸ τὸν καιρὸν τῶν Βαλκανικῶν Πολέμων καὶ ἀποτολμήσαντα μὲ μύρια βάσανα νὰ εἰσέλθῃ ἀπὸ παράθυρον εἰς κατάστημα ψιλικῶν τῆς ὁδοῦ Π. Ράλλη, μὴ δυνηθέντα ὅμως νὰ «πηδήσῃ» διὰ νὰ ἐξέλθῃ καὶ ὡς ἐκ τούτου συλληφθέντα ἐκ νέου .... Ἐκπροσωπεῖται ἀκόμα ὁ αὐτὸς τομεὺς ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν κλέψαντα μίαν... κορνέτταν, ἀπὸ παλαιὸν οἴκημα ὅπου στεγάζεται κάποια φιλαρμονική, διὰ τὸν ὁποῖον ὅμως διαδίδεται μετ' ἐπιτάσεως ὅτι προέβη εἰς τὴν πρᾶξιν του διότι εἶχεν ἀγανακτήσει ἀπὸ τὰ .. φάλτσα της. Ὁ τομεὺς τῆς ἀπάτης ἐξ ἄλλου ἀντεπροσωπεύθη κυρίως μὲ τὴν «Ρέτζιναλντ Γκόρντον Γουΐλυ Λόντον κόμπανυ λίμεντεντ», ἤτοι ἑλληνοαγγλικὴν σπεῖραν ἀπατεώνων μὲ γραφεῖα εἰς κεντρικὸν σημεῖον τῶν Ἀθηνῶν, δρῶσαν διὰ τῆς μεθόδου «ἀγορᾶς» παντὸς εἴδους ἐμπορευμάτων καὶ μηχανημάτων ἀπὸ ἐμπόρους καὶ ἐκδόσεως ἐπιταγῶν ἄνευ ἀντικρύσματος, γραμματίων δὲ μὲ ἡμερομηνίαν λήξεως τὸν Ἰούλιον καὶ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1965. Φυσικά, οἱ ρηξικέλευθροι αὐτοὶ ἀπατεῶνες, οἱ ὁποῖοι ἐγνωρίσθησαν εἰς τὰς φυλακὰς ὅπου οἱ μὲν Ἕλληνες ἐξέτιον ποινὴν δι' ὑπεξαιρέσεις καὶ ἀπάτας, ὁ δὲ Ἄγγλος, ὁ δώσας τὸ ὄνομά του εἰς τὸν τίτλον τῆς «ἐπιχειρήσεως», δι' ἀνθρωποκτονίαν ἐξ ἀμελείας, ἐπώλουν ἀμέσως τὰ ἀγοραζόμενα εἴδη—γραφομηχανάς, μηχανήματα, κιβώτια οὐίσκυ, δύο αὐτοκίνητα κ.λ.—σκοπεύοντες νὰ ἐξαφανισθοῦν πρὸ τῆς ἡμερομηνίας λήξεως τῶν γραμματίων. Ἀπὸ τοὺς ἄλλους τομεῖς, οἱ λαθρέμποροι ναρκωτικῶν ἐκπροσωποῦνται ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν προοδευτικὸν Πατρινὸν ποὺ ἔκρυπτε τὸ χασὶς εἰς τὰ σπάργανα τοῦ βρέφους του, οἱ μαστρωποὶ ἀπὸ μίαν μητέρα ποὺ ἐξεδίδε τὴν 14έτιδα θυγατέρα της, οἱ κατὰ τῆς σωματικῆς ἀκεραιότητος ἀπὸ ἕνα νέον ἄνδρα ποὺ «ἐχάραξε» μὲ ξυράφι τὸ πρόσωπο τῆς φίλης του ἔξω ἀπὸ μπὰρ τοῦ Πειραιῶς, ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς τρομοκράτας ἀδελφοὺς Κ., κ.λ. κ.λ.

***

Ὅπως ἀποδεικνύουν αἱ στατιστικαί, καὶ ὅπως διὰ τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν ἀνεκοινώθη ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Διεθνοῦς Ἡμέρας Ὁδικῆς Κυκλοφορίας (25ης Ἀπριλίου), ἡ χώρα μας κατέχει θλιβερὸν προνόμιον εἰς τὰ αὐτοκινητικὰ ἀτυχήματα. Ἑξακόσιοι νεκροὶ καὶ 15.264 τραυματίαι εἶναι ὁ τραγικὸς ἀπολογισμὸς τροχαίων ἀτυχημάτων τῆς περιόδου 1959—1963, τὸ γενικὸν δὲ συμπέρασμα καταδεικνύει ὅτι ἐνῶ ἡ αὔξησις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀτυχημάτων εἰς ποσοστὰ εἶναι μικροτέρα ἀπὸ τὴν αὔξησιν τῶν αὐτοκινήτων, ὁ ἀριθμὸς τῶν σοβαρῶν ἀτυχημάτων αὐξάνει συνεχῶς, μὲ ὀλέθρια ἀποτελέσματα εἰς ἀνθρώπινον αἷμα καὶ εἰς οἰκονομικὴν ζημίαν. Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1963, τὰ κυκλοφορήσαντα αὐτοκίνητα—ἐξαιρέσει τῶν τουριστικῶν—ὑπερέβησαν τὰς 155.000, αὐξηθέντα οὕτω ἀπὸ 78.000 τοῦ ἔτους 1957 κατὰ 100% ἐντὸς ἑξαετίας. Ἐκ παραλλήλου, τὰ τροχαῖα ἀτυχήματα ηὐξήθησαν ἀπὸ 70.000 τοῦ ἔτους 1959 εἰς 98.000 περίπου, ἤτοι παρουσίασαν αὔξησιν 40%. Πέραν τούτων αἱ στατιστικαὶ ἀποδεικνύουν καὶ τὰ ἑξῆς ἀκόμη οὐσιώδη: Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Κώδικος Ὁδικῆς Κυκλοφορίας ἐπέδρασεν εὐνοϊκῶς ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀτυχημάτων, ἀφοῦ κατὰ τὸ 1963 τὸ ποσοστὸν αὐξήσεως ἦτο 6%, τὸ δὲ 1962 10% ἐν σχέσει πρὸς τὸ προηγούμενον ἔτος. Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν θυμάτων τὰ 36% εἶναι ὁδηγοί, 36% πεζοὶ καὶ 28% ἐπιβάται. Ἀπὸ τὰς μεγάλας ἀρτηρίας τῶν Ἀθηνῶν αἱ Πανεπιστημίου, Σταδίου, Συγγροῦ, Βασιλίσσης Σοφίας, Πατησίων δὲν παρουσιάζουν αὔξησιν ἀτυχημάτων κατὰ τὸ 1963, ἐνῶ ἡ λεωφόρος Ἀλεξάνδρας, ἡ Γ' Σεπτεμβρίου, ἡ Ἀχαρνῶν, ἡ Πειραιῶς κατέχουν «ἐπίζηλον» θέσιν διότι τὰ ἀτυχήματα ηὐξήθησαν κατὰ πολὺ εἰς αὐτάς. Πάντως ἡ ὁδὸς Πατησίων, παρὰ τὸ ὅτι δὲν παρουσίασεν αὔξησιν, ἐξακολουθεῖ νὰ ἔρχεται πρώτη εἰς τὸν στατιστικὸν πίνακα ὡς ἡ πλέον ζημιογόνος ὁδὸς (μὲ 3.281 ἀτυχήματα), τελευταία δὲ ἡ ὁδὸς Βασιλέως Κωνσταντίνου (μὲ 556). Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ προξενεῖ ἐντύπωσιν εἶναι τὸ θλιβερὸν προνόμιον νὰ προηγῆται ἡ Ἑλλὰς εἰς νεκροὺς ἔναντι πολλῶν ἄλλων χωρῶν μὲ πυκνοτέραν κυκλοφορίαν. Οὕτω, ἐνῶ εἰς τὴν χώραν μας κατὰ τὸ 1961—1962 τὸ ποσοστὸν εἶναι ἕνας νεκρὸς

πρὸς 264 κυκλοφοροῦντα ὀχήματα, ἄλλαι χῶραι παρουσιάζουν τὰ ἑξῆς ποσοστὰ κατὰ τὸν ἴδιον χρόνον: Η.Π.Α.: ἐπὶ 76.000.000 ὀχημάτων, 38.000 νεκροὶ (ἀναλογία ἑνὸς νεκροῦ πρὸς 2.000 ὀχήματα). Ἀγγλία: ἐπὶ 9.000.900 ὀχημάτων, 7.019 νεκροὶ (ἀναλογία ἑνὸς πρὸς 1.410). Γαλλία: ἐπὶ 8.700.000 ὀχημάτων, 9.337 (ἀναλογία 1 πρὸς 935). Δυτικὴ Γερμανία: ἐπὶ 6.100.000, 14.160 (1 πρὸς 430). Ἰταλία: ἐπὶ 3.000.000, 8.000 (1. πρὸς 375) κ.λ. Τέλος, οἱ στατιστικοὶ πίνακες ἀποδεικνύουν ὅτι ἐπὶ 100 κυκλοφορούντων ὀχημάτων, 201 ἀτυχήματα δημιουργοῦν τὰ λεωφορεῖα, 178 τὰ ταξί, 69 τὰ Ι.Χ. καὶ 54 τὰ φορτηγά. Ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὴν ἐποχήν, τὰς ὥρας καὶ ἡμέρας ποὺ παρουσιάζονται τὰ ἀτυχήματα, δὲν ὑπάρχει βασικὴ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1958—1963, ἀφοῦ πάντοτε οἱ θερινοὶ μῆνες λόγῳ τῆς τουριστικῆς κινήσεως, ἀλλὰ καὶ οἱ χειμερινοὶ λόγω τῶν κλιματολογικῶν συνθηκῶν, πρέπει νὰ θεωροῦνται ἐπικίνδυνοι διότι τὰ σύνολα τῶν δυστυχημάτων εἶναι ἄνω τῶν 8.000 κατὰ μῆνα. Προσοχὴ πάντως χρειάζεται κατὰ τὴν 10ην πρωϊνήν, ἡ ὁποία ὡς διεπιστώθη εἶναι ἡ πλέον ζημιογόνος ὥρα. Κατ' αὐτὴν συνέβησαν τὸ μὲν 1962,6.187, τὸ δὲ 1963 6.126 ἀτυχήματα. Καὶ ἡ τελευταία διαπίστωσις: Τὸ ρεκὸρ τοῦ 1962 κατερρίφθη κατὰ τὸ 1963 μόνον ὡς πρὸς τοὺς νεκροὺς καὶ τραυματίας τῶν αὐτοκινητικῶν ἀτυχημάτων: 10.803 τὸ 1962, 10.908 τὸ 1963...

***

Καὶ πάλιν ἐλάχιστα ἀπὸ τὴν ξένην τελευταίαν ἀστυνομικὴν εἰδησεογραφίαν.

*Ἡ Σκώτλαντ Γυὰρντ τοῦ Λονδίνου ἔχει ἀποδυθῆ εἰς σκληρὸν πλέον ἀγῶνα διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ δολοφόνου πέντε νεαρῶν γυναικῶν ἐλευθερίων ἠθῶν, τῶν ὁποίων τὰ πτώματα ἀνευρέθησαν ἐντὸς ἢ πλησίον τοῦ Ταμέσεως κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν. Κατέχει δύο σημαντικὰ στοιχεῖα ποὺ ἀποδεικνύουν ὅτι ἕνας μόνον ἄνδρας εἶναι ὁ δολοφόνος. Τελευταῖα θύματα μία σεσημασμένη καὶ γνωστὴ εἰς τὸν ὑπόκοσμον διὰ τὰς σεξουαλικὰς διαστροφάς της ἱερόδουλος, τὸ πτῶμα τῆς ὁποίας ἀνευρέθη πρὸ διμήνου ἐντὸς τοῦ Ταμέσεως, καὶ μία γνωστὴ ἐπίσης «στριπτηζέζ» ποὺ ἀνευρέθη στραγγαλισμένη καὶ βιασμένη πρὸ δύο ἑβδομάδων πλησίον τοῦ ποταμοῦ.

* Οὐδεὶς ἀπὸ τοὺς ἀφυπνισθέντας περιοίκους—ἄνω τῶν 50—προσέτρεξεν, εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, νὰ βοηθήση νέαν ποὺ κατὰ τὰς πρώτας μεταμεσονυκτίους ὥρας ἐδολοφονεῖτο ἀγρίως καὶ ἐβιάζετο ὑπὸ ἀνδρὸς περίπου 30 ἐτῶν. Τοῦτο παρὰ τὰς ἀπεγνωσμένας ἐκκλήσεις πρὸς βοήθειαν τοῦ θύματος καὶ παρὰ τὸ ὅτι—κατὰ τὰ σχετικὰ τηλεγραφήματα πάντοτε—ὁ δολοφόνος καὶ βιαστὴς ἐχρειάσθη ἡμίσειαν ὥραν διὰ νὰ ἀποτελειώση τὸ θῦμα του καὶ νὰ διαφύγη . . Καί, εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην πάλιν, οὐδεὶς ἀπὸ τὰ 40 ἄτομα ποὺ ἤκουσαν τὰς κραυγὰς νεαρᾶς τηλεφωνητρίας, δεχθείσης ἐπίθεσιν εἰς τὸ γραφεῖον της ἀπὸ ἄτομον ποὺ τῆς ἐξέσχισε τὰ ἐνδύματα καὶ ἀπεπειράθη νὰ τὴν βιάση, προσέτρεξεν εἰς βοήθειάν της. Εὐτυχῶς διὰ τὴν νέαν αὐτήν, οἱ ἀστυνομικοὶ ἑνὸς περιπολικοῦ αὐτοκινήτου ἤκουσαν τὰς κραυγάς της καὶ συνέλαβον τὸν δράστην.

* Δύο νεαραὶ τουρίστριαι, ἡ μία Ὁλλανδὴ καὶ ἡ ἄλλη Ἱσπανίς, ἀπήχθησαν ὑπὸ νεαρῶν Ἰταλῶν ἐνῶ ἐβάδιζον εἰς κεντρικὴν ὁδὸν τῆς Ρώμης καί, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν περιστρόφων ὡδηγήθησαν εἰς ἐρημικὸν οἰκίσκον, ὅπου ἐβιάσθησαν καὶ ἐληστεύθησαν. Εἰς τὸ τέλος τῆς «ἐπιχειρήσεως» ἡ νεαρὰ Ὁλλανδὴ διετάχθη νὰ ἐπανέλθη τὴν ἑπομένην μετὰ τῆς ἀδελφῆς της, ἀπειληθεῖσα ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ ἐφονεύετο.

* Πρόσφατοι στατιστικαὶ τῶν Η.Π.Α. ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ συχνότης τῶν κλοπῶν αὐτοκινήτων εἶναι: 1 αὐτοκίνητον ἀνὰ 90 δευτερόλεπτα!

* Καὶ τὸ τελευταῖον: Πεντήκοντα πέντε κιλὰ μαριχουάνας ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν τῆς Νέας Ὑόρκης ἐπὶ τριῶν Κουβανῶν, ἐγκατεστημένων εἰς Η.Π.Α. Εἰς τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν ὡδηγήθησαν οἱ ἀστυνομικοὶ ὄχι ἀπὸ τὰς βαλίτσας, ποὺ ἔφερον οἱ λαθρέμποροι, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ὀσμὴν τῆς καμφορᾶς, τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποίησαν διὰ νὰ καλύψουν τὴν ὀσμὴν τῆς μαριχουάνας . . .

ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ «Χ»

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένων κενῶν καὶ ἐκ τῶν ἐν ἰσχύι πινάκων προακτέων τοῦ ἔτους 1964, προήχθησαν οἱ κάτωθι ἀξιωματικοί, ὡς ἀκολούθως:

α) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Α΄ τάξεως, κατ' ἐκλογήν, ὁ Ἀστυνόμος Β΄ τάξεως κ. Ἠλίας Σταύρου.

β) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β΄ τάξεως, κατ' ἐκλογήν, ὁ Ὑπαστυνόμος Α΄ τάξεως κ. Γεώργιος Ἀγγελόπουλος καὶ

γ) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀνθυπαστυνόμου, κατ' ἐκλογήν, ὁ Ἀρχιφύλαξ κ. Δημήτριος Παπακωνσταντίνου.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ – ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος: ὁ Ὑπαρχιφύλαξ κ. Ἠλίας Σπαράγγης καὶ οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Ἀνδριανὸς Γκολέμης, Πολυχρόνης Λυμπερόπουλος, Γεώργιος Παπαδόπουλος, Κωνσταντῖνος Δρόσος, Πολυζώης Καμαρινός, Νικόλαος Νικουλάκος, Ἀντώνιος Γραμματιγόγιαννης καὶ Λουκᾶς Μήτσου.

—Ἀπελύθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος: ὁ Ὑπαστυνόμος Α΄ κ. Εὐάγγελος Μαντούβαλος, διὰ λόγους πειθαρχίας, καὶ οἱ Ἀστυφύλακες κ. κ. Κωνσταντῖνος Μητσέας καὶ Παναγιώτης Πετρέας, διὰ λόγους ὑγείας

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἐχορηγήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυνόμον Β΄ τάξεως κ. Διονύσιον Μαρῖνον καὶ εἰς τὸν Ὑπαστυνόμον Α΄ τάξεως κ. Γεώργιον Λαγουβάρδον, διότι ἀμφότεροι, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸ καθῆκον, χειρισθέντες δὲ ἀναληφθεῖσαν ὑπόθεσιν μετὰ μεγάλης ἐπιτηδειότητος, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τῶν ἐνεργούντων παρανόμως ἱπποδρομιακὰ στοιχήματα, ἐξ ὧν μεγάλως ἐβλάπτοντο τὰ συμφέροντα τόσον τοῦ Δημοσίου ὅσων καὶ λοιπῶν Ὀργανισμῶν.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐχορηγήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας κ. κ. Ἀναστάσιος Κατόπην, Γεώργιον Νικολαΐδην, Νικόλαον Μπρεζετόν καὶ Ἐρρῖκον Κοκκολάκην, διότι ἅπαντες, ἐργασθέντες ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν ἀνωτέρω προϊσταμένων των μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸ καθῆκον, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, συνετέλεσαν ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῆς ἀνωτέρω ὑποθέσεως καὶ τὴν σύλληψιν τῶν δραστῶν. Ὡσαύτως ἐπηνέθησαν ὁ Ὑπαστυνόμος Α΄ τάξεως κ. Ἰωάννης Πιέρρος καὶ ὁ Ὑπαστυνόμος Β΄ τάξεως κ. Κωνσταντῖνος Μανώλης, διότι ἀμφότεροι ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, δραστηριότητος καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸ καθῆκον καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐβοήθησαν ἀποτελεσματικῶς εἰς δευτερευούσης φύσεως ἀνακριτικὰς πράξεις, εἰς τὴν κατάρτισιν τῆς δικογραφίας καὶ εἰς τὴν ἔγκαιρον προσαγωγὴν τῶν συλληφθέντων εἰς κ. Εἰσαγγελέα. Τέλος ἐπηνέθη ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Ἀνδρέας Ροζάνης, διότι οὗτος ἐργασθεὶς ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν προϊσταμένων του μετὰ ζήλου, προσοχῆς, δραστηριότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐβοήθησεν ἀποτελεσματικῶς τούτους, ἐκτελέσας μετ' ἀκριβείας τὰς ἀνατεθείσας αὐτῷ ἐπὶ μέρους ἀστυνομικὰς ἐνεργείας.

—Διὰ ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας ἐπηνέθησαν: 1) οἱ Ὑπαστυνόμοι Α΄ τάξεως κ.κ. Στυλιανὸς Κατσούρης καὶ Παντελῆς Πέτρου, 2) ὁ Ἀρχιφύλαξ κ. Κωνσταντῖνος Παπαδάκης καὶ 3) οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Ἀνδρέας Δημητρακόπουλος, Νικόλαος Διαμαντόπουλος, Βασίλειος Κυροδῆμος καὶ Ἰωάννης Ἀγ-

γέλης, διότι ἅπαντες, ὑπὸ τὴν δεξιὰν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, ἐργασθέντες φιλοτίμως καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχον, κατόπιν ἐπιμόνων καὶ συνεχῶν ἀναζητήσεων, τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητος καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν σύλληψιν τοῦ ἐπικινδύνου κακοποιοῦ Γεωργίου Δολκερίδη καὶ ἐξιχνίασιν διαπραχθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ σωρείας κλοπῶν.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἐξεφράσθη ἡ εὐαρέσκειά του πρὸς τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' τάξεως κ. Δημήτριον Κρίνταν καὶ τὸν Ὑπαστυνόμον Α' τάξεως κ. Νικόλαον Καστάνην, διότι, ὑπηρετοῦντες εἰς τὸ πρὸ τῶν ἐκλογῶν τῆς 16-2-64 ἱδρυθὲν γραφεῖον ἐλέγχου καταγγελιῶν καὶ αἰτιάσεων, μὲ κυρίαν ἀποστολὴν τὴν ἔρευναν ἐν γένει τῶν καταγγελιῶν καὶ ἄμεσον λῆψιν τῶν ἐκ τῶν περιστάσεων ἐπιβαλλομένων μέτρων, ἐπὶ τῷ σκοπῷ διεξαγωγῆς ἀψόγων καὶ ἀδιαβλήτων ἐκλογῶν, διὰ τῆς ἀκαταπονήτου ἐργατικότητος καὶ μεθοδικότητός των ἐπέτυχον εἰς τὸ ἀκέραιον τὴν ἀποστολήν των, ἐνημεροῦντες πλήρως τὸν κ. Ὑφυπουργὸν ἐπὶ τῶν συμβαινόντων καθ' ἅπασαν τὴν Ἐπικράτειαν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ λαμβάνωνται ταχύτατα τὰ ἐνδεδειγμένα μέτρα.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του καὶ πρὸς τὸν Ὑπασπιστὴν Ἀστυνόμον Α' κ. Ἀλκιβιάδην Παπαποστόλου, διότι ἐπέδειξεν ἀπαράμιλλον προσήλωσιν εἰς τὸ καθῆκον, ἐργασθεὶς ἀκαταπονήτως.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Νικόλαον Γανιώτην καὶ Βασίλειον Γκότσην, διότι ἀμφότεροι, ἐπιδείξαντες ἐξαιρετικὴν παρατηρητικότητα, εὐψυχίαν καὶ θάρρος ἐν τῇ ἐπιτελέσει τοῦ καθήκοντος, ὁ μὲν πρῶτος ἐπέτυχε τὴν σύλληψιν ἐπ' αὐτοφώρῳ τοῦ κλέπτου Σταύρου Σαλαμάνδρα ἐντὸς τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γαμβέττα 4 ὁπωροπωλείου, ἀμφότεροι δὲ ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τῶν σεσημασμένων κακοποιῶν Μιχαὴλ Φάκα, Ἀποστόλου Γιώτη, Νικηφόρου Παπαγεωργίου καὶ Κωνσταντίνου Μπασιάκου, συμβαλλόντες οὕτως ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτῶν διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθη ὁ Ὑπαστυνόμος Β' τάξεως κ. Παναγιώτης Δρανᾶς, διότι ἐργασθεὶς μετὰ ζήλου, δραστηριότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπιδείξας δὲ ἐξαιρετικὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ καθῆκον, διεπίστωσε τὴν ἀνάμιξιν τῶν ἀνωτέρω προσαχθέντων αὐτῷ κακοποιῶν εἰς τὰς ὑπ' αὐτῶν διαπραχθείσας κλοπάς.

—Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀρχιφύλακας κ.κ. Χρῖστον Τσέλιον καὶ Σπυρίδωνα Παπουντζῆν καὶ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Σπυρίδωνα Νίκαν, Κωνσταντῖνον Λιαρομμάτην, καὶ Ἰωάννην Καρυγιάννην, διότι ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἐπιδείξαντες ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ μεθοδικότητα, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τοῦ σεσημασμένου κακοποιοῦ Χρίστου Παπασάϊκα καὶ ἐν συνεχείᾳ τῶν ἀποτελούντων μετ' αὐτοῦ σπείραν ἀγνώστων κακοποιῶν, διαπραξάντων σωρείαν κλοπῶν εἰς τὴν περιοχὴν Ἀθηνῶν.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν: ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Ταξιάρχης Ἀδαμόπουλος, ὁ Ἀνθυπαστυνόμος κ. Ἀνάργυρος Ζαφειρίου καὶ οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Μιχαὴλ Μαυρέλης, Νικόλαος Μπακάμος, Ἰωάννης Κωνσταντόπουλος, Κωνσταντῖνος Βασιλείου, Λεωνίδας Φλαράκος, Γεώργιος Δεμέστιχας καὶ Ἀθανάσιος Σπυρόπουλος, διότι οὗτοι, ἐκτελέσαντες μετ' ἀκριβείας τὰς ἐντολὰς καὶ ὁδηγίας τοῦ πρώτου τῶν ἀνωτέρω καὶ ἐργασθέντες μετὰ ζήλου, δραστηριότητος καὶ προσοχῆς, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, συνέβαλον ἀποτελεσματικῶς, ἕκαστος εἰς τὸν τομέα τῆς ἁρμοδιότητός του, εἰς τὴν σύλληψιν σπείρας κακοποιῶν καὶ τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτῶν διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΣΑΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ εἰς τοὺς ἑορτάσαντας: 1) Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς Α΄ κ.κ. Κωνσταντῖνον Τασιγιῶργον καὶ Κωνσταντῖνον Τουζένην, 2) Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς Β΄ κ.κ. Κωνσταντῖνον Κατσάρην, Κωνσταντῖνον Ἀνδρεόπουλον, Κωνσταντῖνον Στόκαν καὶ Ἀστυκτηνίατρον-Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β΄ κ. Κωνσταντῖνον Ἡλιάκην, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς κ.κ. ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ὑπαλλήλους.

***

ΕΘΕΛΟΝΤΑΙ ΑΙΜΟΔΟΤΑΙ

Ὁ γνωστὸς ἐθελοντὴς αἱμοδότης κ. Δημήτριος Σταθόπουλος, τὴν 11ην Ἀπριλίου ἐχορήγησε 450 γραμμάρια αἵματος εἰς τὸ Κέντρον Αἱμοδοσίας τοῦ νοσοκομείου «Βασιλεὺς Παῦλος» καὶ εἰς μνήμην τοῦ ἀποβιώσαντος Βασιλέως Παύλου. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1941 μέχρι σήμερον ὁ ἐν λόγῳ αἱμοδότης ἔχει χορηγήσει συνολικῶς 140 κιλὰ καὶ 50 γραμμάρια αἵματος. Διὰ τὰς κατὰ διαστήματα προσφορὰς αἵματος ἐτιμήθη πολλάκις διὰ παρασήμων:

***

ΠΕΝΘΗ

Ἰωάννης Ἰμπροχώρης

Τὴν 22αν ὥραν τῆς 7ης Μαΐου 1964 εἰς τὴν κλινικὴν «Πρότυπον Ἀθηνῶν», ἀπεβίωσεν ὁ τ. Ἀνθυπαστυνόμος Ἰωάννης Ἰμπροχώρης, ὑποκύψας καὶ οὗτος εἰς τὴν ἐπάρατον τῆς ἐποχῆς μας ἀνίατον ἀσθένειαν. Κατὰ τὴν κηδείαν του, ἥτις ἐγένετο τὴν 17.30΄ ὥραν τῆς ἐπομένης εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀρτεμίου, παρευρέθησαν ἀρκετοὶ ἐν ἐνεργείᾳ καὶ συντάξει ἀστυνομικοί, ἀντιπροσωπεία δὲ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἀπέδωσε τὰς κεκανονισμένας τιμάς.

Ὁ Ἰωάννης Ἰμπροχώρης ἐγεννήθη εἰς Ἀθήνας τῷ 1911 καὶ κατετάγη εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα τῷ 1936. Τῷ 1943 προήχθη εἰς Ἀρχιφύλακα καὶ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1952 εἰς Ἀνθυπαστυνόμον. Ἀπεχώρησε τῆς Ἀστυνομίας τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1963, διὰ λόγους ὑγείας. Ὁ ἐκλιπὼν συνάδελφος ὑπηρέτησεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν εἰς τὴν Ὑποδιεύθυνσιν Γενικῆς Ἀσφαλείας καὶ αἱ ὑπ' αὐτοῦ προσφερθεῖσαι ὑπηρεσίαι ὑπῆρξαν ἀληθῶς πολύτιμοι. Ἐργατικός, πρόθυμος, ἠθικὸς καὶ προσηλωμένος εἰς τὸ καθῆκον ἐξετιμᾶτο ὑπὸ πάντων τῶν προϊσταμένων καὶ ὑφισταμένων του.

Συλλυπούμεθα βαθύτατα τοὺς οἰκείους του καὶ εὐχόμεθα ὅπως ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ κοιμηθέντος συναδέλφου.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀλησμόνητε συνάδελφε.